

**Załącznik Nr 1 do uchwały nr XLVII/673/2014
Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 4 września 2014 r.
- ujednolicona forma Załącznika Nr 1
do uchwały nr LVII/666/2010 Rady Miejskiej
w Koszalinie z dnia 7 września 2010 r.**

**STUDIUM UWARUNKOWAŃ
I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO
MIASTA KOSZALINA
*ze zmianami***

TOM I – UWARUNKOWANIA ROZWOJU

KOSZALIN *sierpień 2014*

Spis treści

TOM I UWARUNKOWANIA ROZWOJU

1. INFORMACJE OGÓLNE.....	5
1.1. Wstęp.....	5
1.2. Podstawa prawna opracowania.....	5
1.3. Cel i zadania studium.....	6
1.4. Przedmiot i zakres opracowania.....	6
2. UWARUNKOWANIA ROZWOJU.....	11
2.1. Uwarunkowania zewnętrzne.....	11
2.1.1. Ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego.....	11
2.1.2. Realizacja zaktualizowanej Strategii Rozwoju Województwa Zachodniopomorskiego.....	20
2.2. Uwarunkowania funkcjonalno-przestrzenne.....	21
2.2.1. Ogólna charakterystyka obszaru opracowania.....	21
2.2.2. Struktura funkcjonalno – przestrzenna.....	22
2.2.3. Powierzchnia i struktura użytkowania gruntów.....	24
2.2.4. Stan prawny gruntów.....	26
2.2.5. Stan prawny w zakresie planowania przestrzennego.....	27
2.2.6. Główne problemy i zagrożenia ładu przestrzennego.....	34
2.3. Uwarunkowania środowiska przyrodniczego.....	35
2.3.1. Położenie	35
2.3.2. Charakterystyka warunków gruntowo-wodnych.....	36
2.3.3. Warunki hydrogeologiczne.....	37
2.3.4. Surowce mineralne.....	38
2.3.5. Wody powierzchniowe.....	39
2.3.6. Charakterystyka hydrologiczna.....	42
2.3.7. Klimat.....	43
2.3.8. Gleby.....	43
2.3.9. Szata roślinna.....	45
2.3.10. Fauna.....	51
2.3.11. Prawne formy ochrony przyrody.....	53
2.3.12. Ponadregionalne struktury ochrony przyrody.....	72
2.3.13. Zagospodarowanie turystyczne.....	76
2.3.14. Problemy antropizacji środowiska.....	77
2.3.15. Wytyczne do kształtowania i ochrony środowiska.....	87
2.4. Uwarunkowania środowiska kulturowego.....	90
2.4.1. Uwarunkowania historyczne.....	90
2.4.2. Krajobraz kulturowy.....	92
2.4.3. Historyczna sieć komunikacyjna.....	95
2.4.4. Uwarunkowania formalno-prawne.....	97
2.4.5. Ochrona środowiska kulturowego w planie zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego.....	98
2.4.6. Obszary i obiekty wpisane do rejestru zabytków.....	99
2.4.7. Obszary i obiekty w ewidencji zabytków.....	101
2.4.8. Wartości niematerialne.....	103
2.4.9. Dobra kultury współczesnej.....	103
2.4.10. Ochrona zabytków archeologicznych.....	104
2.4.11. Strefy ochrony konserwatorskiej.....	118
2.4.12. Parki kulturowe.....	121
2.4.13. Zagrożenia dla środowiska kulturowego.....	121
2.5. Uwarunkowania społeczne.....	122
2.5.1. Sytuacja demograficzna.....	122
2.5.2. Wybrane aspekty życia mieszkańców.....	128
2.5.3. Zasoby mieszkaniowe.....	128
2.5.4. Kultura, turystyka, sport.....	128

2.5.5.	Pomoc społeczna.....	131
2.5.6.	Ochrona zdrowia.....	132
2.5.7.	Edukacja, oświata i szkolnictwo wyższe.....	133
2.5.8.	Administracja i instytucje publiczne.....	134
2.5.9.	Zagrożenia bezpieczeństwa ludności i jej mienia	135
2.6.	Uwarunkowania systemów komunikacji.....	136
2.6.1.	Stan podsystemów komunikacji – ogólna charakterystyka.....	136
2.6.2.	Komunikacja zbiorowa.....	148
2.6.3.	Komunikacja indywidualna.....	149
2.7.	Uwarunkowania systemów infrastruktury technicznej.....	157
2.7.1.	Zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków.....	157
2.7.2.	Zaopatrzenie w gaz.....	163
2.7.3.	Zaopatrzenie w ciepło.....	164
2.7.4.	Elektroenergetyka.....	166
2.7.5.	Gospodarka odpadami.....	169
2.7.6.	Regulacja stosunków wodnych.....	169
2.7.7.	Odnawialne źródła energii.....	171
2.7.8.	Wnioski.....	171
2.8.	Potrzeby i możliwości rozwoju miasta.....	173

CZĘŚĆ GRAFICZNA

Załącznik nr 2 – rysunek „Uwarunkowania rozwoju” w skali 1 : 10 000, arkusze 1 i 2

TOM II KIERUNKI ROZWOJU

DZIAŁ I - USTALENIA OGÓLNE

3.	KIERUNKI I ZASADY ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO.....	5
3.1.	Wprowadzenie.....	5
3.2.	Słowniczek pojęć i definicji.....	5
3.3.	Główne założenia rozwoju miasta.....	7
3.4.	Kierunki zmian w strukturze przestrzennej terenów.....	7
3.4.1.	Ogólna charakterystyka struktury funkcjonalno – przestrzennej.....	7
3.4.2.	Szczegółowe zasady kształtowania struktury funkcjonalno – przestrzennej.....	11
3.5.	Wskaźniki dotyczące zagospodarowania oraz użytkowania terenów.....	17
3.6.	Obszary oraz zasady ochrony środowiska i jego zasobów, ochrona przyrody.....	17
3.6.1.	Obszary chronione.....	17
3.6.2.	Obszary do objęcia ochroną.....	19
3.6.3.	Inne cenne obszary i obiekty przyrodnicze.....	20
3.6.4.	Kierunki kształtowania i ochrony środowiska.....	20
3.7.	Obszary oraz zasady ochrony krajobrazu kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.....	22
3.7.1.	Kierunki i zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej	22
3.7.2.	Ochrona obszarowa.....	22
3.7.3.	Ochrona obiektów.....	25
3.7.4.	Ochrona zabytków niematerialnych.....	26
3.7.5.	Ochrona dóbr kultury współczesnej.....	26
3.8.	Kierunki rozwoju systemów komunikacji.....	27
3.8.1.	System transportu drogowego – kierunki rozwoju.....	27
3.8.2.	System transportu kolejowego – kierunki rozwoju.....	29
3.8.3.	System transportu lotniczego – kierunki rozwoju.....	29

3.9. Kierunki rozwoju infrastruktury technicznej.....	29
3.9.1. Zaopatrzenie w wodę.....	29
3.9.2. Odprowadzenie i oczyszczanie ścieków.....	30
3.9.3. Zaopatrzenie w gaz.....	32
3.9.4. Zaopatrzenie w ciepło.....	33
3.9.5. Elektroenergetyka i telekomunikacja.....	33
3.9.6. Gospodarka odpadami.....	35
3.9.7. Regulacja stosunków wodnych (obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi).....	36
3.9.8. Odnawialne źródła energii	37
3.10. Przestrzenie publiczne.....	38
3.11. Obszary rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym.....	38
3.12. Obszary rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym.....	39
3.13. Obszary wymagające sporządzenia planów miejscowych zagospodarowania przestrzennego... 39	
3.13.1. Obszary, dla których istnieje obowiązek sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.....	39
3.13.2. Obszary, dla których gmina zamierza sporządzić miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego.....	40
3.14. Obszary wymagające przekształceń, rehabilitacji, rekultywacji oraz rewitalizacji..... 41	
3.14.1. Obszary wymagające przekształceń.....	42
3.14.2. Obszary wymagające rehabilitacji.....	42
3.14.3. Obszary wymagające rekultywacji.....	42
3.14.4. Obszary wymagające rewitalizacji.....	42
3.15. Tereny zamknięte.....	43
3.16. Uzasadnienie oraz synteza rozwiązań przyjętych w studium oraz w zmianie studium 43	

DZIAŁ II - USTALENIA SZCZEGÓŁOWE

1. JEDNOSTKA STRUKTURALNA POŁUDNIE (S).....	47
2. JEDNOSTKA STRUKTURALNA ZACHÓD (W).....	63
3. JEDNOSTKA STRUKTURALNA PÓŁNOC (N).....	76
4. JEDNOSTKA STRUKTURALNA WSCHÓD (E).....	108
5. JEDNOSTKA STRUKTURALNA CENTRUM (C).....	130
6. UKŁAD KOMUNIKACYJNY (K).....	139

CZĘŚĆ GRAFICZNA

1. Załącznik nr 3 – rysunek „Kierunki rozwoju” w skali 1 : 10 000, arkusze 1 i 2
2. Załącznik nr 4 – rysunek „Inżynieria - kierunki rozwoju sieci sanitarnych” w skali 1 : 10 000, arkusze 1 i 2
3. Załącznik nr 5 – rysunek „Inżynieria - kierunki rozwoju sieci energetycznych” w skali 1 : 10 000, arkusze 1 i 2

UWAGA. Zmiany w tekście dokonane zostały czcionką Arial – pogrubioną kursywą.

UWARUNKOWANIA ROZWOJU

1. INFORMACJE OGÓLNE

1.1. Wstęp

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego stanowi podstawowy dokument określający politykę gminy na całym jej obszarze i podstawowy element strategii rozwoju miasta w dziedzinie zagospodarowania przestrzennego. Studium, nie będąc aktem prawa miejscowego, nie jest przepisem gminnym i nie stanowi podstawy do wydawania decyzji administracyjnych. Ustalenia studium działają poprzez miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, dla których są wiążące.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina zostało uchwalone uchwałą nr LVII/666/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 7 września 2010 r.

Potrzeba zmiany studium wystąpiła zarówno ze względów formalnych, jak i merytorycznych.

Względy formalne to konieczność zweryfikowania i dostosowania studium do obowiązujących wymogów wynikających z przepisów prawa oraz aktualnych dokumentów mających wpływ na kształt polityki przestrzennego zagospodarowania w odniesieniu do przedmiotowego obszaru.

Względy merytoryczne to konieczność weryfikacji rozwiązań komunikacyjnych w zakresie przebiegu dróg ekspresowych S6 i S11 oraz projektowanych ciągów komunikacyjnych w rejonie węzłów z drogą S6, rozwiązań w zakresie infrastruktury technicznej, zagospodarowania obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz uwzględnienia ewentualnej zmiany przeznaczenia wnioskowanych terenów.

Przedmiotem zmiany studium jest zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obszar w granicach administracyjnych miasta Koszalina.

1.2. Podstawa prawna opracowania

Podstawę prawną opracowania „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina”, zwanego dalej „studium”, stanowi art. 3, 32, 33 oraz art. 9, 10, 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 z 2003 r. z późniejszymi zmianami) oraz uchwały:

- 1) nr XXV/274/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 26 czerwca 2008 r., w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina,
- 2) nr XL/449/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 września 2009 r., w sprawie zmiany uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina.

Podstawę prawną opracowania zmiany studium stanowi uchwała Rady Miejskiej w Koszalinie Nr XXII/336/2012 z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina.

1.3. Cel i zadania studium

Cele niniejszego studium to:

- weryfikacja polityki przestrzennej gminy w zakresie:
 - wymogów ładu przestrzennego w stosunku do współczesnych potrzeb wynikających z prawa, ekonomii, wymogów funkcjonalnych, ochrony środowiska, estetyki, uwarunkowań społecznych,
 - rozwiązań układów komunikacji, zwłaszcza przebiegu tras szybkiego ruchu Nr 6 i Nr 11,
 - lokalizacji obiektów handlu wielkopowierzchniowego,
 - zwiększenia terenów pod usługi administracji oraz rozwój bazy naukowo-dydaktycznej,
 - rewitalizacji terenów przemysłowych i mieszkalno-usługowych,
 - kierunków rozwoju infrastruktury technicznej, w tym uwzględnienia przebiegu sieci o znaczeniu ponadregionalnym,
 - rozwoju bazy turystycznej i ruchu turystycznego w oparciu o istniejące walory przyrodniczo-krajobrazowe, położenie w pobliżu Bałtyku oraz przyłączone tereny obszarów ewidencyjnych Jamna i Łabusza,
- korekty przeznaczenia terenów uwzględniające zapisy uchwalonych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz wydane decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu,
- weryfikacja granic terenów zamkniętych, zastrzeżonych ze względu na obronność i bezpieczeństwo państwa, określonych odrębnymi przepisami,
- zmiana przeznaczenia terenów wykorzystywanych rolniczo na cele nierolnicze, jako uzupełnienie istniejących struktur funkcjonalnych oraz w kontekście wprowadzenia nowych funkcji (tereny Jamna i Łabusza).

Celem zmiany studium jest potrzeba uaktualnienia polityki przestrzennej gminy w zakresie wymogów ładu przestrzennego w stosunku do współczesnych potrzeb wynikających z prawa, ekonomii, wymogów funkcjonalnych, ochrony środowiska, estetyki, uwarunkowań społecznych.

1.4. Przedmiot i zakres opracowania

Przedmiotem opracowania studium jest obszar miasta Koszalina, będącego jednocześnie gminą miejską na prawach powiatu, w granicach administracyjnych, uwzględniających zmianę polegającą na włączeniu z dniem 1 stycznia 2010 r. do dotychczasowego obszaru miasta obrębów ewidencyjnych Jamno i Łabusz z gminy Będzino.¹

Zakres analiz i studiów planistycznych poszerzony został o obszar zewnętrznych powiązań strukturalno-przestrzennych i funkcjonalnych, ze szczególnym uwzględnieniem przebiegu projektowanych tras szybkiego ruchu, powiązań przyrodniczo-krajobrazowych, środowiskowych, infrastrukturalnych oraz występowania terenów zamkniętych i ich stref ochronnych.

Problematyka studium uwzględnia i obejmuje zagadnienia strategii rozwoju miasta, w tym m.in. hierarchię celów oraz preferencje kierunków rozwoju, jak również główne aspekty poprawy struktury ekonomicznej przestrzeni, prowadzące do aktywizacji procesów społeczno-gospodarczych.

¹ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 2009 r. w sprawie utworzenia, ustalenia granic i nazw gmin oraz siedzib ich władz, ustalenia granic niektórych miast oraz nadania niektórym miejscowościom statusu miasta (Dz.U. Nr 120, poz. 1000 z 2009 r.)

Zgodnie z art. 9 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w studium uwzględniono zasady określone w Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju (M.P. z 2001 r. Nr 26, poz.432).

Obejmują one następujące zagadnienia:

- uwarunkowania przyrodnicze, ochronę systemu ekologicznego oraz zasobów wodnych,
- ochronę wartości krajobrazu kulturowego,
- elementy rozwoju regionalnego układu komunikacyjnego oraz infrastruktury technicznej,
- warunki dostosowania wymogów gospodarki przestrzennej do standardów ekologicznych i prawnych.

Przy konstrukcji studium wykorzystano informacje, dane i ustalenia zawarte w „Planie zagospodarowania przestrzennego Województwa Zachodniopomorskiego”, dokumentu przyjętego przez Sejmik Województwa Zachodniopomorskiego Uchwałą Nr XXXII/334/02 z dnia 26 czerwca 2002 r., w którym określone zostały zasady organizacji struktury przestrzennej województwa, a zwłaszcza:

- podstawowe elementy sieci osadniczej,
- rozmieszczenie infrastruktury społecznej,
- rozmieszczenie infrastruktury technicznej i elementów komunikacji,
- wymagania ochrony środowiska przyrodniczego i ochrony dóbr kultury i zabytków, z uwzględnieniem obszarów podlegających szczególnej ochronie,
- zapisy ustaleń do inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym.

Wykorzystano zapisy i ustalenia dokumentów kształtujących politykę przestrzennego zagospodarowania w odniesieniu do przedmiotowego obszaru, jak również uwzględniono zapisy dokumentów wpływających na jego stan zagospodarowania wg poniższego zestawienia:

- 1) Strategia Rozwoju Województwa Zachodniopomorskiego do roku 2020 przyjęta uchwałą Nr XXVI/303/05 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 grudnia 2005 r.;
- 2) Program wspierania przedsiębiorczości, wzrostu innowacyjności gospodarki i kierunku przeciwdziałania bezrobociu w województwie zachodniopomorskim, przyjęty Uchwałą Nr XXII/209/01 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 28 maja 2001 r.;
- 3) Sektorowa strategia w zakresie ochrony zdrowia przyjęta Uchwałą Nr XXIV/226/01 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 28 września 2001 r.;
- 4) Strategia rozwoju sektora transportu województwa zachodniopomorskiego do roku 2015, Uchwała Nr XXXV/355/02 z 7 października 2002 r. (zmieniona uchwałą Nr XIX/220/05 z dnia 7 lutego 2005 r. na program wojewódzki);
- 5) Program ochrony środowiska województwa zachodniopomorskiego na lata 2008-2011, przyjęty uchwałą Nr XVIII/175/08 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 31 marca 2008 r.;
- 6) Plan Gospodarki Odpadami Województwa Zachodniopomorskiego przyjęty uchwałą Nr XXXI/347/06 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 16 czerwca 2009 r.;
- 7) Strategia Rozwoju Turystyki Województwa Zachodniopomorskiego do roku 2015, przyjęta uchwałą nr XXX/346/06 z dnia 19 czerwca 2006 r.;
- 8) Strategia Województwa Zachodniopomorskiego w zakresie polityki społecznej do roku 2015”, przyjęta uchwałą Nr XXI/230/05 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 31 marca 2005 r.;
- 9) Kierunki działania Województwa Zachodniopomorskiego w zakresie kultury i ochrony jej dóbr do roku 2006, przyjęte uchwałą Nr XII/236/05 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 25 kwietnia 2005 r.;

- 10) Zadania Samorządu Województwa Zachodniopomorskiego w zakresie profilaktyki i promocji zdrowia do realizacji na lata 2005-2015, uchwała Nr 416/05 Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 14 czerwca 2005 r.;
- 11) Regionalna Strategia Innowacyjności w Województwie Zachodniopomorskim, przyjęta uchwałą Nr XIX/218/05 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 7 lutego 2005r.;
- 12) Program rozwoju bazy sportowej województwa zachodniopomorskiego w latach 2006-2009, przyjęty uchwałą Nr XXX/347/06 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 16 czerwca 2006 r.;
- 13) Studium ochrony dóbr kultury i zabytkowego krajobrazu kulturowego województwa zachodniopomorskiego – ODZ Szczecin 2002 r.;
- 14) Projekt ochrony dziedzictwa i krajobrazu kulturowego (materiał do zmiany planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego) – BDZ Szczecin 2009r.;
- 15) Raport o stanie środowiska w województwie zachodniopomorskim w latach 2002-2003. Inspekcja Ochrony Środowiska, WIOŚ Szczecin 2004 r.;
- 16) Regionalny Program Operacyjny Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007-2013.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 uwzględniono wnioski składane w związku z przystąpieniem gminy do sporządzania studium, jak również wykorzystano wyniki i wnioski analiz z opracowań specjalistycznych i postulaty z opracowań branżowych:

- 1) Strategia Rozwoju Koszalina uchwalona uchwałą Nr XXII/400/2001 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 marca 2001 r., zawierająca program rozwoju miasta do r. 2015;
- 2) Plan Rozwoju Lokalnego Miasta Koszalina na lata 2008-2010, przyjęty uchwałą Nr XX/188/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 7 lutego 2008 r.;
- 3) Wieloletni Plan Inwestycyjny Miasta na lata 2009-2012, przyjęty uchwałą Nr XXXVII/415/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 czerwca 2009 r.;
- 4) Lokalny Program Rewitalizacji Obszarów Miejskich dla Miasta Koszalina na lata 2006-2013, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej Nr XXXVIII/596/2006 z dnia 26 października 2006 r.;
- 5) Zintegrowany Plan Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006-2013, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej Nr X/77/2007 z dnia 26 kwietnia 2007 r.;
- 6) Program Ochrony Środowiska dla Miasta Koszalina na lata 2008-2011, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej Nr XXI/207/2008 z dnia 20 marca 2008 r.;
- 7) Strategia mieszkaniowa dla miasta Koszalina na lata 2008-2015;
- 8) Zmiana studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina, przyjęta uchwałą Rady Miejskiej Nr XXV/373/2005 z dnia 28 kwietnia 2005 r.;
- 9) Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Będzino, zmienione uchwałą Rady Gminy w Będzinie Nr XVII/144./2008 z dnia 18 kwietnia 2008 r.;
- 10) Studium historyczno–urbanistyczne Koszalina, Pracownie Konserwacji Zabytków „Arkona” sp. z o.o. Kraków 2004 r.;
- 11) Studium wartości kulturowych – gmina Będzino, woj. zachodniopomorskie, Biuro Studiów i Dokumentacji Konserwatorskiej Sp.c. Szczecin 1999 r.;
- 12) Studium bezpośredniego zagrożenia powodziowego na obszarze RZGW Szczecin 2009r.;

13) Podstawowe opracowanie ekofizjograficzne do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina, Usługi Projektowe Ekofizjografia i Ochrona Środowiska M. Horniatko Szczecin 2009 r.

Przedmiotem opracowania zmiany studium jest zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obszar w granicach administracyjnych miasta Koszalina. Zakres przedmiotowy zmiany studium jest zgodny z Ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr z 2012 r. poz. 647) i Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie zakresu Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego z 28 kwietnia 2004 r. (Dz. U. nr 118 z 2004 r.)

Zakres przewidywanych zmian dotyczy w szczególności:

- rozwiązań układu komunikacyjnego wraz z dowiązaniem zewnętrznymi, w tym korekta przebiegu dróg ekspresowych Nr 6 i Nr 11,
- weryfikacji stref ochrony konserwatorskiej,
- weryfikacji granic terenów zamkniętych, zastrzeżonych ze względu na obronność i bezpieczeństwo państwa, określonych odrębnymi przepisami,
- weryfikacji rozwiązań w zakresie infrastruktury technicznej,
- zagospodarowania obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi,
- lokalizacji obiektów handlu wielkopowierzchniowego,
- zasady lokalizacji parkingów w śródmieściu,
- zmiany przeznaczenia wnioskowanych terenów.

Przy konstrukcji zmiany studium wykorzystano następujące materiały wyjściowe:

- 1) **Plan zagospodarowania przestrzennego Województwa Zachodniopomorskiego, przyjęty uchwałą Nr XLV/530/10 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie uchwalenia zmiany Planu zagospodarowania przestrzennego Województwa Zachodniopomorskiego;**
- 2) **Strategia Rozwoju Województwa Zachodniopomorskiego – aktualizacja, przyjęta uchwałą Nr XVII/482/10 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 22 czerwca 2010 r.;**
- 3) **Regionalny Program Operacyjny Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007-2013 zmieniony uchwałą Nr 1483/12 Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 7 września 2012 r.;**
- 4) **Waloryzacja Przyrodnicza Województwa Zachodniopomorskiego, Biuro Konserwacji Przyrody Szczecin 2010 r.,**
- 5) **Prognoza oddziaływania na środowisko projektu planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego, RBGPWZ Szczecin 2010 r.;**
- 6) **Strategia Rozwoju Koszalina przyjęta uchwałą Nr XXXII/486/2013 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 23 maja 2013 r.;**
- 7) **Plan Rozwoju Lokalnego Miasta Koszalina na lata 2011-2013, przyjęty uchwałą Nr IX/ 91/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 kwietnia 2011 r.;**
- 8) **Wieloletni Plan Inwestycyjny Miasta Koszalina na lata 2011-2014, przyjęty uchwałą Nr XI/117/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 21 czerwca 2011 r.;**
- 9) **Lokalny Program Rewitalizacji Obszarów Miejskich dla Miasta Koszalina na lata 2010-2015 – aktualizacja, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej Nr LVIII/682/2010 z dnia 23 września 2010 r.;**

- 10) **Plan Gospodarki Odpadami dla Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2012-2017 z uwzględnieniem perspektywy na lata 2018-2023**, uchwalony przez Sejmik Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 29 czerwca 2012 r. i zaktualizowany uchwałą z 28 maja 2013 r.,
- 11) **Program ochrony środowiska przed hałasem dla miasta Koszalina, Uchwała Nr XXXI/468/2013 Rady Miejskiej z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie uchwalenia „Programu ochrony środowiska przed hałasem dla miasta Koszalina;**
- 12) **Mapa akustyczna miasta Koszalina, 2012 r.,**
- 13) **Zintegrowany Plan Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006-2013, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej Nr X/77/2007 z dnia 26 kwietnia 2007 r.;**
- 14) **Kierunki rozwoju systemów komunikacji, w tym transportu publicznego dla miasta Koszalina wraz z analizą ruchu, Usługi Projektowe i Nadzór Lucyna Kaczyńska, Szczecin 2010;**
- 15) **Studium rozwoju ruchu rowerowego w Koszalinie – zał. do Uchwały Nr XL/450/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 września 2009 r.,**
- 16) **„Program Ochrony Środowiska Miasta Koszalina na lata 2012-2015 z uwzględnieniem perspektywy na lata 2016 – 2019” – zał. do Uchwały Nr XXV/375/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie, Koszalin 2012 r.,**
- 17) **Studium ochrony dziedzictwa kulturowego dla miasta Koszalina – aneks opracowany przez Studio A4 Spółka Projektowa z o.o. w 2010 r. wraz ze „Studium historyczno–urbanistycznym Koszalina”, Pracownie Konserwacji Zabytków „Arkona” sp. z o.o. Kraków 2004 r.;**
- 18) **Gminna ewidencja zabytków;**
- 19) **Studium bezpośredniego zagrożenia powodziowego na obszarze RZGW Szczecin 2009r.;**
- 20) **Waloryzacja Przyrodnicza Miasta Koszalina. Operat generalny, Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie 2003 r.;**
- 21) **Waloryzacja Przyrodnicza Gminy Będzino. Operat generalny, Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie 2004 r.;**
- 22) **Podstawowe opracowanie ekofizjograficzne do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina, Usługi Projektowe Ekofizjografia i Ochrona Środowiska M. Horniatko Szczecin 2009 r.;**
- 23) **Podstawowe opracowanie ekofizjograficzne do sporządzenia zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina, Usługi Projektowe Ekofizjografia i Ochrona Środowiska M. Horniatko Szczecin 2012/2013 r.;**
- 24) **Zabezpieczenie przeciwpowodziowe zlewni jeziora Jamno wraz z rewitalizacją rzeki Dzierżęcinki, Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych, Szczecin 2010;**
- 25) **Obowiązujące miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego;**
- 26) **Wykaz wniosków złożonych w sprawie zmiany studium, wraz z kopiami pism.**

2. UWARUNKOWANIA ROZWOJU

2.1. Uwarunkowania zewnętrzne

2.1.1. Ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego

Obowiązujący obecnie plan zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego został uchwalony uchwałą Nr XLV/530/10 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 października 2010 r.

Ustalenia i zalecenia Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Zachodniopomorskiego dla obszaru objętego niniejszą zmianą studium przedstawiono poniżej:

1. w zakresie podstawowych ustaleń systematyzujących strukturę funkcjonalno-przestrzenną województwa:

ustalenie: strefa funkcjonalna nadmorska z dominującą funkcją turystyczną (w tym uzdrowiskami), z udziałem gospodarki morskiej i rolnictwa; w jej zasięgu koszalińsko-kołobrzeski obszar funkcjonalny,

2. w zakresie rozbudowy infrastruktury służącej wzmocnieniu powiązań zewnętrznych województwa:

ustalenie: rozbudowa i modernizacja drogi Via Hanseatica,

zalecenie: rozbudowa i modernizacja lądowych sieci komunikacyjnych prowadzących do portów ujścia Odry i innych portów morskich w województwie,

3. w zakresie zachowania walorów przyrodniczych środowiska, determinujących jego funkcje, i przeciwdziałania negatywnym skutkom antropopresji:

ustalenia:

- zachowanie odmienności typów krajobrazów – ochrona krajobrazów na terenach silnej antropopresji, w szczególności doliny rzeki Odry, wybrzeży Bałtyku i Zalewu Szczecińskiego, na obszarach pojezierzy i w kompleksach leśnych,
- nadmorski pas wysoczyzny – rozwój turystyki jako zaplecza strefy brzegowej Bałtyku,

4. w zakresie zachowania i rozwoju systemu obszarów chronionych i jego integracja z systemami pozaregionalnymi:

ustalenie: uwzględnienie wskazanych do ustanowienia parków krajobrazowych w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego: Koszaliński Park Krajobrazowy (m. Koszalin, gm. Manowo, Sianów),

5. w zakresie przeciwdziałania niekorzystnym zmianom klimatycznym oraz ograniczenie emisji zanieczyszczeń do atmosfery:

ustalenie: realizacja programów ochrony powietrza - dla strefy miasta Koszalina,

zalecenia:

- rozwiązania akustyczne w planowaniu przestrzennym dostosowane do warunków otoczenia,
- ograniczenie emisji zanieczyszczeń powietrza pochodzących ze spalania węgla,

6. w zakresie wzmocnienia potencjału demograficznego województwa i poprawy jakości życia mieszkańców:

zalecenia:

- poprawa warunków mieszkaniowych w miastach przez wpływ na odpowiednią strukturę i intensywność zabudowy,

- *zapewnienie dostępności do systemu przedszkolnego, pomoc dla matek w powrotach do pracy,*
 - *rozwój systemu telepracy,*
7. *w zakresie rozwoju szczecińskiego obszaru funkcjonalnego i koszalińsko-kołobrzeskiego obszaru funkcjonalnego jako biegunów wzrostu społeczno-ekonomicznego:*

zalecenia:

- *wsparcie powiązań zewnętrznych Szczecina i Koszalina,*
 - *tworzenie w miastach szczecińskiego obszaru funkcjonalnego (SOF) i koszalińsko-kołobrzeskiego obszaru funkcjonalnego (K-KOF) wydzielonych obszarów polityki rozwojowej, zarządzanych przez zarządy publiczno-prywatne, których zadaniem jest rehabilitacja i modernizacja wydzielonych części miast,*
 - *poprawa powiązań między głównymi biegunami wzrostu: szczecińskiego obszaru funkcjonalnego i koszalińsko-kołobrzeskiego obszaru funkcjonalnego,*
 - *zapewnienie usług podstawowych w ośrodkach lokalnych w celu ograniczenia transportochłonności układu osadniczego,*
 - *organizowanie rozproszonej zabudowy we wspólnoty sąsiedzkie, tworzenie obszarów i obiektów będących współwłasnością wspólnot sąsiedzkich (tereny zieleni urządzonej, tereny oraz obiekty rekreacji i spotkań),*
 - *planowanie zintegrowane obszarów aglomeracyjnych z uwzględnieniem transportu publicznego*
8. *w zakresie kształtowania policentrycznej sieci osadniczej województwa umożliwiającej procesy dyfuzji rozwoju z biegunów wzrostu do pozostałych ośrodków i poprawę spójności przestrzennej wewnątrz województwa:*

ustalenie: *poprawa powiązań centralnej części województwa oraz Wałcza i Szczecinka ze Szczecinem i Koszalinem przez:*

- *budowę dróg ekspresowych: nr 6, 11,*
- *modernizację drogi wojewódzkiej nr 163,*
- *modernizację linii kolejowych,*
- *rozbudowę sieci światłowodowych,*

zalecenia:

- *wspieranie rozwoju subregionalnych centrów innowacyjności, inkubatorów przedsiębiorczości,*
 - *wzrost atrakcyjności miast przez rewitalizację i tworzenie atrakcyjnych przestrzeni publicznych,*
9. *w zakresie ochrony i wyeksponowania dziedzictwa kulturowego:*

ustalenia:

- *uwzględnianie w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego obowiązku sporządzania planów miejscowych uwzględniających obiekty, założenia zabytkowe i stanowiska archeologiczne wraz z ich otoczeniem,*
- *uwzględnianie wytycznych wojewódzkiego programu opieki nad zabytkami w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego,*

zalecenia:

- *uwzględnienie wskazanych obszarów kulturowo-krajobrazowych (OKK) w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego:*
 - *OKK24 „Święte Góry” (m. Koszalin, gm. Polanów, Sianów),*
 - *OKK29 „Kolejką do elektrowni” (m. Koszalin, gm. Manowo, Świeszyno),*
 - *OKK30 „Zachodniopomorski Pas Nadmorski” (w granicach gmin: Będzino, Darłowo, Dziwnów, Kołobrzeg, Koszalin, Mielno, Międzyzdroje, Postomino, Rewal, Swinoujście, Trzebiatów, Ustronie Morskie, Wolin),*

- *ochrona walorów wskazanych obszarów kulturowo-krajobrazowych, w tym zachowanie ich charakterystycznych cech kulturowych i krajobrazowych w drodze łącznego stosowania przepisów dotyczących ochrony zabytków, krajobrazu i środowiska przyrodniczego,*
- *utrzymanie i eksponowanie otwarc krajobrazowych, punktów widokowych, miejsc ekspozycji wartościowych krajobrazów kulturowych i przyrodniczych,*
- *wykluczenie lokalizacji inwestycji wielkokubaturowych, wielkoprzestrzennych, dominat wysokościowych z obszarów zapewniających ekspozycję sylwetek historycznych jednostek osadniczych oraz dominant krajobrazowych,*
- *sporządzanie studiów krajobrazu kulturowego/wpływu inwestycji wielkoprzestrzennych na krajobraz – wyprzedzająco w stosunku do zmian w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,*
- *rewitalizacja zabytkowych układów przestrzennych urbanistycznych i ruralistycznych,*
- *porządkowanie i utrzymanie historycznych nekropolii z elementami sepulkralnymi i zielenią komponowaną,*
- *inwentaryzacja i waloryzacja zieleni przydrożnej, wprowadzenie zakazu wycinki alejowych obsadzeń drogowych lub obowiązku stosownych kompensacji,*
- *wyprowadzenie poza centra miast wpisanych i projektowanych do wpisu do rejestru zabytków historycznych układów ruchu tranzytowego, parkingów, sklepów wielkopowierzchniowych.*

10. w zakresie ochrony dóbr kultury współczesnej:

ustalenie:

ustanowienie i ochrona dóbr kultury współczesnej przez wprowadzenie stosownych przepisów w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, w planach miejscowych i innych aktach prawa miejscowego dla następujących obiektów, figurujących w katalogu obiektów (lista otwarta do rozszerzenia):

- *rzeźba plenerowa Płomienne Ptaki – Koszalin, na wzgórzu przy Politechnice Koszalińskiej,*
- *kościół i klasztor o.o. Franciszkanów p.w. Podwyższenia Krzyża Św. – Koszalin, ul. Franciszkańska,*
- *ratusz – Koszalin, Rynek Staromiejski,*
- *Dom Handlowy Saturn – Koszalin, ul. Poławska,*
- *amfiteatr – Koszalin, ul. Piastowska 7,*
- *Pomnik Dziewczyny z Mangustą – Koszalin, ul. Piastowska 37,*

11. w zakresie ochrony i kształtowania ładu przestrzennego:

ustalenie: *konsekwentna realizacja ustaleń dokumentów planistycznych samorządów terytorialnych w celu kształtowania spójnego wizerunku miejscowości,*

zalecenie:

- *opracowanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla terenów suburbiów z uwzględnieniem:*
 - *ograniczenia nieuzasadnionego rozprzestrzeniania się terenów mieszkalnych przez odpowiednie ustalenie granic aglomeracji ściekowych i niedopuszczania do lokalizacji zabudowy poza ich granicami,*
 - *ograniczenie lokalizacji zabudowy mieszkalnej na terenach pozbawionych sieci kanalizacyjnych lub w odległości od publicznych placówek (oświaty, zdrowia, usług itp.) przekraczającej standardy racjonalnej dostępności pieszej,*

- powiązania rozwoju terenów zabudowy mieszkaniowej z programami rozwoju sieci transportu publicznego,
- kreowania wielofunkcyjnych przestrzeni publicznych w powiązaniu z przystankami transportu publicznego,
- zapewnienia ciągłości i wysokiej jakości przestrzeni publicznych,
- rewitalizacja i uzupełnianie wielofunkcyjnej zabudowy śródmiejskiej,
- rewitalizacja zdegradowanych obszarów miejskich, w tym powojkowych i przemysłowych,
- rozwój systemów zieleni miejskiej w wyniku łączenia istniejących terenów zielonych korytarzami ekologicznymi, z wyjątkiem zabytkowych centrów staromiejskich,
- ograniczanie terenów lokalizacji naziemnych parkingów w przestrzeniach publicznych, budowa parkingów podziemnych, wyprowadzenie sklepów wielkopowierzchniowych poza centra miast,
- ochrona sylwet miast i wsi ze szczególnym uwzględnieniem ekspozycji od strony wjazdów do miejscowości,
- zastosowanie wysokiej jakości materiałów konstrukcyjnych, wykończeniowych, nawierzchni tras komunikacyjnych, kształtujących przestrzeń publiczną,
- regulacja w dokumentach planistycznych zasad lokalizacji, gabarytów, wyglądu oraz zagęszczenia reklam,
- wykonanie studiów krajobrazowych dla planowanych lokalizacji inwestycji wielkokubaturowych, wieloprzestrzennych, wielkopowierzchniowych, urządzeń infrastruktury technicznej (naziemne sieci inżynieryjne, wieże anten telekomunikacyjnych, wieże elektrowni wiatrowych) w celu określenia ich wpływu na krajobraz kulturowy i przyrodniczy

12. w zakresie poprawy standardu zasobów mieszkaniowych:

zalecenia:

- rewitalizacja tkanki mieszkaniowej i przestrzeni publicznych,
- podnoszenie atrakcyjności zabudowy mieszkaniowej w miastach,
- zapewnienie tworzenia przestrzeni prorodzinnych na obszarach rozwoju budownictwa o niskiej intensywności,
- wykorzystanie aktywności deweloperskiej w sferze polityki przestrzennej, kreowanie przestrzeni publicznych, wewnątrz urbanistycznych itp.,
- wykorzystanie Towarzystw Budownictwa Społecznego jako narzędzia polityki przestrzennej,

13. w zakresie rozwoju ilościowego i jakościowego szkolnictwa oraz sfery naukowo-badawczej:

zalecenia:

- rozbudowa i budowa nowych szkół na terenach o rosnącej liczbie ludności,
- budowa i modernizacja bazy dydaktycznej szkolnictwa ponadgimnazjalnego, w tym szkolnictwa zawodowego, na obszarach depresji społeczno-ekonomicznej,
- tworzenie placówek podnoszenia kwalifikacji zawodowych na obszarach o dużym bezrobociu,
- tworzenie szkół wielojęzycznych,
- rozwój jakościowy uczelni, poprawa bazy dydaktycznej i naukowej,
- wykształcenie akademickich zespołów urbanistycznych (kampusów),
- tworzenie jednostek badawczych współpracujących z gospodarką,

14. w zakresie poprawy dostępności do usług medycznych, ochrony zdrowia i ratownictwa medycznego:

zalecenia:

- *utrzymanie istniejących szpitali z dostosowaniem do aktualnych potrzeb ochrony zdrowia,*
- *zapewnienie dostępności do oddziałów szpitalnych:*
 - *chorób wewnętrznych w obszarze działania obejmującym 50-100 tys. mieszkańców,*
 - *chirurgii ogólnej dla mieszkańców jednego lub grupy powiatów,*
 - *pediatrycznych w promieniu do 50 km,*
- *zwiększenie bazy opieki długoterminowej, rehabilitacyjnej i psychiatrycznej,*
- *wzmocnienie bazy leczenia onkologicznego,*
- *utworzenie sieci Centrum Powiadamiania Ratunkowego,*
- *weryfikacja i przystosowanie lądowisk do nocnej pracy śmigłowców lotniczego pogotowia ratunkowego, oświetlenie lądowisk przyszpitalnych,*
- *stworzenie pełnej sieci szpitalnych oddziałów ratunkowych,*
- *wdrażanie projektu e-zdrowie,*

15. w zakresie wzrostu aktywności ekonomicznej i poziomu innowacyjności w gospodarce województwa:

ustalenia: *rozwój istniejących parków przemysłowych, podstref specjalnych stref ekonomicznych, parków naukowo-technologicznych – technologiczny i przestrzenny,*

zalecenia:

- *wspieranie, przy zastosowaniu instrumentów polityki regionalnej, lokalizacji przemysłu i usług na obszarze całego województwa,*
- *tworzenie warunków do lokalizacji na obszarach niskiej aktywności ekonomicznej podmiotów gospodarczych, podstref specjalnych stref ekonomicznych, parków przemysłowych, inkubatorów przedsiębiorczości, specjalistycznej produkcji rolniczej, działalności pozarolniczej na obszarach wiejskich,*
- *preferencje dla lokalizacji w województwie innowacyjnych gałęzi przemysłu i usług oraz rozwój kreatywnego otoczenia dla tego typu działalności,*
- *poprawa dostępności do Internetu szerokopasmowego i zapewnienie możliwości e-pracy i doradztwa na odległość,*
- *nawiązanie i intensyfikacja współpracy między uczelniami wyższymi, samorządem gospodarczym i zawodowym oraz podmiotami gospodarczymi w zakresie transferu usług i nowoczesnych technologii,*
- *tworzenie warunków sprzyjających rozwojowi klastrów,*
- *rozwój centrów kompetencyjnych skupiających specjalistów z dziedziny technologii informatycznych, finansów i zarządzania,*
- *rozwój usług zleczanych z zewnątrz (offshoring), opartych na technologiach informatycznych,*

16. w zakresie wykorzystania potencjału turystycznego województwa jako czynnika rozwoju gospodarczego i społecznego:

ustalenia:

- *zapewnienie publicznego dostępu do brzegów rzek i jezior, ograniczenie ich zabudowy i grodzenia,*
- *rozwój infrastruktury turystycznej wzdłuż miejskich nabrzeży w miastach położonych nad wodą,*

zalecenia: *wydłużenie sezonu turystycznego w drodze rozwoju niektórych form turystyki:*

- specjalistycznej i aktywnej (rowerowa, konna, golf, wędkarstwo morskie, lotniarstwo i lotnictwo),
- wodnej,
- uzdrowiskowej i zdrowotnej,
- miejskiej i kulturalnej,
- biznesowej,

17. w zakresie wzmocnienia i kształtowania systemu ponadregionalnych i transgranicznych powiązań drogowych województwa:

ustalenia:

- **przebudowa drogi krajowej nr 6, dostosowanie do parametrów drogi ekspresowej od węzła Rzęśnica do granicy województwa (od węzła Rzęśnica do węzła Goleniów o wspólnym przebiegu z drogą nr 3), w tym:**
 - **budowa odcinka Płoty – Koszalin o całkowicie nowym przebiegu,**
 - **budowa odcinka Kołobrzeg – Koszalin o przebiegu wspólnym z projektowaną drogą S11,**
- **przebudowa drogi krajowej nr 11, dostosowanie do parametrów drogi ekspresowej (poza odcinkiem Kołobrzeg Port – węzeł Kołobrzeg Wschód, dla którego zakłada się parametry drogi klasy GP lub G), budowa obwodnic miejscowości położonych na przebiegu w klasie,**

zalecenia:

- **sukcesywne podnoszenie parametrów technicznych dróg krajowych,**
- **weryfikacja przebiegu projektowanych obwodnic w stosunku do centrów miast pod kątem obszarów obsługi oraz walorów krajobrazowych i środowiskowych,**
- **poprawa bezpieczeństwa w transporcie drogowym, w tym budowa, przebudowa i remonty w ramach realizowanych inwestycji drogowych miejsc wykonywania kontroli pojazdów jako elementu działań prewencyjnych w działaniach na rzecz poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego**

18. w zakresie usprawniania systemu dróg wojewódzkich, spójnego przestrzennie z systemem dróg krajowych

zalecenie: poprawa bezpieczeństwa w transporcie drogowym, w tym budowa, przebudowa

i remonty w ramach realizowanych inwestycji drogowych miejsc wykonywania kontroli pojazdów jako elementu działań prewencyjnych w działaniach na rzecz poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego,

19. w zakresie kształtowania systemu zewnętrznych i wewnętrznych kolejowych powiązań transportowych:

ustalenie: modernizacja linii kolejowej 202 Stargard Szczeciński – Gdańsk Główny,

zalecenia:

- **modernizacja dworców i stacji kolejowych, w tym dostosowanie do potrzeb osób niepełnosprawnych,**
- **rewitalizacja linii wąskotorowych i dostosowanie ich do potrzeb ruchu turystycznego w relacjach Koszalin – Manowo – Świelino,,**
- **modernizacja urządzeń sterowania ruchem, przejazdów kolejowych przy stacjach, przebudowa urządzeń stacyjnych, zainstalowanie telewizji przemysłowej,**

20. w zakresie rozwoju transportu intermodalnego:

ustalenie:

- **lokalizacja infrastruktury i suprastruktury logistycznej w obszarach węzłowych: Koszalin – Kołobrzeg – Białogard,**

- wdrożenie nowoczesnych systemów informatycznych w całym łańcuchu transportowym, obejmującym żeglugę, porty, spedytorów, przewoźników lądowych i operatorów terminali lądowych,

21. w zakresie rozbudowy i modernizacji sieci i urządzeń elektroenergetycznych:

ustalenie: budowa, rozbudowa i modernizacja sieci dystrybucyjnej wysokiego (110 kV) i średniego napięcia celem poprawy warunków zasilania odbiorców - stacja elektroenergetyczna 110/15 kV z liniami zasilającymi: Koszalin - Rokosowo

22. w zakresie budowy i rozbudowy sieci gazowych:

ustalenia:

- budowa i rozbudowa sieci przesyłowych gazu oraz obiektów systemowych związanych z dywersyfikacją kierunków dostaw gazu do kraju - gazociąg Płoty – Karlino – Koszalin – Słupsk,
- dopuszcza się możliwość budowy gazociągów wysokiego ciśnienia wzdłuż istniejących gazociągów przesyłowych,
- rozbudowa i budowa sieci dystrybucyjnej średniego ciśnienia w całym województwie z uwzględnieniem możliwości przesyłu gazu do celów grzewczych,

23. w zakresie ograniczenia zużycia paliw węglowych i wzrostu wykorzystania odnawialnych źródeł energii:

ustalenia:

- rozwój energetyki wiatrowej w oparciu o wytyczne do planowania miejscowego, stanowiące, że lokalizacja zespołów elektrowni wiatrowych – zdefiniowanych jako grupa elektrowni wiatrowych, w której największa odległość pomiędzy poszczególnymi elektrowniami nie przekracza 2 km – musi respektować wskazania ze studium krajobrazowego uwzględniającego powiązania widokowe, szczególnie w odniesieniu do następujących obszarów istniejących i projektowanych:
 - parki krajobrazowe wraz z otulinami,
 - zespoły przyrodniczo-krajobrazowe,
 - obszary chronionego krajobrazu,
 - obszary kulturowo-krajobrazowe,
 - panoramy i osie widokowe,
 - przedpola ekspozycji z dróg (ważniejszych ciągów komunikacyjnych) i czynnych linii kolejowych na przyrodnicze dominanty przestrzenne i sylwetki historycznych układów osadniczych,
 - wnętrza krajobrazowe – polany leśne, a zwłaszcza doliny oraz rynny rzek i jezior,
 - tereny wypoczynkowe w pasie nadmorskim i pojezierzy,
- wykorzystanie wód geotermalnych do celów leczniczych, rekreacyjnych (akwaparki), w produkcji rolniczej (szklarnie) i innych

zalecenia:

- budowa, rozbudowa i modernizacja sieci energetycznych umożliwiająca przyłączenie powstających zespołów elektrowni wiatrowych,
- działania na rzecz stworzenia systemu rozproszonych źródeł energii,
- wdrażanie programów termomodernizacyjnych budynków mieszkalnych, usługowych, użyteczności publicznej,

24. w zakresie rozwoju sieci internetowych i systemów telekomunikacyjnych oraz usług elektronicznych:

ustalenia:

- **modernizacja węzłów sieci informatycznych z dodaniem nowoczesnych łączy i mechanizmów teleinformatycznych wysokiej przepustowości; priorytet dla miast i siedzib gmin,**
- **upowszechnianie dostępu do Internetu, uruchamianie publicznych punktów dostępowych do Internetu,**

zalecenia:

- **tworzenie systemów informacyjnych i usług elektronicznych przez rozwój oprogramowania i infrastruktury informatycznej dla sektora publicznego oraz wzrost usług publicznych świadczonych drogą elektroniczną,**
- **tworzenie oraz wdrożenie usług publicznych dla ludności w dziedzinie e-administracji, e-turystyki, e-edukacji i e-zdrowia, świadczonych drogą internetową, służących poprawie dostępu do informacji publicznej,**
- **rozwój telefonii bezprzewodowej w celu pokrycia 100% obszaru województwa zasięgiem wszystkich operatorów sieci komórkowych,**
- **koncentracja nadajników różnych operatorów sieci komórkowych na wspólnych masztach,**
- **priorytetowe wykorzystywanie technologii światłowodowych przy budowie sieci szerokopasmowych oraz uzupełniająco technologii bezprzewodowych, satelitarnych i innych,**
- **realizacja projektów kierunkowych w zakresie usług elektronicznych na terenie województwa przy przestrzeganiu zasad komplementarności w zakresie infrastruktury,**

25. w zakresie budowy i rozbudowy systemów oczyszczania ścieków zgodnie z Krajowym Programem Oczyszczania Ścieków:

ustalenie: realizacja priorytetowych aglomeracji dla wypełnienia wymogów traktatu akcesyjnego obejmująca rozbudowę lub modernizację istniejących oczyszczalni i budowę nowych wraz z systemami kanalizacyjnymi – aglomeracja Koszalin

26. w zakresie poprawy stanu ochrony przeciwpowodziowej:

ustalenie: realizacja do roku 2015 strategicznych zadań Zachodniopomorskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Szczecinie obejmujących ograniczenie zagrożenia powodziowego - jezioro Jamno – 16,7 km wałów,

27. w zakresie utworzenia systemu gospodarki odpadami zgodnie z Planem Gospodarki Odpadami Województwa Zachodniopomorskiego:

ustalenia:

- **budowa zakładów termicznego przekształcania odpadów komunalnych,**
- **utworzenie gminnych punktów zbierania odpadów niebezpiecznych i problemowych w ramach utworzonych rejonów gospodarowania odpadami (co najmniej 1 punkt w gminie)**

28. w zakresie likwidacji problemów rozwojowych na obszarach problemowych:

zalecenie: rozwój lokalnych centrów innowacyjności i inkubatorów przedsiębiorczości, stref aktywności gospodarczej,

29. w zakresie wzmocnienia powiązań Koszalina z Kołobrzegiem w celu zwiększenia potencjału rozwojowego i uzyskania efektu synergii:

zalecenia:

- **wykreowanie pasma rozwoju Koszalin-Kołobrzeg wzdłuż dróg krajowych nr 6 i nr 11 (projektowanych S6 i S11),**
- **wykorzystanie potencjału ludzkiego Koszalina i Kołobrzegu – uelastycznienie rynku pracy w aglomeracji przez wzrost powiązań funkcjonalnych i administracyjnych,**
- **wydłużenie sezonu turystycznego w Kołobrzegu w oparciu o usługi Koszalina,**

- wykorzystanie potencjału akademickiego Koszalina dla zwiększenia potencjału koszalińsko-kołobrzeskiego obszaru funkcjonalnego,
- wspólne oferty turystyczne miast Koszalina i Kołobrzegu (np. w dziedzinie turystyki medycznej),
- rozwój funkcji logistycznych w oparciu o infrastrukturę transportową w układzie Koszalin – Kołobrzeg – Białogard – Zegrze Pomorskie,
- wspólny transport publiczny dla Koszalina i Kołobrzegu,
- zapobieganie rozlewaniu się miast Koszalina i Kołobrzegu oraz powstawaniu suburbiów,

30. w zakresie rozwoju infrastruktury obronności i bezpieczeństwa państwa:

ustalenia:

- uwzględnianie w dokumentach strategicznych i planistycznych samorządów terytorialnych rozmieszczenia i bezkolizyjnego funkcjonowania obszarów, obiektów i urządzeń infrastruktury służącej obronności i bezpieczeństwu państwa (tereny zamknięte wraz z ich strefami ochronnymi) przy uwzględnieniu wytycznych Strategii Bezpieczeństwa Narodowego RP, Strategii Obronności RP oraz Wizji Sił Zbrojnych RP do roku 2030 i przepisów odrębnych,
- uwzględnianie w dokumentach strategicznych i planistycznych samorządów terytorialnych granic pozostałych terenów zamkniętych oraz ich stref ochronnych,

zalecenia:

- uwzględnianie w dokumentach strategicznych i planistycznych samorządów terytorialnych obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa, elementów infrastruktury technicznej, w tym w szczególności transportowej, zabezpieczenia przeciwpowodziowego, zarządzania kryzysowego, zabezpieczenia granic jako spójnego systemu bezpieczeństwa państwa i obywateli,
- kształtowanie rozwiązań systemu transportowego (drogi kołowe, koleje, drogi wodne, porty, lotniska) w sposób minimalizujący zagrożenia wynikające z przewozów ładunków niebezpiecznych, przemieszczania i rozmieszczenia sił zbrojnych (w tym międzynarodowych jednostek sojuszniczych) w czasie pokoju i wojny, zjawisk naturalnych o charakterze katastroficznym a jednocześnie w sposób zapewniający bezpieczeństwo, sprawną ewakuację i prowadzenie akcji ratowniczych z zachowaniem możliwości zaopatrzenia w sytuacjach kryzysowych,
- porządkowanie stanu prawnego terenów zamkniętych i ich stref ochronnych przez wprowadzanie stosownych ograniczeń użytkowania terenu w planach miejscowych oraz ustanawianie obszarów ograniczonego użytkowania,
- konsekwentne wdrażanie systemu zintegrowanego ratownictwa przez integrację służb ratowniczych,

31. w zakresie inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym:

- budowa gazociągu Szczecin-Gdańsk (Ustawa o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu),
- modernizacja linii 202 Gdynia Główna – Słupsk – Koszalin – Stargard Szczeciński z dobudową drugiego toru na odcinku Wejherowo – Runowo Pomorskie (Master Plan dla Transportu Kolejowego w Polsce do 2030 r.),
- przebudowa drogi wojewódzkiej nr 167 na odcinku Koszalin – droga wojewódzka 168,
- zabezpieczenie przeciwpowodziowe zlewni jeziora Jamno,
- budowa zakładu termicznego przekształcenia odpadów komunalnych w Koszalinie.

2.1.2. Realizacja zaktualizowanej Strategii Rozwoju Województwa Zachodniopomorskiego

Jednym z najważniejszych obszarów działalności utworzonych, z dniem 1 stycznia 1999r., województw samorządowych jest prowadzenie polityki rozwoju województwa. Realizacja tej polityki odbywa się na mocy ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, poprzez opracowanie strategii rozwoju województwa oraz programów wojewódzkich.

Strategia jest zatem podstawowym dokumentem strategicznym, w oparciu o który prowadzi się politykę rozwoju województwa. Strategia określa kierunki tej polityki i wytycza cele, które mają być osiągnięte w założonym horyzoncie czasowym.

Strategia rozwoju województwa zachodniopomorskiego pokazuje i syntetycznie opisuje strategiczne cele rozwoju i przypisane im cele kierunkowe. W Strategii sformułowano sześć celów strategicznych rozwoju województwa, z tego dwa odnoszące się do sfery gospodarczej, dwa do sfery przestrzennej i środowiska oraz dwa do sfery społecznej:

- 1) wzrost innowacyjności i efektywności gospodarowania,
- 2) wzmacnianie **atrakcyjności inwestycyjnej regionu**,
- 3) zwiększenie przestrzennej konkurencyjności regionu,
- 4) zachowanie i ochrona wartości przyrodniczych, racjonalna gospodarka zasobami,
- 5) budowanie otwartej i konkurencyjnej społeczności,
- 6) wzrost tożsamości i spójności społecznej regionu.

Dla realizacji każdego z celów strategicznych sformułowano mające je wspierać cele kierunkowe. I tak:

- realizacja celu numer 1 „**Wzrost innowacyjności i efektywności gospodarowania**” wspierana przez cele kierunkowe:
 - 1.1. Wzrost innowacyjności gospodarki,
 - 1.2. **Wzrost konkurencyjności województwa w krajowym i zagranicznym ruchu turystycznym**,
 - 1.3. Wspieranie współpracy **przedsiębiorstw** i rozwoju przedsiębiorczości,
 - 1.4. Wspieranie wzrostu eksportu,
 - 1.5. **Zintegrowana polityka morska**,
 - 1.6. Restrukturyzacja i **rozwój** produkcji rolnej i **rybactwa**.
- realizacja celu numer 2 „**Wzmacnianie atrakcyjności inwestycyjnej regionu**” wspierana przez cele kierunkowe:
 - 2.1. Podnoszenie **atrakcyjności i spójności oferty inwestycyjnej regionu oraz obsługi inwestorów**,
 - 2.2. **Wzmacnianie rozwoju narzędzi wsparcia biznesu**,
 - 2.3. **Tworzenie i rozwój stref aktywności inwestycyjnej**,
 - 2.4. **Budowanie i promocja marki regionu**.
- realizacja celu numer 3 „**Zwiększenie przestrzennej konkurencyjności regionu**” wspierana przez cele kierunkowe:
 - 3.1. **Rozwój funkcji metropolitalnych Szczecina**,
 - 3.2. **Rozwój aglomeracji miejskiej Koszalina**,
 - 3.3. **Rozwój ponadregionalnych, multimodalnych sieci transportowych**,
 - 3.4. **Wspieranie rozwoju infrastruktury społeczeństwa informacyjnego**,
 - 3.5. **Rozwój infrastruktury energetycznej**,
 - 3.6. **Poprawa dostępności do obszarów o walorach turystycznych i uzdrowiskowych**.
- realizacja celu numer 4 „**Zachowanie i ochrona wartości przyrodniczych, racjonalna gospodarka zasobami**” wspierana przez cele kierunkowe:
 - 4.1. **Poprawa jakości środowiska i bezpieczeństwa ekologicznego**,
 - 4.2. **Ochrona dziedzictwa przyrodniczego i racjonalne wykorzystanie zasobów**,

- 4.3. **Zwiększanie udziału odnawialnych źródeł energii,**
- 4.4. **Rozwój infrastruktury ochrony środowiska i systemu gospodarowania odpadami,**
- 4.5. **Podnoszenie świadomości ekologicznej społeczeństwa,**
- 4.6. **Rewitalizacja obszarów zurbanizowanych.**

- realizacja celu numer 5 „**Budowanie otwartej i konkurencyjnej społeczności**” wspierana przez cele kierunkowe:

- 5.1. **Rozwój kadr innowacyjnej gospodarki,**
- 5.2. **Zwiększanie aktywności zawodowej ludności,**
- 5.3. **Rozwój kształcenia ustawicznego,**
- 5.4. **Rozwój szkolnictwa zawodowego zgodnie z potrzebami gospodarki,**
- 5.5. Budowanie społeczeństwa informacyjnego,
- 5.6. **Zwiększanie dostępności i uczestnictwa w edukacji przedszkolnej.**

- realizacja celu numer 6 „**Wzrost tożsamości i spójności społecznej regionu**” wspierana przez cele kierunkowe:

- 6.1. **Wspieranie funkcji rodziny,**
- 6.2. **Zwiększanie jakości i dostępności opieki zdrowotnej,**
- 6.3. **Wspieranie rozwoju demokracji lokalnej i społeczeństwa obywatelskiego,**
- 6.4. **Wzmacnianie tożsamości i integracji społeczności lokalnej,**
- 6.5. **Rozwijanie dorobku kulturowego jako fundamentu tożsamości regionalnej,**
- 6.6. **Przeciwdziałanie ubóstwu i procesom marginalizacji społecznej.**

Z celów tych zostaną wyprowadzone programy operacyjne, określające poszczególne działania (zadania, projekty i przedsięwzięcia) ze wskazaniem podmiotów, organizacji i osób odpowiedzialnych za ich realizację, a także zakładane efekty, niezbędne nakłady rzeczowe i finansowe, źródła finansowania i harmonogram realizacji.

Wiodąca rola we wdrażaniu strategii, realizacji programów i podejmowaniu inicjatyw w sferze społeczno-gospodarczej przypada w udziale aglomeracji szczecińskiej i **koszalińsko-kołobrzeskiemu obszarowi funkcjonalnemu** oraz ośrodkom regionalnym: Świnoujście, Kołobrzeg, **Stargard Szczeciński**, Wałcz i Szczecinek. Klimat inwestycyjny, społeczny i gospodarczy kształtować będą Szczecin i Koszalin, których współpraca powinna służyć zmniejszaniu dysproporcji rozwojowych w ramach podregionów oraz promocji regionu.

2.2. Uwarunkowania funkcjonalno-przestrzenne

2.2.1. Ogólna charakterystyka obszaru opracowania

Na podstawie rejonizacji fizjogeograficznej (J. Kondracki 2001) miasto Koszalin położone jest na Niżu Środkowoeuropejskim, Pobrzeże Południowobałtyckie w makroregionie Pobrzeże Koszalińskie, mezoregion Pobrzeże Słowińskie (313.41) i graniczy od południowego zachodu i zachodu z Równiną Białogardzką, a od wschodu z równiną Słupską. Centrum miasta znajduje się ok. 11 km od brzegu Morza Bałtyckiego.

Historycznie miasto położone na Pomorzu Zachodnim. W latach 1815 – 1945 siedziba rejencji koszalińskiej. W okresie 1946 – 1950 wchodziło w skład województwa szczecińskiego. Od 1950 do 1998 roku siedziba województwa koszalińskiego.

Obecnie Koszalin leży w północno-wschodniej części województwa zachodniopomorskiego, w skład którego został włączony z dniem 1 stycznia 1999 r., mocą ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz.U. z 1998 r., Nr 96, poz. 603 ze zmianami). Miasto stanowi drugi pod względem liczby ludności ośrodek miejski w województwie i zajmuje 37 miejsce na liście krajowej.

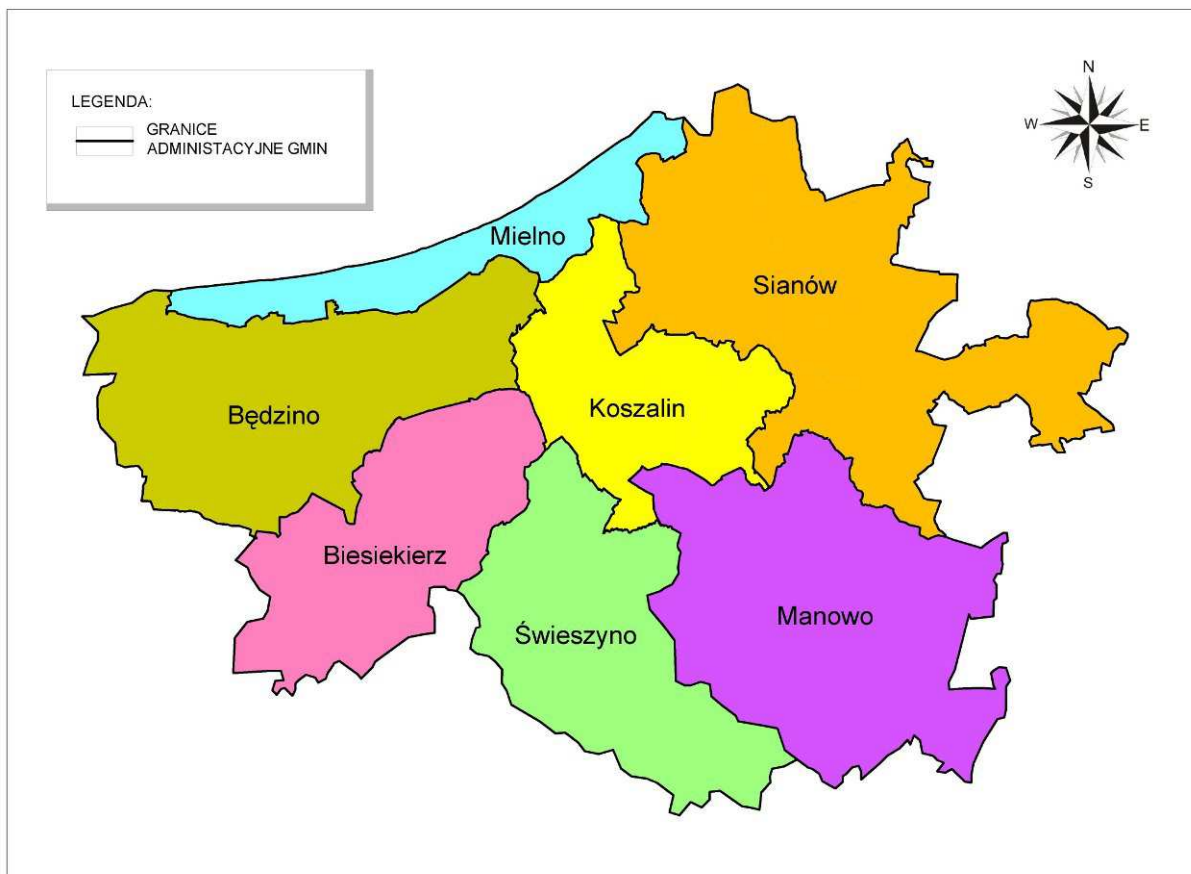
Gmina miejska Koszalin stanowi samodzielną jednostkę administracyjną.

Miasto Koszalin graniczy z następującymi gminami:

- od północy z gminą Mielno;
- od północno-zachodu poprzez rz. Dzierżęcinkę i Bukowy Las z gminą Będzino;
- od wschodu z gminą Sianów;
- od południa z gminami Manowo i Świeszyno;
- od południowo-zachodu z gminą Biesiekierz.

Wszystkie wymienione gminy wchodzi w skład koszalińskiego powiatu ziemskiego.

Położenie Koszalina na tle gmin sąsiadujących obrazuje ryc. 1.

Ryc.1. Gmina miejska Koszalin i gminy sąsiadujące

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 lipca 2009 r. w sprawie utworzenia, ustalenia granic i nazw gmin (Dz. U. 2009, Nr 120, poz. 1000) z dniem 1 stycznia 2010 r nastąpiła zmiana granic w województwie zachodniopomorskim pomiędzy miastem na prawach powiatu Koszalin, a powiatem koszalińskim poprzez przyłączenie do miasta obszaru obrębów ewidencyjnych Jamno i Łabusz o łącznej powierzchni 1500,56 ha z gminy Będzino w powiecie koszalińskim. Według danych Urzędu Miejskiego w Koszalinie, po zmianie granic administracyjnych, miasto zamieszkiwało 109 538 mieszkańców, a rok wcześniej 107 146 mieszkańców.² **W r. 2011 wg danych GUS liczba mieszkańców wynosiła 109 233.**

2.2.2. Struktura funkcjonalno - przestrzenna

Koszalin jest miastem o układzie zasadniczo koncentrycznym, którego rozwój przestrzenny wokół jądra, jakie stanowi układ miasta średniowiecznego w granicach murów obronnych, trwa od średniowiecza – początkowo w kierunkach: zachodnim (za Bramą

² Źródło: Urząd Miasta Koszalina, stan wg faktycznego miejsca zamieszkania.

Nową), północnym (za Bramą Młyńską) i południowym (za Bramą Wysoką), a od lat 20-tych XIX w., po rozbiórce murów miejskich, najpierw głównie w kierunku wschodnim, a następnie we wszystkich pozostałych.

Od lat 60-tych XX w. w następstwie uzyskania przez Koszalin statusu miasta wojewódzkiego nastąpiła ekspansja układu miejskiego na północ wzdłuż osi ul. Władysława IV-go, gdzie powstał zespół osiedli blokowych, a następnie na wschód i południe.

W r. 1989 wskutek przyłączenia obszarów okolicznych wsi w granicach miasta znalazły się obszary nieurbanizowane; wokół dawnych wsi powstaje zabudowa jednorodzinna, w dużej mierze rozproszona.

Pod względem funkcjonalno – przestrzennym na obszarze miasta wyróżnić można:

- obszar centrum (śródmieścia) wydzielony pierścieniem obwodnicy, o koncentracji funkcji usługowych o znaczeniu ogólnomiejskim i regionalnym oraz funkcji mieszkaniowej;
- dzielnicę przemysłową w zachodniej części miasta, oddzieloną od śródmieścia linią kolejową, o dominacji funkcji przemysłowej, magazynowej, usług produkcyjnych oraz udziale mieszkalnictwa (osiedla: Morskie i Księżnej Anny);
- dzielnice mieszkaniowe położone w północnej i wschodniej części Koszalina, z osiedlami wielo- i jednorodziennymi oraz związanymi z nimi usługami;
- część położoną na południe od śródmieścia, charakteryzującą się przemieszczeniem funkcji – mieszkalnictwa jedno- i wielorodzinnego (osiedle Lechitów) oraz funkcji produkcyjnej, składowo-magazynowej i terenów infrastruktury;
- obrzeża (obszary dawnych wsi) stanowiące tereny rozwojowe budownictwa jednorodziennego,
- przyłączone od dnia 1.01.2010 r. tereny wsi Jamna i Łabusza (**osiedle Jamno-Łabusz**) o skromnej infrastrukturze turystycznej, stanowiące potencjalne tereny rekreacji i turystyki oraz budownictwa mieszkaniowego, głównie w zabudowie jednorodzinnej.

Usługi o znaczeniu ogólnomiejskim lub regionalnym zlokalizowane są w części północnej i wschodniej (szpitale, obiekty wyższych uczelni) oraz na północ i południowy wschód od centrum.

Obszary o funkcji rekreacyjnej to Góra Chełmska z lasem komunalnym, tereny podożynkowe u podnóża Góry Chełmskiej, okolice Jeziora Lubiatowo (rezerwat Lubiatowo), tereny parków śródmiejskich, dolina rzeki Dzierżęcinki na odcinku od ul. 4-go Marca do ul. Monte Cassino oraz kompleksy ogrodów działkowych rozmieszczone w różnych punktach miasta, największe w części północnej oraz w rejonie ulicy Działkowej.

Jednostkami podziału administracyjnego miasta są osiedla.³ Obszar miasta w granicach administracyjnych sprzed 1.01.2010 r. podzielono na 16 jednostek: Bukowe, Jedliny, im. T. Kotarbińskiego, Lechitów, Lubiatowo, Morskie, Na Skarpie, Nowobramskie, Raduszka, Rokosowo, im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich, Śródmieście, Tysiąclecia, Unii Europejskiej, im. M. Wańkowicza, Wspólny Dom. Największą liczbę ludności ma osiedle Wspólny Dom (ponad 15 000) oraz osiedla Lechitów, Wańkowicza, Śniadeckich, Na Skarpie i Śródmieście (od 8 000 do 10 000 mieszkańców).

Podział administracyjny Koszalina na osiedla przedstawia ryc. 2.

³ Status osiedla nadano na mocy Uchwały Nr XXIV/267/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 10 czerwca 2008r. (Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z 2008 r., Nr 56, poz. 1285).

Ryc.2. Koszalin - podział na osiedla

2.2.3. Powierzchnia i struktura użytkowania gruntów

Ogólna powierzchnia ewidencyjna miasta Koszalina wynosi 9 831,9 ha. W strukturze użytkowania dominują lasy, które zajmują 37,4 % powierzchni ogólnej miasta (3 678,8 ha). Grunty zabudowane i zurbanizowane zajmują 23,4% (2304,8 ha), użytki rolne – 26,5% (2605,8 ha).

Strukturę gruntów przedstawia tabela nr 1.

Tabela 1. Struktura użytkowania gruntów

Lp.	FUNKCJE TERENÓW	GRANICE DO DNIA 31.12.2009		GRANICE OD DNIA 01.01.2010	
		powierzchnia [ha]	udział procentowy	powierzchnia [ha]	udział procentowy
1.	Tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zbiorowej	309,8	3,7 %	310,1	3,2 %
2.	Tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i zagrodowej	623,3	7,5 %	701,8	7,1 %
3.	Tereny usług	362,0	4,3 %	365,4	3,7 %
4.	Tereny usług sportu i rekreacji o dużym nasyceniu zielenią	41,2	0,5 %	43,3	0,4 %
5.	Tereny przemysłu, usług produkcyjnych i składów	458,8	5,5 %	458,8	4,7 %
6.	Tereny inne	138,3	1,7 %	138,3	1,4 %
7.	Tereny upraw rolniczych i ogrodniczych	940,7	11,3 %	1 688,7	17,2 %
8.	Tereny trwałych użytków zielonych (łąki, pastwiska)	496,0	6,0 %	917,1	9,4 %
9.	Tereny wód śródlądowych	130,8	1,6 %	131,7	1,3 %
10.	Tereny zieleni leśnej	3 481,2	41,8%	3 678,8	37,4 %
11.	Tereny zieleni cmentarnej	28,1	0,3 %	28,8	0,3 %
12.	Tereny zieleni urządzonej	50,6	0,6 %	50,6	0,5 %
13.	Tereny zieleni nieurządzonej	753,0	9,0 %	765,7	7,8 %
14.	Tereny ogrodów działkowych	275,4	3,3 %	276,7	2,8 %
15.	Tereny nieużytków	68,0	0,8 %	68,4	0,7 %
16.	Tereny infrastruktury technicznej	16,4	0,2 %	31,4	0,3 %
17.	Tereny komunikacji (podstawowy układ drogowy, urządzenia komunikacji, kolej)	157,7	1,9 %	176,3	1,8 %
RAZEM		8 331,3	100%	9 831,9	100 %

2.2.4. Stan prawny gruntów

Wg stanu na I półrocze 2009 r. władanie gruntami na terenie miasta Koszalina przedstawia się następująco – tabela nr 2:

Tabela 2. Stan prawny gruntów

OPIS GRUPY REJESTROWEJ	NR GRUPY REJESTROWEJ	POWIERZCHNIA [ha]	UDZIAŁ PROCENTOWY
grunty Skarbu Państwa	grupa nr 1	5517,10	56,15 %
grunty Skarbu Państwa w zbiegu z użytkownikami wieczystymi	grupa nr 2	508,46	5,17 %
grunty jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych osób prawnych	grupa nr 3	10,38	0,11 %
grunty gminy i związków międzygminnych	grupa nr 4	1576,52	16,05 %
grunty gminy w zbiegu z użytkownikami wieczystymi	grupa nr 5	231,38	2,35 %
grunty jednoosobowych spółek jednostek samorządu terytorialnego i innych osób prawnych	grupa nr 6	0	0 %
grunty osób fizycznych	grupa nr 7	1 173,63	11,95 %
grunty spółdzielni	grupa nr 8	6,83	0,07 %
grunty kościołów i związków wyznaniowych	grupa nr 9	21,54	0,22 %
grunty wspólnot gruntowych	grupa nr 10	0	0 %
grunty powiatów i związków powiatów	grupa nr 11	347,94	3,54 %
grunty powiatów i związków powiatów w zbiegu z użytkownikami wieczystymi	grupa nr 12	24,41	0,25 %
grunty województw	grupa nr 13	17,6	0,18 %
grunty województw w zbiegu z użytkownikami wieczystymi	grupa nr 14	0,65	0,01 %
grunty spółek prawa handlowego i inne	grupa nr 15	395,46	4,02 %
RAZEM	-	9831,90	100 %

Sektor publiczny (grunty Skarbu Państwa, gmin i związków międzygminnych, powiatów i województw) włada 76% powierzchni ogólnej miasta; sektor prywatny (grunty osób fizycznych, spółdzielni i spółek prawa handlowego) – 23,8%, pozostałe 0,2% - to grunty kościołów i związków wyznaniowych.

2.2.5. Stan prawny w zakresie planowania przestrzennego

Kierunki polityki przestrzennej na terenie Koszalina kształtują zapisy obowiązującego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonego uchwałą Rady Miejskiej w Koszalinie **Nr LVII/666/2010 z dnia 7 września 2010 r.**

Przeznaczenie i zasady zagospodarowania poszczególnych terenów, kształtowania przestrzeni, w tym warunków zabudowy, ochrony środowiska i dziedzictwa kulturowego oraz sposób wykonywania prawa własności określają plany miejscowe.

Obecnie w granicach administracyjnych miasta obowiązuje **39** planów miejscowych zagospodarowania przestrzennego.⁴ W trakcie opracowania znajduje się 7 planów miejscowych, dla **4** terenów podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia planu, **a dla 1 - o przystąpieniu do zmiany planu.**

Łączna powierzchnia pokryta planami wynosi ok. 3141 ha, co stanowi – po wyłączeniu terenów leśnych, które zajmują 3 678,8 ha (37,4 % powierzchni ogólnej miasta) i terenów zamkniętych, które zajmują 200,16 ha (2 % powierzchni ogólnej miasta) – 53 % terenów miejskich. W stosunku do stanu z 2010 r. powierzchnia pokryta planami miejscowymi zwiększyła się o 10 %.

Tabela 3. Wykaz uchwalonych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego - stan od 5 kwietnia 2013 r.

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta	Nazwa i nr Dziennika Urzędowego, data publikacji	Data wejścia w życie
1.	Miejscowy plan zagospodarowania Koszalin ul. Bosmańska (zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego)	0,50	Uchwała Nr XXIX/273/96 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 20 grudnia 1996 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Koszalińskiego z 1997 r. Nr 6, poz. 24	brak danych
2.	Miejscowy plan zagospodarowania Osiedle Północ II w Koszalinie w obszarze położonym za torami kolejowymi w rejonie ul. Władysława IV (zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego)	123,80	Uchwała Nr XXXVIII/395/97 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 19 grudnia 1997 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Koszalińskiego z 1998 r. Nr 2, poz. 11	brak danych
3.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego osiedla „Krańcowe” („Kawi Łęg”) w Koszalinie, przy ul. Franciszkańskiej na terenie zajmującym część działek nr 13 i 17 w obrębie 11	1,70	Uchwała Nr IV/48/99 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 19 lutego 1999 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 31 sierpnia 1999r. Nr 33, poz. 574	15/09/1999

⁴ według stanu od 5 kwietnia 2013 r.

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta	Nazwa i nr Dziennika Urzędowego, data publikacji	Data wejścia w życie
4.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w Koszalinie między ul. Władysława IV a ul. Batalionów Chłopskich	149,88	Uchwała Nr XXIV/431/2001 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 maja 2001 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 11 lipca 2001 r. Nr 23, poz. 490	26/07/2001
5.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu Rokosowo Północ w Koszalinie	117,78	Uchwała Nr XXI/321/04 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 grudnia 2004 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 20 stycznia 2005r. Nr 3, poz. 57	20/02/2005
6.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru zawartego między ulicami Gnieźnieńską, 4-go Marca, terenami wojskowymi, rzeką Dzierżęcinką, terenem Rokosowo Południe – Dzierżęcín i terenem linii kolejowej w Koszalinie	123,37	Uchwała Nr XXVI/397/2005 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 9 czerwca 2005 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 24 czerwca 2005r. Nr 52, poz. 1205	26/07/2005
7.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w rejonie ulic Władysława IV, Akademickiej, Staszica i Jana Pawła II w Koszalinie	15,97	Uchwała Nr XXX/487/2005 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 listopada 2005r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 15 grudnia 2005 r. Nr 100, poz. 2030	15/01/2006
8.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w obszarze zawartym między ulicami: Zwycięstwa, Marszałka Józefa Piłsudskiego, lasem i osiedlem Rokosowo Północ w Koszalinie	120,26	Uchwała Nr XXX/488/2005 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 listopada 2005r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 15 grudnia 2005 r. Nr 100, poz. 2031	15/01/2006
9.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu Władysława IV – Gdańska w Koszalinie	253,32	Uchwała Nr XXXI/500/2005 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 grudnia 2005 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 24 lutego 2006 r. Nr 27, poz. 465	27/03/2006
10.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu Lubiatowa	387,68	Uchwała Nr X/80/2007 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 26 kwietnia 2007 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 22 czerwca 2007r. Nr 74, poz. 1189	23/07/2007

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta	Nazwa i nr Dziennika Urzędowego, data publikacji	Data wejścia w życie
11.	Miejscowy plan przestrzennego terenu zawartego między ulicami Syrenki, Szczecińską, działką nr 135 w obrębie 9 położoną równoległe do linii kolejowej Koszalin – Kołobrzeg i działką nr 134 w obrębie 9	5,29	Uchwała Nr XI/99/2007 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 14 czerwca 2007 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 2 lipca 2007 r. Nr 80, poz. 1278	02/08/2007
12.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w Koszalinie pomiędzy ulicami: Powstańców Wielkopolskich, Krakusa i Wandy, Gnieźnięńską, Sarzyńską, Działkową oraz terenem linii kolejowej relacji Koszalin – Białogard	337,80	Uchwała Nr XV/152/2007 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 października 2007 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 26 listopada 2007r. Nr 116, poz. 2047	27/12/2007
13.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w Koszalinie między ulicą Gdańską, granicą lasu komunalnego, ul. Słupską, ścianą lasu Góry Chełmskie	99,29	Uchwała Nr XXI/230/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 20 marca 2008 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 5 maja 2008 r. Nr 46, poz. 995	05/06/2008
14.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Rolnej i Gdańskiej w Koszalinie	13,91	Uchwała Nr XXIII/257/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 maja 2008 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 4 lipca 2008 r. Nr 60, poz. 1353	04/08/2008
15.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Strefy Zorganizowanej Działalności Inwestycyjnej w Koszalinie	349,14	Uchwała Nr XXVII/291/2008 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 września 2008r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego 29 października 2008 r. Nr 89, poz. 1887	29/11/2008
16.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic: Gdańskiej, Rolnej, Marszałka Józefa Piłsudskiego, Orłąt Lwowskich w Koszalinie	55,29	Uchwała Nr XXXI/359/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 19 lutego 2009 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 maja 2009 r. Nr 17, poz. 690	19/06/2009
17.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zespołu mieszkalno-usługowego Podgórna – Batalionów Chłopskich	13,44	Uchwała Nr XXXIV/410/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 maja 2009 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Koszalińskiego z dnia 30 lipca 2009 r. Nr 56, poz. 1435	30/08/2009
18.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu osiedla mieszkaniowego Raduszka	367,22	Uchwała Nr XXXVII/429/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 czerwca 2009 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 27 lipca 2009 r. Nr 54, poz. 1405	27/08/2009

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta	Nazwa i nr Dziennika Urzędowego, data publikacji	Data wejścia w życie
19.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Śródmieścia Koszalina	191,19	Uchwała Nr XXXVII/430/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 czerwca 2009 r. ze zmianą Uchwałą Nr XI/119/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 21 czerwca 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 27 lipca 2009 r. Nr 54, poz. 1406 (ze zmianą Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z dnia 18 lipca 2011 r. Nr 83, poz. 1548)	27/08/2009 (ze zmianą 18/08/2011)
20.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu "Władysława IV - Gdańska" w Koszalinie	0,35	Uchwała Nr XLV/539/2009 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 17 grudnia 2009 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 18 lutego 2010 r. Nr 14, poz. 301	18/03/2010
21.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Będzino w obrębie ewidencyjnym Jamno	15,00	Uchwała Nr X/83/2007 Rady Gminy w Będzinie z dnia 5 września 2007r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 26 października 2007 r. Nr 106, poz. 1831	26/11/2007
22.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w obszarze obejmującym część doliny rzeki Dzierżęcinki, zawartym między ulicą 4-go Marca, terenami wojskowymi wzdłuż rzeki Dzierżęcinki, ulicą Ignacego Jana Paderewskiego i ulicą Sybiraków w Koszalinie	9,85	Uchwała Nr XLIX/583/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 marca 2010 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 maja 2010 r. Nr 37, poz. 786	19/06/2010
23.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Hipolita Cegielskiego, Mieszka I-go i Strefowej w Koszalinie	6,76	Uchwała Nr LII/610/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 maja 2010 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 5 lipca 2010 r. Nr 61, poz. 1180	05/08/2010
24.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie nieruchomości położonych przy ul. Gnieźnieńskiej 52 i 54 w Koszalinie	0,57	Uchwała Nr LV/658/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 czerwca 2010 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 5 sierpnia 2010 r. Nr 73, poz. 1341	05/09/2010
25.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w obszarze zawartym między ulicami: Batalionów Chłopskich, Al. Monte Cassino, Al. Armii Krajowej oraz torami kolejowymi w Koszalinie	18,75	Uchwała Nr LV/659/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 czerwca 2010 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 5 sierpnia 2010 r. Nr 73, poz. 1342	05/09/2010

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta	Nazwa i nr Dziennika Urzędowego, data publikacji	Data wejścia w życie
26.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru Rokosowo Południe - Dzierżęcín w Koszalinie	494,75	Uchwała Nr LV/660/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 czerwca 2010 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 5 sierpnia 2010 r. Nr 73, poz. 1343	05/09/2010
27.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu zawartego pomiędzy ulicami Powstańców Wielkopolskich, Zwycięstwa, Krakusa i Wandy oraz terenem Szkoły Podstawowej Nr 9 w Koszalinie	4,43	Uchwała Nr LVII/667/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 7 września 2010r. (ze zmianą Uchwałą Nr XXIV/367/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 27 września 2012r.)	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 25 października 2010 r. Nr 107, poz. 1917 (ze zmianą Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z dnia 9 listopada 2012 r., poz. 2415)	25/11/2010 (ze zmianą 09/12/2012)
28.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu "Jagoszewskiego" w Koszalinie	2,09	Uchwała Nr V/48/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 20 stycznia 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 17 marca 2011 r. Nr 28, poz. 452	17/04/2011
29.	Miejscowy plan w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu "Słowiańska - Ogrody Działkowe" w Koszalinie	5,72	Uchwała Nr V/49/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 20 stycznia 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 17 marca 2011 r. Nr 28, poz. 453	17/04/2011
30.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Strefy Zorganizowanej Działalności Inwestycyjnej w Koszalinie	17,04	Uchwała Nr VII/81/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 marca 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 18 maja 2011 r. Nr 60, poz. 1078	18/06/2011
31.	Miejscowy plan w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu „Monte Cassino – Fałata” w Koszalinie	59,30	Uchwała Nr XI/120/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 21 czerwca 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 14 lipca 2011 r. Nr 82, poz. 1533	14/08/2011
32.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obszaru zawartego między ulicami Marszałka Józefa Piłsudskiego, Tytusa Chałubińskiego i Leśną oraz lasem w Koszalinie	10,70	Uchwała Nr XI/121/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 21 czerwca 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 18 lipca 2011 r. Nr 83, poz. 1549	18/08/2011
33.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w Koszalinie między ulicami: Janka Stawińskiego, Gnieźnieńską, 4-go Marca a rzeką Dzierżęcinką	35,05	Uchwała Nr XIV/158/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 22 września 2011r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 26 października 2011r. Nr 123, poz. 2223	26/11/2011

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta	Nazwa i nr Dziennika Urzędowego, data publikacji	Data wejścia w życie
34.	Miejscowy plan w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego "Gnieźnieńska - 4 Marca" w Koszalinie	2,71	Uchwała Nr XIV/159/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 22 września 2011r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 26 października 2011r. Nr 123, poz. 2224	26/11/2011
35.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego "Władysława IV - Gdańska" w Koszalinie	1,07	Uchwała Nr XIV/160/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 22 września 2011r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 26 października 2011r. Nr 123, poz. 2225	26/11/2011
36.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego między linią kolejki wąskotorowej, ulicą Lechicką, terenami przemysłowo-usługowymi wzdłuż ulicy Słowińskiej oraz terenami przemysłowo-usługowymi położonymi na zachód od ulicy Wenedów w Koszalinie	11,91	Uchwała Nr XVII/217/2011 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 22 grudnia 2011 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 17 lutego 2012 r., poz. 387	17/03/2012
37.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Centrum Pielgrzymkowo-Turystycznego na Górze Chełmskiej	0,81	Uchwała Nr XXVI/389/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 22 listopada 2012r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 24 grudnia 2012 r., poz. 3302	24/01/2013
38.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w Koszalinie w rejonie ulic: Lechickiej, Szczecińskiej oraz Bohaterów Warszawy	175,40	Uchwała Nr XXVIII/439/2013 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 lutego 2013 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 29 marca 2013 r., poz. 1381	29/04/2013
39.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu "Lubiatowo Południe"	40,26	Uchwała Nr XXVIII/441/2013 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 lutego 2013 r.	Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 5 kwietnia 2013 r., poz. 1440	05/05/2013

Tabela 4. Wykaz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w trakcie opracowania - stan od 4 marca 2013 r.

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta o przystąpieniu do sporządzania planu
1.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Jamno Centrum w Koszalinie	226,14	Uchwała Nr LV/711/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 października 2010 r.
2.	Miejscowy zagospodarowania przestrzennego Jamno Zachód w Koszalinie	423,92	Uchwała Nr LV/712/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 października 2010 r.

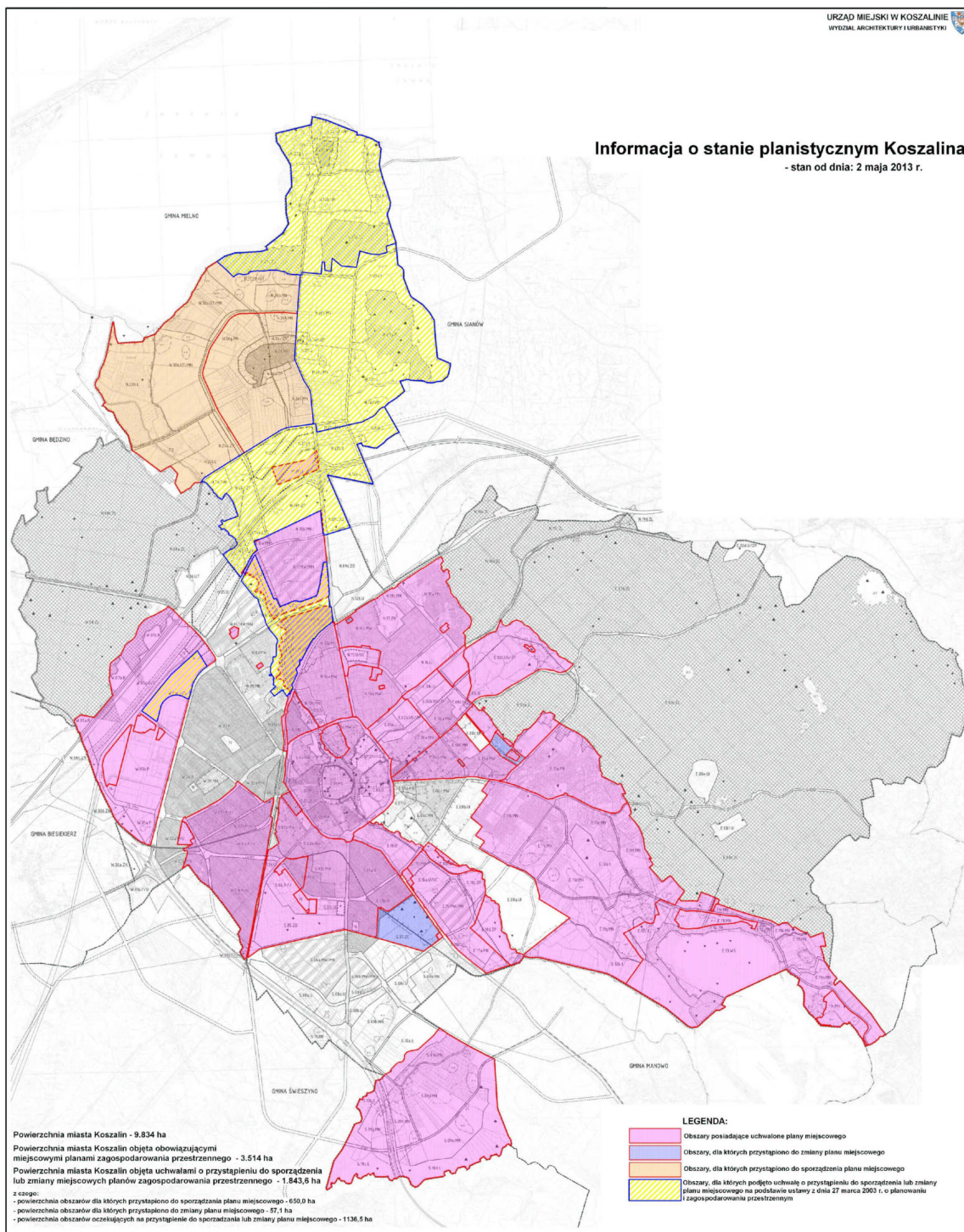

Lp.	Nazwa planu	Pow. (ha)	Numer i data uchwały Rady Miasta o przystąpieniu do sporządzania planu
3.	Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Hipolita Cegielskiego, Mieszka I-go i Strefowej w Koszalinie	6,76	Uchwała Nr XXI/321/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 31 maja 2012 r.
4.	Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu „Władysława IV – Gdańska” w Koszalinie	43,82	Uchwała Nr XXII/335/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 czerwca 2012 r.
5.	Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obszarze zawartym między ulicami: Zwycięstwa, Marszałka Józefa Piłsudskiego, lasem i osiedlem Rokosowo Północ w Koszalinie – w rejonie ulic Romualda Traugutta i Zgoda	-	Uchwała Nr XXII/333/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 czerwca 2012 r.
6.	Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obszarze zawartym między ulicami: Zwycięstwa, Marszałka Józefa Piłsudskiego, lasem i osiedlem Rokosowo Północ w Koszalinie - w rejonie ulic Tytusa Chałubińskiego i Leśnej	-	Uchwała Nr XXII/334/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 czerwca 2012 r.
7.	Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w Koszalinie pomiędzy ulicami: Powstańców Wielkopolskich, Krakusa i Wandy, Gnieźnieńską, Sarzyńską, Działkową oraz terenem linii kolejowej relacji Koszalin - Białogard	0,97	Uchwała Nr XXIV/366/2012 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 27 września 2012 r.

Tabela 5. Wykaz uchwał o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - stan od 1 marca 2013r.

Lp.	Nazwa planu	Numer i data uchwały Rady Miasta o przystąpieniu do sporządzania planu
1.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obszaru między ulicą Władysława IV-go, osiedlem Unii Europejskiej, doliną rzeki Dzierżęcinki i torami kolejowymi w Koszalinie	Uchwała Nr LV/661/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 czerwca 2010 r.
2.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Łabusz w Koszalinie	Uchwała Nr LX/710/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 października 2010 r.
3.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Jamno Wschód w Koszalinie	Uchwała Nr LX/713/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 października 2010 r.
4.	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Jamno Południe w Koszalinie	Uchwała Nr LX/714/2010 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 października 2010 r.
5.	Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Strefy Zorganizowanej Działalności Inwestycyjnej	Uchwała Nr XXVIII/440/2013 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 28 lutego 2013 r.

Stan planistyczny w granicach miasta **od dnia 2 maja 2013 r.** przedstawia ryc. 3.

Ryc.3. Koszalin - stan planistyczny

2.2.6. Główne problemy i zagrożenia ładu przestrzennego

Ład przestrzenny w rozumieniu ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym to ukształtowanie przestrzeni tworzące harmonijną całość, uwzględniające uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne.

Stan ładu przestrzennego i jakości przestrzeni jest efektem dotychczasowych procesów rozwojowych miasta.

Wskutek konsekwentnej realizacji polityki planistycznej (obejmowanie kolejnych terenów nowymi planami miejscowymi zagospodarowania przestrzennego oraz wdrażania ich realizacji) oraz ciągłego procesu realizacji strategii, programów, oraz planów inwestycyjnych dla miasta Koszalina, uwzględniających wymienione problemy, stan ładu przestrzennego ulega ciągłej poprawie. Dotyczy to zarówno terenów śródmiejskich, jak i peryferyjnych, w tym obszarów dawnych sołectw włączonych w granice miasta.

Do najpoważniejszych problemów i zagrożeń dla ładu przestrzennego miasta należą:

- zły stan techniczny i użytkowy części zasobów mieszkaniowych sprzed 1945 r., będący skutkiem niedostatecznej dbałości o obiekty,
- zniekształcenia architektury obiektów zabytkowych przez dysharmonijne przebudowy i rozbudowy oraz remonty przebiegające z likwidacją elementów historycznego wystroju elewacji,
- wkraczanie w zespoły zabudowy zabytkowej z obiektami współczesnymi całkowicie niedostosowanymi do historycznego sąsiedztwa, wprowadzającymi trwałą dysharmonię,
- niska jakość przestrzeni starego miasta w granicach murów miejskich pod względem funkcjonalno-użytkowym, kompozycyjnym i estetycznym, będąca efektem realizacji koncepcji odbudowy starówki w postaci zabudowy blokowej,
- niski standard współczesnej zabudowy handlowo-usługowej (w tym ośrodków handlowo-usługowych typu podstawowego) oraz produkcyjno-magazynowej, z dużym udziałem zabudowy pawilonowej oraz tymczasowej, utrwalanej przez politykę własnościową (wydzielanie i sprzedaż działek pod te obiekty),
- chaotyczny układ własnościowy znacznych obszarów miasta, stanowiący skuteczną barierę dla przekształceń, zwłaszcza prawidłowej obsługi układem komunikacyjnym,
- przypadkowe realizacje budynków, zwłaszcza jednorodzinnych, na terenach dotychczas niezabudowanych, stanowiące niekorzystną ingerencję w krajobraz otwarty i stwarzające znaczne utrudnienie w planowym i racjonalnym zagospodarowaniu terenów,
- **ekspansja zabudowy na tereny otwarte, planowane w dotychczasowym studium i planach miejscowych jako główne pasmo zieleni publicznej i rekreacji (tereny wzdłuż rzeki Dzierżęcinki),**
- **presja wnioskodawców w kierunku maksymalnego zabudowania obiektami mieszkalnymi terenów planowanej zabudowy, bez uwzględnienia terenów pod usługi i cele publiczne,**
- brak dostatecznego zorganizowanego zaplecza parkingowego, zwłaszcza w rejonie śródmieścia, powodujący nieracjonalne wykorzystywanie do celu parkowania samochodów przestrzeni miejskich (wewnątrzblokowych, zieleni niskiej, placów i ciągów ruchu pieszego) i w efekcie ich degradację,

Niektóre niekorzystne skutki działań inwestycyjnych, np. zabudowa obiektami tymczasowymi, są stosunkowo łatwe do odwrócenia, inne stanowią utrwalony efekt niekorzystnych przemian.

2.3. Uwarunkowania środowiska przyrodniczego

2.3.1. Położenie

Według podziału Polski na jednostki fizyczno-geograficzne (J.Kondracki 2001) miasto Koszalin położone jest w obrębie prowincji Niżu Środkowoeuropejskiego, której częścią składową jest podprowincja Pobrzeże Południowo-Bałtyckie. Koszalin leży na styku mezoregionów: Równiny Białogardzkiej (313.42), Wybrzeża Słowińskiego (313.41 i Równiny Słupskiej (313.43), mezoregionów wchodzących w skład makroregionu Pobrzeże Koszalińskie (313.4).

Koszalin prawie w całości położony jest na Równinie Białogardzkiej w jej brzeżnej części północno-wschodniej. Równina Białogardzka rozpościera się na południe od Wybrzeża Słowińskiego po wysoki wał morenowy Góry Chełmskiej na wschodzie, oddzielającej ją od równiny Słupskiej. Powierzchnia Równiny Białogardzkiej urozmaicona jest morenami czołowymi. Od Koszalina ciągnie się w kierunku Białogardu dawna pradolina, którą częściowo wykorzystuje rzeka Parsęta. Region, w którym położone jest miasto Koszalin ma charakter rolniczy o małym zalesieniu.

Niewielka część północna Koszalina znajduje się w obrębie Wybrzeża Słowińskiego, która w tej części wznosi się od 0,2 m n.p.m. przy brzegu Jeziora Jamno do 13,7 m n.p.m. w Jamnie. Teren objęty zmianą studium leży na wysokości 2,7 do 3,6 m n.p.m.

Generalnie całość terenu jest pochylona ku północy ku morzu. W rzeźbie analizowanego obszaru wyróżnia się: brzegi nadmorskiego Jeziora Jamno, płaskie nisko położone równiny (wys. 0,2 – 1,5 m) zajęte przez użytki zielone i wysoczyzny o rzeźbie lekko falistej wzniesione od 2,0 – 13,7 m n.p.m.

Na styku od strony wschodniej Koszalin przylega do Równiny Słupskiej, która stanowi przedłużenie Równiny Białogardzkiej, od której jest oddzielona wałem Góry Chełmskiej (136,21 m). Mezoregion ten o powierzchni 1523 km² przecinają rzeki: Grabowa, Wieprza i Słupia, wykorzystujące system małych pradolin. Pod względem zagospodarowania jest to kraina rolnicza o przewadze produkcji żyta i ziemniaków.

2.3.2. Charakterystyka warunków gruntowo-wodnych

Warunki gruntowo-wodne (geologiczno-inżynierskie) obszaru miasta są kształtowane przez obraz budowy geologicznej osadów przypowierzchniowych.

W zdecydowanej przewadze występują tu grunty lodowcowe (gliny i piaski gliniaste), lecz także piaszczyste osady wodnolodowcowe, piaszczysto-ilaste grunty zastoiskowe oraz piaszczysto-mułkowe osady rzeczne oraz osady organiczno-bagienne (namuły i torfy) i nasypy.

Prowadząc delimitację warunków gruntowo-wodnych dla potrzeb wykonawstwa i eksploatacji obiektów inżynierskich wydzielono trzy rejony o różnej kwalifikacji przydatności pod zabudowę:

1) rejon o warunkach korzystnych

W jego obrębie występują grunty lodowcowe spoiste i słabospoiste reprezentowane przez gliny lodowcowe piaszczyste i piaski gliniaste oraz grunty niespoiste (sympkie) – piaski ze żwirami wodnolodowcowe. Grunty spoiste należą do gruntów plastycznych i twaroplastycznych, a nawet zwartych, natomiast grunty sympkie są to grunty zagęszczone, suche, ze zwierciadłem wód gruntowych na głębokości ponad 3 m p.p.t. W rejonie tym wskazana jest zabudowa różnego typu. Utrudnieniem jest częste występowanie gruntów nasypowych (obszary zabudowane), jak również zróżnicowany obraz litologii gruntów moreny dennej (soczewy zawodnionych gruntów piaszczystych) wymagający szczegółowego rozpoznania parametrów fizyczno-mechanicznych gruntów w poziomach fundamentowania.

W rejonie o warunkach korzystnych deniwelacje terenu wynoszą 2 – 5 m, a spadki terenu nie przekraczają 8% i nie stwierdza się występowania zagrożeń na skutek osuwisk i zsuwów zboczowych oraz podtopień.

2) rejon o warunkach średniokorzystnych

W obrębie tego rejonu występują zarówno nośne, jak i słabonośne grunty spoiste oraz słabozagęszczone grunty sympkie. Są one reprezentowane przez piaszczyste i pylaste gliny oraz piaski gliniaste. Zwierciadło wód gruntowych występuje na głębokości 1 – 3 m p.p.t. Często są to wody zawieszane w piaszczystych przewarstwieniach.

Wahania zwierciadła wód gruntowych wynoszą około 1 m. Do rejonu tego zaklasyfikowano również strefy występowania gruntów mineralno-organicznych z piaszczystym podłożem występujących w rejonie Jamna i Łabusza, jak i kotliny jezior Lubiatowskich.

W tym rejonie wskazana jest zabudowa niska, rozproszona. Podłoże budowlane wymaga drenażu i stosowania podsypiek fundamentowych.

Do tego rejonu zaliczono również strefy, gdzie deniwelacje terenu przekraczają wartość 5m, a spadki terenu układają się w wartościach 8 – 12%, a także występują tendencje do tworzenia się podtopień przy wysokich stanach wód powierzchniowych.

W tym rejonie wymagane jest szczegółowe rozpoznanie warunków geologiczno-inżynierskich.

3) rejon o warunkach niekorzystnych

Jest to rejon, gdzie występują grunty słabonośne, najczęściej grunty organiczne (torfy i namuły) oraz silnie zawadnione, luźne grunty sypkie dolin rzecznych, tarasów rzecznych i jeziornych. W obrębie tego rejonu zwierciadło wód gruntowych występuje na głębokości 0,5 m p.p.t., często są to tereny zalewowe, a wody gruntowe wykazują agresywność w stosunku do betonów i stali.

Rejon ten należy praktycznie wykluczyć spod przeznaczenia pod zabudowę zarówno obiektów kubaturowych, jak i liniowych.

Posadowienie obiektów inżynierskich w tym rejonie wymagać będzie kosztownych zabiegów posadawiania pośredniego (palowania, odwodnienia), trwałego drenażu oraz częstej wymiany gruntów.

Do rejonu o niekorzystnych warunkach zaliczono niemal cały obszar wzniesień morenowych Chełmskiej Góry. Wynika to zarówno ze znacznych deniwelacji oraz spadków terenu przekraczających 12%. Nachylenie zboczy oraz zróżnicowanie budowy geologicznej i obrazu litologicznego gruntów powoduje bardzo znaczne utrudnienia w pracach fundamentowych i zagraża uruchomieniem procesów osuwiskowych.

Przeprowadzona delimitacja warunków gruntowo-wodnych na obszarze miasta Koszalina wskazuje iż mamy tu do czynienia z obszarową przewagą terenów o warunkach korzystnych i średnikorzystnych pod zabudowę. Strefy o warunkach niekorzystnych nakładają się z kolei na obszary wartościowe przyrodniczo (lasy, użytki zielone, doliny cieków) i wprowadzanie w ich obręb obiektów inżynierskich prowadziłoby do degradacji ich walorów i zasobów przyrody ożywionej.

2.3.3. Warunki hydrogeologiczne

Obszar miasta Koszalina znajduje się według podziału jednostek hydrogeologicznych w Polsce w obrębie rejonu Koszalina (IV3a) wchodzącego w skład rejonu słupecko-chojnickiego (IV).

Hydrogeologicznie rejon miasta Koszalina należy do rejonów niskozasobowych.

Główny poziom użytkowy wód podziemnych tworzą warstwy piaszczysto-żwirowe międzymorenowych osadów czwartorzędowych.

Głębokość zalegania poziomu użytkowego wynosi od 10 do 40 m, lokalnie od 40 – 80 m (kopalna rynna na zachód od miasta). Miąższość warstw wodonośnych poziomu użytkowego zmienia się w granicach od 10 do 30 m.

Wydajność eksploatacyjna czwartorzędowego poziomu użytkowego jest mocno zróżnicowana i zmienia się od 30 do 100 m³/godz. Lokalnie, w strefach kontaktu z niższym poziomem wodonośnym w osadach neogenu, może przekraczać wartość 120 m³/godz.

W obrębie tego poziomu wody występują pod ciśnieniem subartezyjskim rzędu 500 kPa. Na obszarze Wzgórz Chełmskich brak jest czwartorzędowego wodonośnego poziomu użytkowego. Wody infiltracyjne (opadowe) są drenowane przez sieć lokalnych źródeł

i cieków i tylko niewielka ich ilość (5 – 10%) przenika w obręb głębszych warstw wodonośnych. Dlatego też obszar ten wskazano jako obszar pośredniego zasolenia wód podziemnych.

Głębszym poziomem użytkowym wód podziemnych na terenie miasta Koszalina jest poziom użytkowy w utworach neogeńskich (piaski miocenu) występujący na głębokości 20 – 60 m, lokalnie do 120 m p.p.t.

Miaższość tego poziomu sięga 20 m, a wydajności 20 – 70 m³/godz.

Na całym obszarze miasta użytkowy poziom wodonośny posiada dobrą izolację podpowierzchniową.

Nie występują tu strefy alimentacji bezpośredniej, a strefy pośredniej alimentacji obejmują wał morenowy Wzgórz Chełmskich rejonu Raduszki, gdzie zaleca się szczególną ostrożność w lokalizacji obiektów mogących wpływać niekorzystnie na stan jakościowy wód gruntowych i podziemnych.

Według danych zamieszczonych na arkuszu Koszalin, Mapy hydrogeologicznej Polski w skali 1: 50 000 (PIG, 2000) rejon Koszalina, poza obszarem zwartej zabudowy, cechuje niski stopień zagrożenia z ognisk zanieczyszczeń. Poziom użytkowy posiada izolację odpowierzchniową, a ujmowane wody posiadają jakość średnią i wymagają prostych metod uzdatniania.

Miasto dla celów komunalnych przede wszystkim korzysta z zasobów wodnych ujęcia Mostowo. Zasoby eksploatacyjne dla ujęcia Mostowo zatwierdzono w ilości 2550 m³/godz dla rejonu Mostowo I oraz 2550 m³/godz dla rejonu Mostowo II. Zasoby ujęcia Mostowo dodatkowo wzbogacane są poborem z ujęcia przy ul. **Żwirowej 18** zlokalizowanym w południowej części miasta. Ujęcie to posiada zatwierdzone zasoby eksploatacyjne w ilości 800 m³/godz. przy depresji 17,0 m.

Ujęcie przy ul. **Żwirowej** składa się z 14 studni eksploatacyjnych oraz otworów monitorujących pracę ujęcia. Posiada teren ochrony bezpośredniej o powierzchni 16,9 ha oraz teren ochrony pośredniej o powierzchni 224,9 ha.

Na terenie miasta znajduje się jeszcze kilka wysokowydajnych ujęć wód podziemnych, do których należą:

- ujęcie dla Royal Grenland Seafood o wydajności 100 m³/godz.;
- ujęcie dla browaru (firma VAN PUR S.A. w Warszawie) o wydajności 104 m³/godz.;
- ujęcie dla szpitala wojewódzkiego przy ul. Leśnej o wydajności 120 m³/godz.;
- ujęcie dla zespołu PODziałkowych „Jamno” o wydajności 120 m³/godz.;

Obecnie na terenie miasta znajduje się 37 czynnych ujęć wód podziemnych, w tym trzy ujęcia na terenie Jamna i Łabusza. Łączny pobór wód z ujęć na terenie miasta według istniejących pozwoleń wodno-prawnych wynosi 1770,6 m³/godz., przy czym pobór na ujęciu komunalnym **przy ul. Żwirowej** stanowi 45% poboru całkowitego i zaopatruje 1/3 mieszkańców miasta w wodę. Jest to ujęcie bardzo ważne dla gospodarki komunalnej miasta. **Strefa ochronna dla ujęcia wody przy ul. Żwirowej 18 w Koszalinie ustanowiona na wniosek MWiK sp. z o.o. w Koszalinie decyzją Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 28 września 2001 r., znak: K-OSR-Ś/6814/2-4/01 utraciła moc z dniem 31 grudnia 2012 r.**

Rozporządzeniem Nr 1/2014 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie z dnia 10 stycznia 2014 r. została ustanowiona nowa strefa ochronna ujęcia wody podziemnej zlokalizowanego przy ul. Żwirowej 18. Rozporządzeniem tym wprowadzono zakazy, nakazy i ograniczenia obowiązujące na terenie strefy ochronnej.

2.3.4. Surowce mineralne

Na terenie miasta nie występują eksploatowane złoża kopalin, choć taka eksploatacja odbywała się w przeszłości (Skwierzynka, Raduszka, Wzgórz Chełmskie, Jamno).

Jedynym udokumentowanym złożem kopalin na terenie miasta jest złożo kredy jeziornej „Dzierżęcino” o zasobach 150 tys. ton. Złożo zajmuje powierzchnię 4,2 ha i położone jest w obrębie rezerwatu Jeziora Lubiatowskie co wyklucza jego eksploatację.

Na wschód od Jamna znajduje się duże torfowisko, którego zasoby zostały określone na powierzchni blisko 300 ha i wynoszą 4 mln m³. Złoże to było częściowo eksploatowane. Obecnie są to tereny chronione przyrodniczo (użytek ekologiczny) i eksploatacja torfu ze względu na cenne walory przyrodnicze nie jest dopuszczalna.

W rejonie Raduszki i Dzierżęcina była prowadzona eksploatacja kruszywa naturalnego dla potrzeb lokalnych (budownictwo i drogownictwo). Śladem eksploatacji są stare wyrobiska, które uległy procesom denaturalizacji.

Na południe od Raduszki w obrębie plejstoceńskich utworów kemowych, występują piaski średnioziarniste. Złoże piasków znajduje się na stoku wzgórza pod nadkładem gleby, ma formę gniazda o miąższości 1,5 m, nie jest zawodnione. Zasoby perspektywiczne oszacowano na około 70 000 ton. Złoże perspektywiczne wymaga opracowania dokumentacji.

Ślady starych wyrobisk stwierdza się także w obrębie wału morenowego Wzgórz Chełmskich, gdzie eksploatowano kwarcowe piaski mioceńskie.

Płytkie zaleganie podłoża mezozoicznego w rejonie Koszalina stwarza możliwość rozpoznania możliwości ujęcia wód geotermalnych. Wymaga to specjalistycznych prac geologicznych. Wstępnych pozytywnych rezultatów dostarczyły wyniki wierceń rozpoznanych w rejonie Koszalina (Jamno).

2.3.5. Wody powierzchniowe

Wody powierzchniowe na terenie miasta reprezentowane są przez rzeki, mniejsze ciekі, jeziora, oczka polodowcowe i sztuczne zbiorniki wodne.

Zdecydowana większość obszaru miasta Koszalina jest odwadniana przez ciekі uchodzące do jeziora Jamno, z którego woda odpływa poprzez Nurt Jamieński do Bałtyku.

Ciekami tymi są: przede wszystkim największy dopływ – Dzierżęcinka, która przepływa przez Koszalin, częściowo Kanał Łabusz oraz rowy melioracyjne uchodzące do rzeki Unieść. Niewielka, południowa część obszaru należy do zlewni dopływu z Jeziora Tatowskiego, który uchodzi do Czarnej, a ta z kolei do Parsęty uchodzącej do morza.

W strefie przyjeziornej Jamna zlokalizowane są poldery. Z obszaru obwałowanego, leżącego przy jeziorze, wody przy wysokich stanach są do niego przepompowywane. W przypadku niskich stanów wód w jeziorze możliwy jest przepływ grawitacyjny poprzez przepusty w wałach. W strefie przybrzeżnej Jamna zlokalizowanych jest pięć polderów, z których dwa znajdują się w granicach miasta. Są to: **Dobiesławiec** (część) 233 ha i Łabusz (część) 620 ha. Wydajności pompowni odwadniających są rzędu od 0,1 do 1.0 m³s⁻¹. **W południowo-wschodniej części miasta znajduje się polder Bonin II o pow. ok. 34 ha.** Na analizowanym obszarze występują tereny podmokłe o znacznych powierzchniach. Zaliczyć do nich można Bukowy Las między Koszalinem a Mścicami, Unieskie Moczary (część), obszar przyległy do brzegów jeziora Lubiatowo Północne, kompleks leśny na południe od Sianowa i inne mniejsze.

Obszar miasta charakteryzuje stosunkowo niewielki odsetek wód powierzchniowych. Największym zbiornikiem wodnym w obrębie miasta jest jezioro Lubiatowo Płn. 56,0 ha (część jeziora) a w bezpośrednim sąsiedztwie jezioro Jamno. Ponadto obszar w granicach miasta jest wyjątkowo ubogi w oczka śródpolne i śródleśne, których jest zaledwie kilkanaście.

Rzeka Dzierżęcinka

Prawie cały obszar w granicach miasta położony jest w bezpośredniej zlewni rzeki Dzierżęcinki (Podział hydrograficzny Polski, 1980). Dzierżęcinka posiada długość 29,0 km i zbiera wody z obszaru 130 km². Źródłisko jej stanowi kilka oczek wodnych położonych w lasach na północny-wschód od leśniczówki Zacisze w gminie Manowo.

W granicach miasta rzeka Dzierżęcinka wpada do Jeziora Lubiatowo Północne (Lubiatowo). Długość rzeki od Jeziora Lubiatowo Płn. do ujścia w jeziorze Jamno wynosi 19 km. Ujściowy odcinek Dzierżęcinki o długości ok. 4 km jest uregulowany i obwałowany. Ujściowy odcinek rzeki przepływającej przez torfiastą równinę połączony jest systemem rowów melioracyjnych, które poprzez urządzenia melioracyjne (pompy i zastawki) regulują stosunki wodne na polderach wykorzystywanych do niedawna jako użytki zielone (łąki kośne, w części pastwiska).

Dzierżęcinka płynie przez centrum miasta lokalnie dość szeroką 400 m doliną i stanowi swoistą oś hydrologiczną. Przez centrum miasta rzeka przepływa na kierunku południowy-wschód na północny-zachód. Płynąc z kierunku SE na NW przepływa pod ulicami: Al. Monte Cassino, ul. Młyńską, ul. Zwycięstwa i ul. Janka Stawisińskiego. Rzeka płynie korytem, które na całym odcinku zostało całkowicie uregulowane. Regulacja rzeki miała już miejsce w 1838r. Dawne strumienie – dopływy Dzierżęcinki na zabudowanym obszarze opracowania ujęte zostały w kryte kolektory. Jeden z nich przebiega przez Centrum Sportowo-Rekreacyjne w pobliżu ul. Dąbrowskiego. W granicach centralnej części miasta na całej długości Dzierżęcinka płynie przez założenia parkowe, które powstały w jej dolinie. Przepływa przez park im. Książąt Pomorskich, który dzieli się na dwie części „A” i „B” oraz płynie przez park nad rzeką Dzierżęcinką (Park Dendrologiczny) i częściowo przez park przy amfiteatrze. Oprócz interesującej roślinności parkowej atrakcją doliny jest duży staw, który w 1838 r. objęty był przebudową, a rzeka regulacją przebiegu. Z kolei w latach 1933-34 staw odnowiono i założono na nim wyspę dla łabędzi. Drugi sztuczny zbiornik wodny (staw) znajduje się w obrębie Stadionu KS Bałtyk.

Z wstępnej analizy hydrologicznej Dzierżęcinki wynika, że zagrożenie powodzią na terenie opracowania występuje w granicach określonych na mapie uwarunkowań oraz na **planszy** Kierunki rozwoju.

Odwodnienie obszaru opracowania odbywa się głównie poprzez odpływ podziemny w kierunku doliny Dzierżęcinki. Brak tu także obszarów bezodpływowych powierzchniowo. Typ lokalnego obiegu wody generalnie określić można jako infiltracyjno-spływowy.

Jezioro Lubiatowo Północne (Lubiatowo)

W południowo - wschodniej części miasta znajduje się zespół jezior Lubiatowo: Północne, Południowe i Wschodnie, które zostały włączone w system rzeki Dzierżęcinki. Grupa omawianych jezior położona jest w rozległym, zatorfionym obniżeniu. W otoczeniu jezior znajdują się obszary trwale podmokłe, których powstanie warunkowane jest układem mis, litologii oraz zahamowaniem odpływu. W latach 1961-1973 funkcjonował w tej strefie jeden duży zbiornik, który powstał na skutek spiętrzenia wód Dzierżęcinki przez jaz znajdujący się przy jej wypływie z jeziora. W 1973 roku w wyniku likwidacji jazu, przywrócono pierwotny układ hydrograficzny obejmujący trzy akweny. W granicach miasta znajduje się część jeziora Lubiatowa Północnego, przez które przepływa Dzierżęcinka. Jezioro Lubiatowo Płn. znajduje się w obszarze dwóch gmin: gminy miejskiej Koszalin i gminy Manowo. Leży na Równinie Białogardzkiej w odległości około 6 km od centrum Koszalina. Od strony północnej i wschodniej otoczone jest wzgórzami morenowymi.

Jezioro jest płytkim zbiornikiem polodowcowym o powierzchni 296,0 ha (według Instytutu Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie); 177,5 ha (wg Katalogu jezior Polski A. Choińskiego cz. I. 1991), a z planimetrowania powierzchnia jego wynosi 55,97 ha. Maksymalna głębokość jeziora jest 2,4 m. Głębokość średnia wynosi zaledwie 0,7m. Szacowana objętość wody wynosi 2028,3 tys. m³. Długość linii brzegowej wynosi 13100 m, ale w wielu miejscach brak jest wyraźnego przejścia litoralu jeziorowego w strefę lądową.

Prawie całe jezioro pokryte jest mułem o znacznej miąższości. Roślinność wynurzona okala całe jezioro oraz dzieli je jak wspomniano powyżej na trzy zbiorniki wodne: Lubiatowo Północne (176,0ha), Lubiatowo Południowe (62,6ha) i Lubiatowo Wschodnie (26,5 ha). W granicach miasta znajduje się tylko część północna jeziora. Bezpośrednie otoczenie

jeziora stanowią tereny podmokłe, w znacznej części zmeliorowane i są to pola uprawne i bagniste łąki.

Jeziro Lubiatowo Płn. jest największym jeziorem w granicach miasta Koszalina. Z uwagi na bardzo niewielką średnią głębokość, tj. 0,7 metra, jest wyjątkowo bardzo podatne na procesy związane z zanikiem. Objawia się to intensywnym wkraczaniem roślinności na wszelkie wypłycaenia. W ciągu około 30 lat nastąpił ubytek powierzchni około 40%. Tym samym jezioro to przy takim tempie zaniku będzie egzystowało jedynie przez kilkaset lat.

Jeziro Lubiatowo Płn. wraz z pasem przylegających szuwarów i oczeretów stanowi rezerwat faunistyczny (ornitologiczny) objęty ochroną prawną o powierzchni 375,8 ha pod nazwą „Jeziro Lubiatońskie im. profesora Wojciech Górskiego”. Jest to ostoja ptactwa wodnego i błotnego, miejsce lęgowe łąbędzia niemego.

Jeziro Jamno

Od strony północnej miasto Koszalin przylega do południowych brzegów jeziora Jamno. Jamno jest jeziorem przybrzeżnym, o wodach okresowo zasalanych. Charakterystyczne cechy tego typu zbiorników to: dno znacznie zamulone, płaskie i podmokłe brzegi. Jamno jest jeziorem polimiktycznym (polimiksja oznacza częste mieszanie wód). Kształt masy jeziornej jest nieregularny, zawężony od zachodu i stopniowo rozszerzający się ku wschodowi.

Główne dopływy jeziora Jamno to: Dzierżęcinka, Unieść i Strzeżenica. Odpływ wód z jeziora do morza następuje kanałem o nazwie Jamieński Nurt. W warunkach sztormowych poprzez ten kanał do jeziora następuje dopływ wód morskich.

Powierzchnia jeziora Jamno wynosi 2239,6 ha, głębokość maksymalna 3,9 m, głębokość średnia 1,4 m. Powierzchnia zlewni całkowitej wynosi 502,8 km². W granicach tego obszaru położonych jest wiele miejscowości, w tym dwa miasta: Koszalin (ok. 110 tys. mieszkańców) i Sianów (ok. 7 tys.).

Zagospodarowanie zlewni bezpośredniej, o powierzchni 7,4 km², przedstawia się następująco: lasy – 15,5%; zabudowania – 16,4%; łąki – 29,3%; grunty orne – 38,8%. Znaczny udział obszarów zabudowanych to tereny należące do miejscowości położonych na mierzei. Są to: Mielno (2,5 tys. stałych mieszkańców), Unieść (1,0 tys.) oraz Łazy (0,1 tys.). W miejscowościach tych zlokalizowane są liczne ośrodki wczasowo-rekreacyjne (łącznie 33,5 tys. miejsc noclegowych, w tym w m. Łazy – 5 tys.) a także pola namiotowe. Jamno jest akwenem intensywnego uprawiania sportów wodnych. Nad jeziorem zlokalizowano liczne przystanie żeglarskie. Po jeziorze, w trakcie sezonu, pływa statek turystyczny.

Pod względem rybackim jezioro zaliczane jest do typu sandaczowego. Wydajność połowowa jest wysoka: 30-40 kg/ha. W strukturze połowów zdecydowanie przeważa leszcz; udział tego gatunku wynosi około 82%. Odławiane są również: węgorze, sandacze, okonie, szczupaki oraz płocie.

Jeziro jest bezpośrednim i pośrednim odbiornikiem ścieków. Bezpośrednio do jeziora odprowadzane są ścieki z oczyszczalni w Unieściu, która przyjmuje ścieki z Mielna, Unieścia oraz Łaz. Również bezpośrednio do jeziora odprowadzane są wody deszczowe z wymienionych miejscowości nadmorskich, a także wody pochłonicze z gorzelni w miejscowości Osieki. Pośrednim odbiornikiem ścieków z oczyszczalni komunalnej Koszalina, wód opadowych z Koszalina oraz ścieków z oczyszczalni wiejskiej Boninie jest rzeka Dzierżęcinka. Natomiast oczyszczone ścieki z miasta Sianów odprowadzane są poprzez rzekę Unieść. Zagrożeniem dla jeziora są również spływy obszarowe z gruntów ornych.

Klasa czystości wód jeziora Jamno wg programu SOJJ obowiązującego do roku 2006 była III. Wody jeziora do roku 1996 były zaliczane do pozaklasowych. Aktualnie postępuje poprawa jakości wód jeziora Jamno.

Inne wody powierzchniowe

W południowej części miasta znajdują się niewielkie odcinki całkowicie uregulowanej rzeki Raduszki, która jest dopływem rzeki Czarnej, znajdującej się w dorzeczu Radwi (dopływ Parsęty).

Od strony północnej na terenie miasta płynie ciek (kolektor XXVIII) do kanału Łabusz, przechodzący przez rozległy kompleks ogródków działkowych przy ulicy Władysława IV. Dopływ ten jest nie jest w całości uregulowany.

Dawne strumienie – prawobrzeżne dopływy Dzierżęcinki, spływające ze skłonu Góry Krzyżanki (Chełmskiej) są uregulowane i na obszarach zabudowanych miasta ujęte w kolektory. Zachował się jedynie dopływ biegnący przez Dzierżęcino.

W północnej części miasta znajduje się jeszcze niewielki lewobrzeżny dopływ Dzierżęcinki o nazwie Glinianka.

Znaczne zasoby wodne zmagazynowane są również w torfowiskach oraz licznych, o zróżnicowanej wielkości zagłębieniach wytopiskowych.

Zagrożenie powodzią na terenie miasta występuje: w przybrzeżnej części jeziora Jamno, lokalnie wzdłuż doliny rzeki Dzierżęcinki oraz w obrębie jeziora Lubiatowo.

2.3.6. Charakterystyka hydrologiczna

W rejonie Koszalina są dwa punkty obserwacyjne IMiGW, rejestrujące stany wód. Pierwszy zlokalizowany jest na Dzierżęcince w Koszalinie, drugi na jeziorze Jamno w Unieściu (poza obszarem objętym opracowaniem).

W oparciu o dane z posterunku pierwszego można wnioskować, że Dzierżęcinka w ciągu roku cechuje się niewielkimi wahaniami stanów średnich miesięcznych. Roztopowa kulminacja stanów przypada na styczeń (289 cm), po czym poziom wody konsekwentnie obniża się do maja (277 cm) aby w lipcu osiągnąć maksimum (281 cm), będące następstwem letnich, wysokich opadów. Przez kolejne dwa miesiące mimo wysokich opadów średnie stany miesięczne obniżają się, zaś od października do stycznia konsekwentnie rosną. Minimalny poziom 234 cm osiągnięty został od 2 do 4.IX.1976 roku, zaś maksymalny 380 cm 21.III.1947 roku. Zaobserwowana amplituda stanów skrajnych z wielolecia wynosi zatem 146 cm.

Podobny, aczkolwiek nieznacznie przesunięty przebieg w czasie, cechuje zmienność poziomów wód jeziora Jamno. Średni miesięczny stan maksymalny notowany jest w grudniu (533 cm), po czym konsekwentnie średnie stany miesięczne maleją osiągając minimum w maju (509 cm), po czym sukcesywnie rosną do grudnia. Ekstremalne stany wody, które zanotowano w całym okresie obserwacji wynosiły: NNW – 462 cm – V.1918 i 465 – 25.III.1972 oraz WWW – 604 cm – 26.XI.2001 i 640 cm – I.1914. Amplituda stanów skrajnych wynosi aż 178 cm i w odniesieniu do jezior polskich jest to jedna z najwyższych wartości. Jest to m.in. następstwem okresowej niedrożności Nurtu Jamieńskiego wskutek dyspozycji rumowiska morskiego w strefie jego ujścia. W takim przypadku przy długim braku odpływu z jeziora i przy równoczesnym znacznym jego zasilaniu poziom wody może szybko wzrosnąć. Sytuację taką może poprawić wykopanie przekopu w zasypnym ujściowym odcinku Nurtu Jamieńskiego. Inną przyczyną wzrostu poziomu jeziora mogą być sztormowe piętrzenia Bałtyku, których następstwem są wlewy wód morskich do jeziora. Maksymalne wlewy mogą przekraczać nawet $50 \text{ m}^3 \text{ s}^{-1}$. Z uwagi na wyższy średni poziom jeziora Jamno o około 10 cm od Bałtyku przez większą część roku ma miejsce odpływ z jeziora do morza. W zależności od nadbiegu fal, strumień wody Nurtu Jamieńskiego może być wykrywalny nawet do kilku kilometrów od ujścia, zarówno wzdłuż brzegu, jak i w wodach otwartego morza. Z uwagi na brak posterunków pomiarowych przepływu wody, w celu oszacowania objętości przepływów wykonano w lutym 2007 roku pomiary.

Przepływ chwilowy w profilu rzeki Dzierżęcinki w Koszalinie w dniu 26.02.2007 r. wynosił $2,26 \text{ m}^3/\text{s}$.

Wielkość wskaźnika denudacji odpływowej z analizowanego obszaru jest średniego rzędu i wynosi poniżej 5 tkm⁻². Średnia roczna temperatura wód powierzchniowych Jamna wynosi 8,5°C i jest jedną z najniższych wartości notowanych wśród jezior polskich. Jest to następstwem położenia na wysokiej szerokości geograficznej.

2.3.7. Klimat

Warunki klimatyczne miasta kształtowane są przez jego położenie w sąsiedztwie Morza Bałtyckiego, jezior: Jamno i Lubiatowo, rozległych terenów stale bądź okresowo podmokłych oraz przez położenie na terenach doliny rzeki Dzierżęcinki, u podnóża wzgórz moreny czołowej.

Znaczący wpływ na kształtowanie się warunków topoklimatycznych miasta ma układ zabudowy, zieleń wysoka oraz zróżnicowanie w użytkowaniu poszczególnych jego fragmentów.

Na terenie w granicach miasta wyróżniają się typy topoklimatu zwartej zabudowy miasta położonej w dolinie Dzierżęcinki i poza dnem doliny rzeki, topoklimat leśnej części miasta, terenów niezabudowanych o wysokim i niskim poziomie wód gruntowych oraz terenów bezpośrednio przyległych do Jeziora Lubiatowo i Jeziora Jamno.

Generalnie stwierdza się, że warunki klimatyczne obszaru miasta należą do korzystnych dla długookresowego pobytu i zamieszkania ludzi, a lokalnie o mało korzystnych warunkach występujących w dolinie rzeki Dzierżęcinki i w obrębie jezior: Jamno i Lubiatowo, które nie wpływają znacząco na pozostałe tereny miasta.

2.3.8. Gleby

2.3.8.1. Ogólna charakterystyka gleb

Gleby w granicach miasta Koszalina są typowe dla tego obszaru. Zgodnie z podziałem na jednostki systematyczne (wg H. Uggla) są to gleby należące do klas brunatnych, bielicowych, gleb bagiennych i pobagiennych.

Skałami macierzystymi dla wszystkich powyższych rodzajów gleb są osady polodowcowe w postaci glin zwałowych, piasków gliniastych, pasków i żwirów fluwioglacjalnych oraz osady pochodzenia wodnego, np. piaski pyły osadzające się w obniżeniach wytopiskowych.

Teren miasta Koszalina podzielono na 3 części:

- 1) Obszar niezalesiony, z wyłączeniem terenów zabudowanych;
- 2) Obszar zalesiony na Górze Chełmskiej;
- 3) Obszar zalesiony na terenie Lasu Bukowego w północno-zachodniej części miasta, **tzw. „Lasy Mścickie”**.

Szacunkowy udział gleb na obszarach niezalesionych Koszalina z wyłączeniem terenów zabudowanych przedstawia się następująco: gleby brunatne, kwaśne i wylugowane – 66,6%; bielicowe i pseudobielicowe – 9,8%; glejowe - 5,9%; brunatne właściwe - 3,9%; czarne ziemie właściwe - 3,9%; torfowe i murszowo-torfowe – 3,9%; czarne ziemie zdegradowane i szare – 2,0%, mułowo-torfowe – 2,0%; mineralno-murszowe i murszowate – 1,5% i rdzawe – 0,5%.

Gleby typów: brunatne i bielicowe występują na całym obszarze niezalesionym, natomiast gleby typów: torfowe, mułowe i murszowe oraz czarne ziemie – głównie w południowej i południowo-wschodniej i północnej części miasta, gdzie jest więcej obniżen i podmokłości. Gleby glejowe najczęściej występują na północnym obrzeżu miasta.

Szacunkowy udział gleb na terenach zalesionych na Górze Chełmskiej: glejowo-bielicowe – 26,9%; bielice – 20,6%; rdzawo-bielicowe – 20,0%; brunatno-kwaśne – 15,0%; torfowo-murszowe – 10,0%; brunatne właściwe – 2,5%; glejowo-torfowe – 2,5%; torfowe – 1,9% i bagienne 0,6%.

Gleby z grupy torfowych i bagiennych występują na Górze Chełmskiej w obniżeniach i w sąsiedztwie wsięgów wód podziemnych na stokach. W obrębie lasu na Górze Chełmskiej usytuowany jest rezerwat przyrody nieożywionej „Bielica”, chroniący typowo wykształconą glebę bielicową.

Szacunkowy udział gleb w Lesie Bukowym to: czarne ziemie zdegradowane – 34%; brunatne kwaśne – 31%; glejowe i opadowo-glejowe – 29%; murszowe – 4% i czarne ziemie właściwe – 2%.

Gleby z grupy glejowych i murszowych w Lesie Bukowym występują w obniżeniach i w sąsiedztwie podmokłości.

Obszar centralny miasta, tzw. Śródmieście prawie w całości stanowi teren zainwestowany (zabudowany). W strukturze użytkowania gruntów Śródmieścia nie występują użytki rolne w tym: grunty orne, sady, łąki czy też pastwiska. Jedynie w kilku miejscach występują w niewielkich kompleksach grunty z bonitacyjną klasyfikacją. Pokrywa glebowa wierzchowiny wysoczyzny morenowej na dawnych terenach nie zainwestowanych obszaru opracowania reprezentowana była głównie przez gleby brunatne wylugowane i kwaśne, rzadziej przez gleby brunatne właściwe i bielicowe, wykształcone na glinach i piaskach gliniastych. Gleby te były typowe i charakterystyczne dla obszarów młodoglacjalnych.

W dolinie Dzierżęcinki, w granicach Śródmieścia występują gleby typów: torfowych, mułowych i murszowych oraz czarne ziemie. Gleby z grupy torfowych i bagiennych występują też w kilku lokalnych obniżeniach i w sąsiedztwie podmokłości.

W okresie wykonywania opracowania całkowicie odłogiem były pozostawione grunty orne i lokalnie użytki zielone posiadające klasyfikację bonitacyjną. Bonitacja gleb sprzed lat budzi duże wątpliwości. Być może nie odpowiada sytuacji rzeczywistej. Są to grunty rolne porośnięte przez roślinność zielną z dużym udziałem roślinności drzewiasto-krzewiastej. Aktualnie nie mają one większej wartości rolniczej.

Na terenach zabudowanych na przekształconym podłożu gleby mają charakter typowo antropogeniczny. W obrębie ogrodów przydomowych występują gleby kulturoziemne typu hortisoli pobrunatnych (gleby ogrodowe, próchniczne, wykształcone w wyniku zabiegów agrotechnicznych na pierwotnych glebach brunatnych). Występują też gleby typu rigosoli (gleby wykształcone na obcym materiale strukturotwórczym) i industroziemne, czyli zdeformowane przez procesy budowlane, oddziaływanie infrastruktury itp.

Na terenach niezabudowanych miasta zauważa się dominację gleb brunatnych kwaśnych i wylugowanych, które zajmują aż 66,6% ogólnej powierzchni gruntów rolnych. Pozostałe gleby innych typów genetycznych zajmują 23,4% powierzchni, a pośród nich prawie 10% to gleby bielicowe i pseudobielicowe.

W klasyfikacji bonitacyjnej gleby na tym terenie należą w najlepszym przypadku do klasy IIIb – czyli średnio dobre, ale dominują gleby niższych klas, w tym klasy VI, czyli nieużytki rolnicze.

Gleby miasta niezależnie od rodzaju i skały macierzystej, na której powstały, są znacznie zakwaszone, najczęściej ubogie w próchnicę i mało zasobne w pierwiastki przyswajalne przez rośliny uprawne.

2.3.8.2. Główne kompleksy glebowo-rolnicze

Na terenie miasta użytki rolne zajmują ponad 20% ogólnej jego powierzchni, w tym ok. 70% to grunty orne, ponad 20% łąki i ok. 10% pastwiska.

Do celów uprawnych wyróżnia się:

- kompleks pszenno-dobry - głównie gleby brunatne, brunatne kwaśne - w zachodniej i północnej części miasta,
- kompleks pszenno-wadliwy - bielice kwaśne pod Górą Chełmską,
- kompleks żytnio-ziemniaczany bardzo dobry - w zachodniej południowej i północnej części miasta,
- kompleks żytnio-ziemniaczany dobry - dominuje w południowej części miasta,

- kompleks żytnio-ziemniaczany słaby - głównie gleby brunatne kwaśne pod Górą Chełmską,
- kompleks żytnio-tubinowy - głównie gleby brunatne kwaśne pod Górą Chełmską,
- użytki zielone średnie - na glebach torfowych i murszowo-torfowych – w północnej i południowej części miasta,
- użytki zielone słabe i bardzo słabe - na glebach mułowo-torfowych - w północnej i południowej części miasta.

W klasach bonitacyjnych przeważają gleby klasy IVa i IVb, z dość dużym udziałem klasy IIIb.

Kompleks pszeniczny dobry tworzą głównie gleby brunatne właściwe, brunatne wyługowane i płowe wytworzone z glin lekkich. Cechują się one dobrze rozwiniętym poziomem próchnicznym, słabokwaśnym odczynem, dobrą strukturą i korzystnym uwilgotnieniem.

Gleby kompleksu żytniego bardzo dobrego tworzą większe powierzchnie głównie w rejonie Łabusza i Jamna i są o odczynie kwaśnym, a ponadto odznaczają się stosunkowo niską zasobnością w przyswajalne dla roślin uprawnych składniki pokarmowe. Do utrzymania dobrej sprawności tych gleb niezbędne jest nawożenie organiczne i wapnowanie.

Kompleks ten na opisywanym obszarze stanowią głównie gleby brunatne wyługowane i brunatne właściwe oraz gleby płowe, najczęściej wykształcone z piasków gliniastych mocnych na glinach.

Natomiast wśród użytków zielonych przeważa kompleks 2z (użytki zielone średnie). W wielu rejonach poprzez ich wieloletnie nieużytkowanie uległy one znacznej degradacji. Kompleks ten obejmuje głównie gleby mułowo-torfowe, mady, torfowe, murszowo-mineralne, czarne ziemie oraz gleby glejowe. Większość z nich miała uregulowane stosunki wodne. Do uzyskania wysokich plonów wymagają one nawożenia, właściwej pielęgnacji i konserwacji urządzeń melioracyjnych.

Zwraca się uwagę, że gleby w wielu rejonach są ciężkie w uprawie, w okresie wzmożonych opadów grząskie, a w okresie suszy twarde i spękane.

2.3.9. Szata roślinna

2.3.9.1. Kompleksy leśne – lasy

Grunty leśne zajmują prawie 41% ogólnej powierzchni miasta. Należą do Nadleśnictwa Karnieszewice i Nadleśnictwa Manowo. Jeden obwód stanowią lasy komunalne o powierzchni 99,57 ha i są własnością miasta Koszalina. Lasy prywatne z roślinnością leśną i zaroślową zajmują 8,6 ha.

W drzewostanie lasów na terenie miasta dominuje dąb i buk, sosna oraz świerk. Występujące lasy z udziałem świerka na tym terenie są dość trudne do jednoznacznego określenia. Stosunkowo niski udział w drzewostanie zajmują powierzchnie lasów olszowych o charakterze łągów. Lasy bukowe są charakterystyczne dla obszaru miasta. W zachodniej części oraz fragmentarycznie we wschodniej, dominuje kwaśna buczyna niżowa z udziałem sosny, nawiązująca na krawędziach do buczyn żyznych.

Zespoły leśno – siedliskowe w typie boru mieszanego wilgotnego z drzewostanem dębowo-bukowym zajmują tereny podmokłe w dolinie rzeki Unieść, a także w okolicach miejscowości Kłos.

Niewielkie powierzchnie w płytkich śródleśnych zagłębieniach na glebach piaszczystych zajmuje las brzozowo-dębowy, natomiast na oglejonych glebach wodnogruntowych – dąbrowa trzęślicowa. Na stanowiskach świeżych bór mieszany przyjmuje postać ubogich lasów dębowo-bukowych z udziałem świerka.

Bory sosnowe o charakterze naturalnym występują w Nadleśnictwach Manowo i Karnieszewice. Zajmują one stosunkowo niewielką powierzchnię i występują w postaci

siedliskowej świeżej oraz bagiennej. Runo lasu jest dość ubogie, ograniczone słabym dostępem światła.

Na terenie lasów karnieszewickich, w lokalnych obniżeniach z wysokim poziomem wód gruntowych, występują nasadzenia świerka nawiązujące do zbiorowisk borealnej świerczyny na torfie i jegieli.

Łęgi występują na terenach o wyższym poziomie wody gruntowej oraz w dolinach rzek Dzierżęcinki i Polnicy. Na terenach leśnych w niewielkich zagłębieniach oraz w dolinach cieków wolno płynących występuje w postaci małych płatów łąg jesionowo-olszowy, natomiast brzegi cieków o większym nurcie porasta łąg olszowy gwiazdnicowy, czasem z domieszką jesionu, słabą warstwą krzewów i bujnym runem ziołoroślowym. Natomiast w dnach rozległych zagłębień podmokłych oraz dolinach cieków występuje łąg wiązowo-jesionowy. Zespół ten swoim składem florystycznym i siedliskiem najsilniej nawiązuje do łągów lub w nie przechodzi.

Grąd środkowoeuropejski w swojej uboższej postaci występuje w północno - zachodniej części miasta na terenach leśnych Nadleśnictwa Karnieszewice. W dolinach cieków i na terasach nadzalewowych występuje grąd subatlantycki, a na stokach dolin – wielogatunkowy grąd zboczowy z domieszką klonu pospolitego.

Olsy: torfowcowy i porzeczkowy występują na dolnych tarasach dolin rzecznych, lokalnie przechodzą w łąg jesionowo - olszowy, a dalej w grąd – zgodnie z zasięgiem oraz ruchami wód gruntowych. W płaskich, lokalnych obniżeniach występuje specyficzna postać lasu dębowego z dominacją gatunków olsowych w runie, nawiązująca do zbiorowiska tzw. dębniak turzycowy. Otulinowe zbiorowiska zaroślowe w kręgu dynamicznym olsów tworzą łąkowiska z udziałem wierzb szerokolistnych i kruszyny pospolitej). Łąkowiska mogą stanowić również fazę degeneracyjną olsów.

Zespoły należące do dynamicznego kręgu olsów, występujące w lokalnych śródleśnych zagłębieniach to pło szalejowe oraz barwne zbiorowiska z kosaćcem żółtym. Rzadko na terenie gminy występuje szuwar mozgowy.

Duże znaczenie mają zbiorowiska turzyc krótkorozłogowych i kępowych o znaczeniu torfotwórczym, spotykane w okolicach Jeziora Lubiatowskiego.

Na skrajach lasów mieszanych, łągów i buczyn, jako okrajki często spotyka się zarośla kruszyny i jeżyn lub na ich południowych obrzeżach zarośla szakłaku i derenia świdwy. Na prześwietlonych zrębach i polanach leśnych o ubogim, acidofilnym charakterze występuje okrajek żarnowca miotlastego z wrzosem zwyczajnym. Zespół ten spotykany jest również na terenach wypasu na siedliskach kwaśnych i gliniasto-piaszczystych.

Na północ od Jeziora Lubiatowskiego, na stokach, zanotowano duże płaty żarnowca z kłosówką miękką w runie.

Na terenach zrębów zupełnych w procesach regeneracji lasu pojawiają się zespoły wierzby iwy i dzikiego bzu czarnego oraz zespół jeżyn. Spotykane są one często również w postaci synantropijnej, ruderalnej, na gruzowiskach i wysypiskach, w miejscach po wyburzeniu domów, czy opuszczonych gospodarstwach lub w formie zakrzewień śródpolnych. Zespół dzikiego bzu czarnego występuje także jako wybitnie synantropijne ruderalne zbiorowisko porastające zaniedbane tereny osiedlowe i parki.

Zbiorowiska roślinne trwałych użytków zielonych występują na terenach rozległych kompleksów łąk kośnych złożonych z wysokich bylin dwuliściennych. Zespół zdominowany jest przez wiązkę błotną. Zbiorowiska dobrze nawożonych i koszonych eutroficznych łąk na siedliskach wilgotnych zajmuje zespół ostrożenia warzywnego. Często spotykany na płytkich, zmeliorowanych torfach niskich. Siedliska nieco uboższe troficznym zajmuje zespół wiechliny i groszka błotnego. Związane są one z dolinami rzek.

Lokalne obniżenia na łąkach, zasilane wodami wysiękowymi, lub wyniesienia na skraju szuwarów zajmuje zespół sitowia leśnego. Spotykane jest również jako fragment otuliny na granicy łągów jesionowo-olszowych.

Grupy zbiorowisk trawiastych – użytkowane pastwiskowo lub wypasane zbiorowiska łąkowe przyjmują często postać zbiorowiska z sitem rozpięzłym. Lokalnie zespół występuje również jako komponent zarośli śródpolnych na skraju lasów. Niewłaściwa gospodarka pastwiskowa i mineralna prowadzi często do utworzenia zespołu śmiałka darniowego.

W miejscach okresowo zalewanych lub podtapianych wykształcają się zbiorowiska rozłogowych traw i płożących się roślin dwuliściennych, tworzących niskie murawy. W kompleksach łąkowo - pastwiskowych na południowy wschód od Jeziora Lubiatowskiego wykształcił się zespół z jaskrem i wyczyńcem kolankowatym. Pospolicie na pastwiskach występują niskie zwarte murawy z panującym pięciornikiem gęsim.

Na terenie miasta występują także na piaszczystych glebach i wydmach śródlądowych, najczęściej będące formami wtórnej sukcesji pojedyncze zespoły muraw napiaskowych – murawy szczotlichowe. Tworzą je kępki szczotliczy siwej i licznie sporek polny i czerwiec trwały.

Zbiorowiska segetalne (towarzyszące uprawom) cechują się zwykle kadłubowym składem. Mała ich różnorodność i bardzo ubogi skład florystyczny spowodowany jest stosowaniem środków ochrony roślin. Gatunki charakterystyczne dla zespołów segetalnych występują zwykle na obrzeżach pól, przydrożach i miedzach. W uprawach zbożowych i na glebach niewapiennych wykształciły się zespoły z chłodkiem drobnym i czerwcem, wyką czteronasienną. Na uboższych glebach w uprawach okopowych i ogrodowych występuje zbiorowisko z chwastnicą jednostronną i włośnicą zieloną czy powojem polnym i perzem właściwym.

Roślinność ruderalna jest wykształcona typowo dla regionu. Wśród zespołów dywanowych i wydepczyk spotykane są zespoły z mietlicą i sitem chudym, a na terenach ubogich i piaszczystych – zespoły z udziałem goździka kropkowanego i zawciągu pospolitego występujące głównie jako murawy napiaskowe. Zespoły z udziałem łobody połyskującej, pokrzywy, ślazem zaniedbanym, serdecznikiem i mierznicą czarną występują na terenach zabudowanych, gospodarstwach, zagrodach czy śmietnikach. Związane one są z siedliskami zasobnymi w materię organiczną i azot. Zespół pokrzywy i podagrycznika pospolitego może przyjmować również postać zespołu ruderalnego obecnego w zacienionych ogrodach czy parkach, na obrzeżach zacienionych ścieżek i jako warstwa zielna zarośli dzikiego bzu na gruzowiskach czy w zaniedbanych parkach i ogrodach.

2.3.9.2. Zieleń parkowa - parki

Zieleń parkowa zajmuje dość znaczną powierzchnię i ma bardzo istotne znaczenie w obrazie roślinności miasta.

W granicach administracyjnych miasta Koszalina znajduje się 8 parków miejskich. Są to:

- największy z parków na terenie miasta to **Park im. Książąt Pomorskich** podzielony w sposób „naturalny” na dwie części „A” i „B”. Park im. Książąt Pomorskich „A” znajduje się pomiędzy ulicami Zwycięstwa, Piastowską, Młyńską i Asnyka. W latach 1602-1816 istniał tu ogród zamkowy, który od 1817 zaczęto stopniowo przebudowywać. Najstarsza część parku, tzw. Stara Promenada, powstała w 1817 r. u podnóża murów obronnych. Do 1838 r. trwały prace związane z wytyczaniem alejek, budową fontanny, przebudową stawu i regulacją rzeki. W latach 1933-1934 staw odnowiono i założono wyspę dla łabędzi.

Park miejski im. Książąt Pomorskich (łącznie ok. 10,35 ha, w tym część „A” o powierzchni 6,70 ha i część „B” o powierzchni 3,65 ha), założono wzdłuż biegu rzeki Dzierżęcinki, na terenach dawnych fos i obwałowań, stanowiących wraz z murami obronnymi średniowieczny system obwarowań miasta Koszalina. W części północnej od XVII wieku istniał tutaj ogród zamkowy. W ciągu XIX wieku został przebudowany i rozbudowany na tzw.

Starą i Nową oraz Małą Promenadę, gdzie utworzono piękne aleje spacerowe. Zagospodarowanie fos miejskich na promenady zakończono zasadniczo w 30 latach XX wieku, a roślinność parkowa wzbogacana jest aż do czasów obecnych.

Park ma charakter założenia krajobrazowego, swobodnego. Cały park, rozciągający się wokół dawnych murów miejskich ma interesujący układ drożny, który połączony jest z układem ulicznym Śródmieścia. Całość wzbogacają kameralne kompozycje parkowe jak np. rosarium, niewielkie polany widokowe czy zieleńce wzbogacane formami przestrzennymi (niewielkie pomniki, fontanna, stawy parkowe).

Roślinność parkowa jest niezwykle bogata, starodrzew nasadzony jest w formie różnogatunkowych skupisk, alei, a całość wzbogacają pojedyncze egzemplarze ozdobnych drzew i krzewów. Obecnie w tzw. części „A” rośnie ponad 750 drzew należących do 75 gatunków i odmian. Tutaj też jest największe skupisko drzew pomnikowych (1 grupa i 14 drzew pojedynczych). Na szczególną uwagę zasługuje i należy do najcenniejszych okazów parku klon jawor liczący ponad 350 lat (tzw. Drzewo Czarownic). Z najcenniejszych gatunków drzew ozdobnych należy wymienić m.in. surmię o obwodzie pnia 105 cm, korkowiec amurski, gledicję trójcierniową, leszczyny tureckie, choiny, żywotniki (cyprysik błotny, cyprysiki groszkowe odm. nitkowata, odm. pierzasta i pierzasta złocista), miłorząb dwukłapowy, czy też jedyną w Koszalinie magnolię drzewiastą (zaostrzona), sosną limbę, świerk kaukaski i Engelmana. Bardzo bogaty zestaw różaneczników (18 gatunków) oraz azalii (30 gatunków) tworzy wspaniałą barwną kolekcję. Warto także przejść się aleją platanów klonolistnych.

Oprócz interesującej roślinności atrakcją tego parku jest duży staw, rzeka Dzierżęcinka oraz dobrze zachowane fragmenty murów obronnych z XIV wieku.

Park im. Książąt Pomorskich „A” (XIX w.) jest parkiem zabytkowym, wpisanym do rejestru zabytków pod nr 1173 dn.13.06.1983 r.

- druga część parku „B” jest o połowę mniejsza. **Park im. Książąt Pomorskich „B”** znajduje się pomiędzy ulicami Andersa, 1-go Maja i Targową. Powierzchnia tej części parku wynosi 3,65 ha. Wyróżnić w niej można 91 gatunków odmian drzew (w tym 1 grupa i 6 drzew pomnikowych) oraz krzewów. Park ma charakter założenia krajobrazowego, swobodnego.

- drugi co do wielkości park to **Park przy Amfiteatrze** z XIX wieku, zwany dawniej parkiem strzelców. Położony jest pomiędzy ulicami Głowackiego, Piastowską i Kościuszki. Powierzchnia jego wynosi 8,12 ha. Zagospodarowywanie tego terenu rozpoczęto w 1887 r.

Znaczna część parku położona jest na wzniesieniach morenowych, których zbocza porasta starodrzew. Dominują tu buki, klony, jesiony, lipy dęby i graby. Teren ten porasta 980 drzew należących do 41 gatunków oraz odmian. Znajdują się tu okazy pomnikowe m.in. buki, dęby, lipy i jesiony.

Prawie w centrum parku znajduje się Amfiteatr, budowla widowiskowa dla mieszkańców Koszalina z dużym asfaltowym parkingiem dla samochodów osobowych. Alejki parkowe skomunikowane są z układem ulicznym miasta.

- **Park im. Tadeusza Kościuszki (XIX w.)** znajduje się na miejscu starego cmentarza ewangelickiego zlikwidowanego w latach 70 – tych XX wieku.

Jest to park miejski pocmentarny w kształcie trójkąta o powierzchni 7,51 ha. Położony pomiędzy ulicami: Tadeusza Kościuszki, Młyńską i Aleją Monte Cassino. Od strony południowej poprzez ulicę Tadeusza Kościuszki łączy się z Parkiem przy Amfiteatrze.

Starodrzew miejscami silniej zwarty tworzą jesiony, lipy, klony, wiąz, dęby, graby i buki. Ozdobą zadrzewienia są liczne jesiony odmiany zwisającej. Na uwagę zasługują również dwie aleje lipowe, spełniające dawniej funkcje ciągów komunikacyjnych cmentarza. Łącznie w miejscu tym rośnie około 700 drzew, z których najstarsze liczą 180 lat, w tym kilka okazów pomnikowych.

W części parku południowo-zachodniej znajduje się Biblioteka Publiczna Koszalina, obok której od strony zachodniej przylega Plac Polonii.

- **Park nad rzeką Dzierżęcinką** zwany **Parkiem Dendrologicznym** powstał na początku lat 60 – tych XX wieku. Znajduje się pomiędzy ulicami Batalionów Chłopskich i Kutrzeby. Powierzchnia jego wynosi 7,74 ha.

Jest to park-miejski o cechach założenia krajobrazowego. Stanowi on najbardziej na północ wysuniętą część zwartej ciągu zieleni przebiegającego przez miasto w dolinie rzeki Dzierżęcinki. Jedynym cennym obiektem na terenie parku jest młyn pochodzący z XIX wieku. W dendroflorze wyróżnia się 141 gatunków i odmian drzew oraz krzewów. Zadrzewienie określa się na 30-50 lat, jedynie nieliczne wierzby i topole liczą 70-100 lat.

- **Park Różany** jest to najmniejszy z parków. Powstał w 1920 r. Na powierzchni 0,4 ha naliczono 40 drzew. Wyróżniono tu zaledwie 11 gatunków i odmian drzew i krzewów. Wiek drzew określa się na 60 – 85 lat. Na uwagę zasługują cisy jako najstarsze okazy oraz różaneczniki katawbijskie odmiany wielokwiatowej. Stan zdrowotny leszczyń tureckich w czasie prac inwentaryzacyjnych uznano za bardzo zły, drzewa te masowo usychają. Alejki parkowe skomunikowane są z układem ulicznym miasta.

- **Park „Dostępny” („Przyjazny”) im. Wł. Turowskiego** znajduje się na skraju kompleksu leśnego Góry Chełmskiej na Osiedlu Bukowym. Zajmuje powierzchnię 1,4 ha. Aktualnie założenie parkowe jest w realizacji. Można przyjąć, że część parku od strony zaplecza zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej wolno stojącej przy ul. Turowskiego została prawie zrealizowana. Istotą projektu parku było stworzenie mini rezerwatu przyrody w mieście.

Teren parku jest o charakterze parku krajobrazowego z siedliskami flory i fauny, miejscami rekreacyjnymi, dostępny również dla osób niepełnosprawnych. Park obejmuje przestrzeń otwartą ze strefą brzegową lasu. Na terenie parku wprowadzono zwarty pas nasadzeń krzewów, będących bazą pokarmową dla wielu gatunków ptaków. Bardzo bogaty jest zestaw zieleni ozdobnej. Są to głównie młode nasadzenia krzewów ozdobnych rododendrony (różanecznik), oleandry, ogniki, żywotniki, berberysy, ligustry i inne. Ciągi spacerowe wytyczono wokół kilku kolekcji roślinnych, w tym kolekcji roślin wodnych na zaadoptowanym zbiorniku astatycznym na obrzeżu lasu (obecnie jest rezerwuarem dla żab). Oprócz wprowadzonej i urzędzonej zieleni atrakcją tego parku jest biotop z wodą (oczko wodne). W głębi parku przechodzącego już w kompleks leśny spotyka się liczne okazy drzew o pomnikowych rozmiarach (głównie dęby i buki).

- **Park w Rokosowie**, zajmuje obszar 2,8 ha. Powstał w oparciu o naturalny drzewostan leśny z licznymi nasadzeniami zarówno drzew, krzewów oraz bylin ozdobnych (m.in. rododendron fioletowy, irga płoząca, sosna górską, świerk srebrzysty, wawrzynek wilcze łyko, barwinek pospolity). Starodrzew reprezentowany był przez buki zwyczajne, dęby szypułkowe i bezszypułkowe, świerki pospolite, jesiony wyniosłe, lipę drobnolistną, olszę czarną, brzozę brodawkowatą. Niestety z uwagi na zmianę stosunków wodnych na obszarze parku – oddany w latach 90-tych kolektor ścieków dla osiedla – większość starodrzewu usycha.

Poza zielenią parkową, ciąg zieleni wzdłuż ul. Zwycięstwa należy do najbardziej cennej i wartościowej zieleni w śródmieściu Koszalina. Ma istotne znaczenie w obrazie zieleni tej części miasta. Jest to śródmiejski zieleniec, skwer wpisany m.in. do rejestru zabytków (Nr rej. 1173z dn. 13.06.1983 r. - założenie przestrzenne zieleni obejmujące Park Książąt Pomorskich łącznie z ciągiem zieleni przy ul. Zwycięstwa, park przy Amfiteatrze i park im. Tadeusza Kościuszki). Ciągnie się wąskim pasem od doliny Dzierżęcinki pomiędzy ul. Zwycięstwa a ul. Andersa po skrzyżowanie ul. Zwycięstwa z ul. Stawisińskiego i Gwardii Ludowej. Występuje tu wiele dorodnych, różnych gatunków, zwłaszcza starszych okazów drzew, zwłaszcza dębów, ale też buków, lip, klonów zwyczajnych. Trafia się świerk, kasztanowiec, grupa grabów, klon jesionolistny i jarząb. Rosną tu dwa okazałe pomnikowe dęby. Jest kilka drzew kwalifikujących się do objęcia ochroną pomnikową, m.in. buki, klon polny i dęby. Krzewy występują tylko na części powierzchni, w kilku skupieniach. Są to przede wszystkim okazałe, rosnące na klombach cisy (Plac Wolności i Plac Zwycięstwa) a także forsycje czy też żywotniki. Całość ciągu zieleni przy ul. Zwycięstwa wskazanej

w opracowaniu, zasługuje na szczególną ochronę. Środkiem ciągu zieleni przebiega główna spacerowa aleja z bocznymi mniejszymi alejkami.

2.3.9.3. Zieleń przykościelna, cmentarna, pocmentarna

Cmentarz komunalny położony jest w południowo - wschodniej części miasta. Został założony w 1897 roku. Widoczny jest układ alejowo – kwaterowy z zachowanym starodrzewem, alejami, żywopłotami i szpalerami. Bogaty pod względem formy i składu gatunkowego drzewostan pochodzi z dwóch okresów tworzenia cmentarza. Drzewostan starej części obiektu pochodzi z przełomu XIX i XX w. i występuje w postaci ciągów alejowych oraz szpalerowych wzdłuż dróg cmentarnych i granic cmentarza. Drzewostan nowej części charakteryzuje się rzadszym nasadzeniem drzew i krzewów ozdobnych oraz dużym udziałem żywopłotów ciętych. Wiek drzew określa się na około 90-100 i 30 lat. Stan zdrowotny drzew jest dobry, z wyjątkiem świerków usychających na skutek zachwiania poziomu wód gruntowych.

Spośród 96 gatunków i odmian występujących na terenie cmentarza dominują: świerk pospolity *Picea abies*, lipa drobnolistna *Tilia cordata*, żywotnik zachodni *Thuja occidentalis*, klon pospolity *Acer platanoides*, jesion wyniosły *Fraxinus excelsior* oraz topola czarna *Populus nigra*. Na uwagę zasługują aleje: lipowa – starodrzew wzdłuż drogi żwirowej w obrębie kwater G4, G5, lipowa – starodrzew wzdłuż drogi żwirowej w obrębie kwater R12-R17 lipowa wzdłuż drogi asfaltowej oraz aleja dębów piramidalnych *Qerqus robur* L. „Fastigiata”, będących odmianą stożkową dębu szypułkowego. Wiek drzew szacuje się na około 100 lat.

Na cmentarzu komunalnym rosną gatunki roślin chronionych: cis pospolity *Taxus baccata*, kalina koralowa *Viburnum opulus*, bluszcz pospolity *Hedera helix*, orlik pospolity *Aquilegia vulgaris*, pióropusznik strusi *Matteuccia struthiopteris*, barwinek pospolity *Vinca minor*, kruszczyk szerokolistny *Epipactis helleborine* oraz kilka gatunków geofitów wczesnowiosennych: śnieżyczka przebiśnieg *Galanthus nivalis*, śnieżycza wiosenna *Leucocjum vernalis*.

W obecnych granicach miasta znajdują się ponadto pozostałości cmentarzy w Lubiawie Dzierżęcinie i Chełmoniewie, w których Zakład Zieleni utworzył lapidaria.

Nieczynny cmentarz ewangelicki w Lubiawie założony w II poł. XIXw. Zajmuje powierzchnię 0,15 ha, położony w płn.-wsch. części wsi, na skraju lasu. Otoczony jest żywopłotem głogowym. Drzewostan cmentarza został wycięty a jego pozostałością jest 1 egzemplarz dębu szypułkowego o średnicy pnia 50 cm, w dobrym stanie zdrowotnym. Na terenie cmentarza występują trzy gatunki chronione: barwinek pospolity *Vinca minor*, bluszcz pospolity *Hedera helix* i konwalia majowa *Convallaria majalis*.

Cmentarz ewangelicki z końca XIX w., położony ok. 800 m na wschód od pagórka morenowego. Od północnego wschodu przylega do cmentarza niewielkie bagno z roślinnością bagienną (m.in. czermień błotna *Calla palustris*). Na ochronę konserwatorską zasługuje bardzo dobrze zachowana aleja lipowa *Tilia platyphyllos* o dł. ok. 70m, pozostały starodrzew reprezentują: 1 dąb szypułkowy trzypienny w bardzo dobrym stanie oraz 1 świerk zwyczajny o obwodzie pnia 53 cm.

Cmentarz ewangelicki w Dzierżęcinie z II poł. XIXw. zajmuje powierzchnię 0,20 ha przy **ul. Lubiawskiej**. Roślinność reprezentuje szpaler drzew przy murze, w tym starodrzew w dobrym stanie zdrowotnym: lipa – 5 szt., jesion – 4 szt., klon – 4 szt., brzoza – 1 szt. oraz zakrzaczenia. Na terenie cmentarza bujnie rozrasta się bluszcz zwyczajny *Hedera helix* kwitnący i owocujący.

Cmentarz ewangelicki w Jamnie przy drodze do Łabusza. Cmentarz wiejski, założony na początku XX wieku, obecnie nieczynny; mało interesujący pod względem przyrodniczym. Rosną tam m.in.: lipa szerokolistna, dąb bezszypułkowy, czeremcha, bez czarna, bluszcz (niekwitający) i barwinek. Z roślin zielnych na uwagę zasługuje jedynie storczyk – kruszczyk szerokolistny.

Cmentarz przykościelny, przy kościele w Jamnie. Teren zadbane, lecz sam cmentarz mało interesujący pod względem przyrodniczym. Dominuje lipa.

2.3.9.4. Ogrody działkowe

Południowo-zachodni skraj obszaru opracowania zajmują ogrody działkowe. Stanowią one duży kompleks **Rodzinnych** Ogrodów Działkowych im. „Centralny”. Trzy mniejsze kompleksy występują przy ul. Powstańców Wielkopolskich, **ROD** im. K. Świerczewskiego, **ROD** „Pegaz” przy ul. Połczyńskiej wzdłuż toru kolejowego **oraz ROD „Aster” na zapleczu Zakładu Gazowniczego pomiędzy torem kolejowym a torem kartingowym**. W części północnej, przy ul. Władysława IV-go zlokalizowane są dwa kompleksy ogrodów pod nazwą „Rodzinne” – im. Kwiatu Jabłoni oraz Jamno.

Roślinność ich jest typowa dla tej formy zieleni – na małych parcelach obecna jest uprawa zarówno warzyw, jak też kwiatów oraz drzew i krzewów owocowych, a także ozdobnych roślin drzewiastych, niekiedy trawniki i „iglaki”. Najczęściej centralne miejsce każdej działki zajmuje altana, niekiedy przystosowana już do, przynajmniej okresowego, zamieszkiwania.

Kompleksy ogrodów działkowych są ogrodzone. Generalnie dobrze urządzone i zadbane. Jednak sporadycznie znajdują się pojedyncze parcele, które zostały porzucone w wyniku losowych sytuacji właścicieli i zarastają roślinnością ruderalną oraz krzewami.

2.3.10. Fauna

Tereny Koszalina to w dużej mierze obszary zurbanizowane. Jednak dzięki lasom otaczającym miasto od strony północno-zachodniej i wschodniej, rzecze Dzierżęcince płynącej z pobliskiego Jeziora Lubiatowo oraz Jeziora Jamno teren miasta stanowi atrakcyjne miejsce bytowania dla wielu gatunków zwierząt. Parki miejskie wraz z ogrodami działkowymi tworzą płaty roślinności zwiększające różnorodność biologiczną fauny zasiedlającej tereny zurbanizowane.

Fauna miasta jest typowa dla niżu środkowoeuropejskiego. Rozległe kompleksy leśne Nadleśnictw Karnieszewice i Manowo zapewniają swobodną migrację jeleniowatych, dzików i innych drobniejszych ssaków, nieskanalizowana Dzierżęcinka zapewnia migracje wielu zwierzętom bezkręgowym i płazom, zaś sama dolina Dzierżęcinki jest wykorzystywana jako szlak migracji dużych ptaków (np. łabędzi niemych, czapli, licznych gatunków mew) przemieszczających się między Jeziorem Lubiatowskim i Jeziorem Jamno oraz brzegiem Morza Bałtyckiego.

Świat zwierzęcy centrum miasta

Centrum miasta Koszalina to teren przede wszystkim zurbanizowany – zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna i usługowa. Jednak dzięki zieleni parkowej występującej w środkowej i północno-wschodniej części miasta i przepływającej prawie przez centrum miasta rzecze Dzierżęcince z niewielkimi dwoma stawami parkowymi stanowi dość atrakcyjne miejsce bytowania dla wielu gatunków zwierząt. Parki miejskie wraz z zielenią osiedlową i ogrodami przydomowymi tworzą płaty roślinności zwiększające różnorodność biologiczną fauny zasiedlającej tereny zurbanizowane.

Fauna bezkręgową Śródmieścia należy do ubogiej. Ma tu raczej charakter kosmopolityczny z przewagą gatunków pospolitych i synantropijnych o dużej plastyczności ekologicznej. Wpływa na to niewątpliwie miejski charakter terenu. Obszary cenne faunistycznie spychane są na obrzeża miejskie i poddawane są ludzkiej penetracji.

Z cennych bezkręgowców w granicach centralnej części miasta, jakie stwierdzono w tym rejonie należy wymienić świteziankę błyszczącą i świteziankę dziewicę. Spotykane są w rejonie stawu parkowego i w bezpośrednim sąsiedztwie rzeki Dzierżęcinki. W rejonie prawego stoku doliny Dzierżęcinki spotykany jest trzmiel ziemny. Z kręgowców w wodach Dzierżęcinki i stawu parkowego spotykany jest szczupak. W stawie parkowym i wzdłuż

Dzierżęcinki żyje żaba trawna. Płaz ten objęty jest ochroną gatunkową. W centrum miasta nie natrafiono na występowanie gatunków gadów.

Grupą zwierząt, które wizualnie odgrywają największą rolę są ptaki. Występują tu stale takie gatunki jak wróbel domowy, jeszcze dość liczny, a często zanikający w intensywnie zurbanizowanych dzielnicach miast; rozpowszechniła się również sroka, gdzie stwierdzono jej gniazdowania w obrębie zieleni parkowej, osiedlowej a także przyulicznej. Innymi stałymi i często uciążliwymi mieszkańcami są kawki, gawrony, częste są wrony.

Na skwerach w obrębie zieleni wysokiej w wielu ogrodach z drzewami często obecny jest gołąb grzywacz. Tego typu tereny zamieszkuje też kos, zięba i sikory. Te ostatnie oraz szereg innych ptaków śpiewających (pokrzewki, muchołówki) obecne są m.in. na terenach zieleni parkowej.

Zieleń parkowa (parki miejskie) zaliczane są do terenów o stosunkowo urozmaiconej faunie. Uboższy zestaw gatunków zwierząt występuje na skwerach, najuboższe są pod tym względem trawniki. Nieomal całkowicie pozbawione zwierząt są tereny utwardzone.

Należy pamiętać, że w okresie wiosennym i jesiennym licznie występują ptaki na przelotach. Na terenach ugorowanych i odłogowanych z roślinnością ruderalną oraz w ogrodach przydomowych występuje urozmaicona fauna drobnych ssaków, jak m.in. krety, nornice, myszy i jeże. W wielu miejscach spotyka się ślimaki, w tym winniczki.

Śródmieście, a w szczególności jego część środkowa i północno-wschodnia to rejon o urozmaiconej faunie owadów, np. prostoskrzydłe, jak pasikoniki, koniki polne, a także motyle. Z drugiej strony są tu liczne owady dokuczliwe dla człowieka jak m.in. komary, osy, szerszenie, licznie występujące w parkach, sadach i ogrodach przydomowych.

Dla pełnego obrazu trzeba jeszcze dodać, że w centrum miasta znaczącą rolę odgrywają też zwierzęta wprowadzone przez człowieka. Występuje dość duża ilość kotów, które buszują po piwnicach wielorodzinnej zabudowy mieszkaniowej. Znaczna jest także liczba psów. W kilku przypadkach na podwórkach hodowane były kury i kaczki.

Na szczególną uwagę zasługują na Rynku Staromiejskim stada gołębi, w bardzo dużym stopniu oswojonych, które na dobre wpisały się w krajobraz śródmieścia Koszalina.

Spośród ptaków z najcenniejszych gatunków należy wymienić zaobserwowaną w rejonie ul. Zwycięstwa pustułkę, która prawdopodobnie tu gniazduje. Z innych należy wymienić mewę srebrzystą i łabędzie pływające po stawie parkowym w Parku im. Książąt Pomorskich „A”.

Najbardziej powszechnym reprezentantem ssaków występującym w różnych miejscach opracowania jest kret, a w parkach wiewiórka.

Świat zwierzęcy mimo niezbyt korzystnych warunków dla egzystencji jest na tyle urozmaicony i interesujący, że dla zachowania najcenniejszych i wystarczająco licznych jego elementów w rozwijającej się dynamicznie dzielnicy, powinien być dokładniej poznany i zinwentaryzowany.

A tymczasem z Waloryzacji przyrodniczej m. Koszalina wynika, że cała powierzchnia objętego opracowania ekofizjograficznym obszaru miasta nie została uznana za cenną z faunistycznego punktu widzenia. Obszar ten nie znajduje się w granicach stref faunistycznych mających znaczenie dla istnienia przedstawicieli herpetofauny, awifauny i teriofauny m. Koszalina. Z najcenniejszych gatunków świata zwierzęcego stwierdzono jedynie powyżej wymienione.

Znaczna część powierzchni obszaru miasta znajduje się w granicach wyznaczonego w Waloryzacji przyrodniczej miasta Koszalina korytarza ekologicznego o znaczeniu krajowym obejmującego dolinę rzeki Dzierżęcinki.

2.3.11. Prawne formy ochrony przyrody

2.3.11.1. Istniejące prawne formy ochrony przyrody i krajobrazu oraz dziedzictwa kulturowego

W granicach administracyjnych miasta Koszalina występują następujące prawne formy ochrony przyrody i krajobrazu w rozumieniu Ustawy z dnia 16.04.2004 r. o ochronie przyrody (**Dz. U. z 2013 r., poz. 627**):

1) Rezerwaty przyrody

W granicach miasta Koszalina istnieją dwa prawnie ustanowione rezerwaty przyrody. Są to:

Rezerwat przyrody nieożywionej „Bielica” – R1

Rezerwat przyrody „Bielica” został ustanowiony Zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody. Rezerwat znajduje się w kompleksie leśnym, przy drodze do Gorzebądzia w Nadleśnictwie Karnieszewice, oddz. 301h i jest o powierzchni 1,30 ha.

Utworzony został w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych gleb bielicowych wykształconych z lekkich osadów żwirowato-piaszczystych bez wpływu wód gruntowych.

Rezerwat charakteryzuje się dużymi walorami przyrodniczymi. Stanowi część dużego kompleksu leśnego zwanego potocznie „Górą Chełmską” i leży na obszarze pomorskiej fazy zlodowacenia bałtyckiego. Charakteryzuje się dużą wartością naukowo-dydaktyczną ze względu na unikalność w tym regionie typowej gleby bielicowej żelazisto-próchnicznej z wyraźnym z wyraźnym wykształceniem poziomów genetycznych, Teren ten posiada zbiorowisko roślinne: Pineto-Vaccinietum z borówką czarną, śmiałkiem pogiętym siódmaczkiem leśnym, orlicą pospolitą, rakiem pospolitym, pszeńcem pospolitym oraz konwaliają majową.

Ocena walorów – lokalne. Nie dotyczy Dyrektywy siedliskowej i ptasiej oraz Konwencji berneńskiej.

Pomimo statusu rezerwatu ścisłego, ogrodzenia i zakazu wstępu, rezerwat jest systematycznie zaśmiecany, a elementy ogrodzenia są niszczone.

W przypadku wskazań konserwatorskich i planistycznych, należy:

- zwracać uwagę, aby przy usuwaniu drzew posuszonych i osłabionych nie uszkadzać pozostałych drzew i nie niszczyć istniejących podszytów i runa;
- zwiększenie ilości miejsc lęgowych dla ptaków przez zakładanie budek lęgowych na terenie rezerwatu z uwagi na zwiększony rozwój szkodników wtórnych głównie kornika drukarza.

Poza tym na terenie rezerwatu zabrania się:

- wycinania drzew i pobierania użytków drzewnych;
- zmiany stosunków wodnych, **jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody**;
- zbioru ziół leczniczych i innych roślin; oraz zbioru owoców i nasion drzew i krzewów z wyjątkiem nasion na potrzeby odnowienia lasu;
- pozyskiwania ściółki leśnej i wypasania zwierząt gospodarskich;
- niszczenia gleby i pozyskiwania kopaliny;
- zanieczyszczenia terenu i wzniesienia ognia;
- niszczenia drzew i innych roślin;
- polowania, chwytania, płoszenia i zabijania dziko żyjących zwierząt;
- niszczenia gniazd, wybierania jaj i piskląt wszystkich gatunków ptaków;
- umieszczania tablic, napisów i innych znaków z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną przyrody;
- wznoszenia budowli, oraz zakładania i budowy urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych;

- przebywania poza miejscami ściśle wyznaczonymi.

Szczegółowy opis rezerwatu znajduje się w dokumencie pt.: Plan Urządzenia Gospodarstwa Rezerwatowego na okres od 01.01.1987 do 31.12.1996, Rezerwat Przyrody „Bielica”, OZLP Szczecinek Nadleśnictwo Karnieszewice, 1998.

Rezerwat znajduje się na terenie Obszaru Chronionego Krajobrazu (OCK) „Koszaliński Pas Nadmorski”.

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 627) w granicach rezerwatu przyrody „Bielica” obowiązują zakazy wynikające z art. 15 powyższej ustawy, do których muszą być dostosowane zmieniane kierunki zagospodarowania przestrzennego terenów zlokalizowanych w granicach rezerwatu oraz muszą być respektowane ustalenia wynikające z Rozporządzenia Nr 65/2007 Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 29 października 2007 r., w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Bielica” (Dz. Urz. Woj. Zach. Nr 108, poz.1866).

Rezerwat faunistyczny „Jezioro Lubiatowskie im. profesora Wojciecha Górskiego” -R2

Rezerwat przyrody utworzono na podstawie Zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 10 lipca 1956 r. w celu zachowania naturalnego środowiska lęgowego ptactwa wodno-błotnego. Powierzchnia rezerwatu wynosi 375,8136 ha.

Rezerwat położony jest 1km na SE od Dzierżęcina, przy szosie Koszalin-Szczecinek. Stanowi go jezioro o dość urozmaiconej linii brzegowej, bardzo wypłycone i silnie zarastające. Ze względu na produkcję rybacką zaliczane jest do jezior eutroficznych, linowo-szczupakowych. Jezioro charakteryzuje się bogatą szatą roślinną stanowiącą podstawę do wytworzenia wielu biotopów umożliwiających osiedlanie się w okresie lęgowym licznych gatunków ptaków. Największą rolę odgrywają zespoły należące do klas Potametea i Mollinio-Arrenatheretea, zajmują relatywnie duże powierzchnie i przyczyniają się do zarastania jeziora. Szata roślinna rezerwatu „Jezioro Lubiatowskie im. Profesora Wojciecha Górskiego” jest stosunkowo bogata i liczy według badań z 1979 roku 374 gatunki roślin naczyniowych należących do 73 rodzin (Śpiewakowski, Kępczyńska 1979). W trakcie inwentaryzacji przeprowadzonej w latach 1974-1975 stwierdzono występowanie 56 gatunków roślin naczyniowych rzadko spotykanych w kraju i na Pomorzu.

W latach 1957-1959 rezerwat stanowił jedną z ważniejszych ostoi lęgowych łąbędzia niemego. Obecnie ostoja straciła na swej wartości. W ostatnich 40 latach stwierdzono łącznie 40 gatunków ptaków gniazdujących nad jeziorem, z czego 15 to gatunki zagrożone w skali kraju lub kontynentu. W okresach wędrówek stwierdzono łącznie występowanie 84 gatunki ptaków związanych ze środowiskiem wodnym.

Ocena walorów – lokalne.

Dyrektywa siedliskowa:

- 3150 – starorzecza i inne naturalne, eutroficzne zbiorniki wodne Hydrocharitetum morsus-ranae, zb. Potamogeton natans, zb. Elodea canadensis;
- 6410 – zmiennowilgotne łąki trzęślicowe Junco-Molinietum
- 7140 – szuwary wielkoturzycowe Caricetum appropinquate
- 723P – mokre łąki użytkowane ekstensywnie Cirsio-Polygonetum.

Dyrektywa ptasia – bąk, błotniak stawowy i łąkowy, derkacz, żuraw, rybitwa czarna, zimorodek.

Konwencja berneńska - bąk, błotniak stawowy i łąkowy, derkacz, żuraw, rybitwa czarna, zimorodek.

Zagrożenia rezerwatu to:

- bliskość terenów uprawnych i miasta rozrastającego się w kierunku jeziora;
- spływy z pól przyspieszające procesy eutrofizacji i intensywnego zarastania, a czasem nawet zatruwania jeziora;
- system kanalizacji ogólnospławnej zabudowy podmiejskiej znajdujący się w bezpośrednim sąsiedztwie jeziora;

- wykorzystywanie akwenu do celów rekreacyjnych;
- zanieczyszczenie wód, sukcesja roślinności, zmiana stosunków wodnych, wypalanie traw w rezerwacie i otulinie.

Wskazania konserwatorskie i planistyczne w rezerwacie powinny zmierzać do:

- zachowania naturalnych fitocenozy i zbiorowisk roślinnych stanowiących biotopy lęgowe i bazę pokarmową awifauny związanej ze środowiskiem wodnym;
- optymalizacji stosunków wodnych pod kątem utrzymania miejsc lęgowych i żerowisk ptaków wodnych i błotnych;
- kreowanie nowych miejsc dogodnych do gniazdowania, zapewniających bezpieczeństwo ptakom i ich lęgom.

Rezerwat znajduje się na terenie proponowanego „Koszalińskiego Parku Krajobrazowego”.

Na terenach zlokalizowanych w granicach rezerwatu oraz jego otuliny obowiązują zakazy wynikające z art. 15 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r., poz. 627 ze zm.), a także ustalenia i ograniczenia wynikające z Zarządzenia Nr 20/2009 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 14 kwietnia 2009 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Jezioro Lubiatowskie im. prof. Wojciecha Górskiego” (Dz. Urz. Woj. Zach. Nr 16, poz. 652).

2) Obszar Chronionego Krajobrazu – „Koszaliński Pas Nadmorski” (OCK)

Obszar Chronionego Krajobrazu – „Koszaliński Pas Nadmorski” (OCK) został utworzony na podstawie Uchwały Nr X/46/75 WRN w Koszalinie z dnia 17 listopada 1975 r. w sprawie stref chronionego krajobrazu (Dz. U. WRN w Koszalinie z dnia 2.12.1975 r. nr 9, poz. 49-50). Zasady funkcjonowania OCK określa obowiązująca Uchwała Sejmiku Woj. Zachodniopomorskiego Nr XXXII/375/09 z dnia 15 września 2009 r. (Dz. Urzędowy Woj. Zachodniopomorskiego Nr 66, poz. 1804, z późniejszymi zmianami).

Łączna powierzchnia OCK wynosi 36 229 ha. Na terenie miasta Koszalina obszar ten zajmuje dwa kompleksy leśne: płn. Fragment Lasów Mścickich i lasy przy wschodniej granicy miasta oraz rejon Jamna i Łabusza.

OCK został powołany w celu ochrony walorów krajobrazowych i bioróżnorodności.

Jest to obszar o niezwykłych walorach krajobrazowych, w którego skład wchodzi wydmy nadmorskie, łąki z roślinnością halofilną oraz tereny leśne. Flora i fauna miasta Koszalina, występująca na terenie OCK, związana jest ze zbiorowiskami leśnymi. Kompleksy leśne wraz z malowniczymi, głęboko powcinanymi jarami z ciekami wodnymi, oraz licznymi oczkami śródleśnymi. Dobrze wykształcone duże płaty żyznej buczyny niżowej i kwaśnej buczyny niżowej. W zagłębieniach terenu i dolinach cieków łągi jesionowo-olszowy i wiązowo-jesionowy, las brzoźowo-sosnowy, olesy porzeczkowy i torfowcowy. Licznie występujące gatunki chronione: marzanka wonna, pierwiosnki wyniosła i lekarska, przylaszczka, bluszcz pospolity, wiciokrzew pomorski, porzeczką czarna, kruszyna pospolita, kalina koralowa, buławnik mieczolistny, czermień błotna, torfowce.

Teren obszaru chronionego krajobrazu jest niezwykle cenną ostoją zwierzyny płowej (dzik, jeleń, sarna) drobnych gryzoni (baza żerowiskowa ptaków drapieżnych, oraz chronionych gatunków ssaków (nietoperze, jeż ryjówka, wydra) ptaków (żuraw, świerszczak, strumieniówka; obserwowano tu także jastrzębia i myszołowa), płazów (traszka zwyczajna, ropucha szara, żaby moczarowa, trawna, wodna i jeziorkowa) i gadów (jaszczurki zwinka i żyworodna, padalec, zaskroniec i żmija zygzakowata). Dość duża grupa bezkręgowców z rzędu ważek i motyli oraz rodziny biegaczowatych.

Ocenia się walory jako ponadregionalne.

Dyrektywa siedliskowa:

- 9130 – żyzna buczyna niżowa Galio odorati Fagetum;
- 9110 – kwaśna buczyna niżowa Luzulo-pilosae-Fagetum;
- 91D0 – las brzoźowo-sosnowy Betula pubescens-Thelypetris palustris;

- 91E0 – łąg jesionowo-olszowy Fraxino Alnetum;
- 91F0 – łąg wiązowo-jesionowy Ficario- Ulmetumminoris;
- fauna - wydra, minogi rzeczny i strumieniowy.

Dyrektywa ptasia - żuraw.

Konwencja berneńska:

- żaba moczarowa, jaszczurka zwinka, jastrząb, myszołów zwyczajny, żuraw, świerszczak, srtumieniówka, wydra, nietoperze, minogi rzeczny i strumieniowy.

Zagrożenia:

- ekspansja zabudowy miejskiej i brak kanalizacji zbiorczej;
- powstawanie nowych budynków na podcinanych i plantowanych stokach wzgórz, co może powodować osuwanie się gruntu nasiloną erozję, a spływy z kanalizacji mogą być źródłem skażenia wód podziemnych i wód jeziora;
- potencjalne zagrożenie pożarem.

Wskazania konserwatorskie i planistyczne – zachować w krajobrazie, nie zabudowywać kontrolować stanowiska gatunków chronionych.

Obszar ten wykracza poza granice miasta Koszalina, obejmując tereny w gminach Kołobrzeg, Ustronie Morskie, Będzino, Mielno i Sianów. Obszar OCK został zaproponowany do włączenia do sieci Natura 2000.

Teren OCK znajduje się na obszarze proponowanego Koszalińskiego Parku Krajobrazowego.

Na terenie OCK znajdują się istniejące i proponowane obiekty ochrony powierzchniowej i indywidualnej:

- rezerwat przyrody nieożywionej „Bielica” R-1;
- północna część Obszaru Natura 2000 „Bukowy Las Górki”;
- planowany zespół przyrodniczo-krajobrazowy „Lasy Mścickie”, część północna ZPK-II;
- **istniejące** użytki ekologiczne od UE-1 do UE-9;
- **proponowane użytki ekologiczne UE-11, UE-14, UE-15;**
- oraz drzewa pomnikowe i aleje drzew.

Ponadto w terenach zlokalizowanych w granicach obszaru chronionego krajobrazu o nazwie „Koszaliński Pas Nadmorski” należy respektować zakazy wynikające z Uchwały Nr XXXII/375/09 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 15 września 2009 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Zach. Nr 66, poz.1804 ze zm.).

3) Obszar mający znaczenie dla Wspólnoty pod nazwą „Bukowy Las Górki” PLH 320062

Na terenie miasta Koszalina znajduje się specjalny obszar ochrony siedlisk Natura 2000 „Bukowy Las Górki” PLH320062, przekazany w listopadzie 2009 r. do zatwierdzenia Komisji Europejskiej jako obszar mający znaczenie dla Wspólnoty.

Obszar mający znaczenie dla Wspólnoty pn. „Bukowy Las Górki” należy do potencjalnych obszarów specjalnej ochrony siedlisk, które w ramach sieci Natura 2000 zatwierdzonych przez Komisję Europejską (KE), do czasu wydania rozporządzenia ministra właściwego do spraw ochrony środowiska (w okresie 6 lat od zatwierdzenia przez KE), noszą nazwę obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty. Ustawa o ochronie przyrody traktuje je w sposób równoważny do SOOS. Lista obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty decyzją Komisji Europejskiej z dnia 10 stycznia 2011 r. została po raz 4. zaktualizowana. Na liście tej znajduje się „Bukowy Las Górki”. Obszary te w przyszłości będą specjalnymi obszarami ochrony siedlisk.

Obszar mający znaczenie dla Wspólnoty „Bukowy Las Górki” PLH320062 został wyznaczony w celu ochrony:

- siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG,

- gatunków, których dotyczy Artykuł 4 Dyrektywy Rady 79/409/EWG i gatunków wymienionych w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG oraz siedlisk warunkujących ich istnienie.

Dyrektywa siedliskowa:

- 1) 9130 – żyzne buczyny (*Dentario glandulosae-Fagenion*, *Galio odorati-Fagenion*), pokrycie - 47.89%;
- 2) 9160 – grąd subatlantycki (*Stellario-Carpinetum*), pokrycie – 28.62%;
- 3) 91F0 – łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe (*Ficario-Ulmetum*), pokrycie – 6.67%;
- 4) 91E0 – łągi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*, olsy źródliskowe), pokrycie – 4.29%;
- 5) 91D0 – bory i lasy bagienne (*Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis*, *Vaccinio uliginosi-Pinetum*, *Pino mugo-Sphagnetum*, *Sphagnogirgensohnii-Piceetum* i brzożowo-sosnowy), pokrycie – 0.08%.

Fauna: wydra.

Obszar mający znaczenie dla Wspólnoty „Bukowy Las Górki” PLH 320062 stanowi zwarty kompleks leśny, położony w krajobrazie morenowym, w bliskości Jeziora Jamno i miasta Koszalina. W obszarze występują płaty starodrzewów z dominacją łągów subatlantyckich, łągu jesionowego i buczyn – cały kompleks leśny wyjątkowo dobrze zachowany. Unikatem w skali Pomorza jest występowanie łągów jesionowych w typie siedliska „91F0”, tworzą one ekoton między buczynami a łągami olszowymi. W obszarze występuje wiele gatunków atlantyckich roślin – np. złoć pochwołistna i górskich – np. pierwiosnka wyniosła (unikat w regionie).

Wchodzi w części w skład Obszaru Chronionego Krajobrazu „Koszaliński Pas Nadmorski”. Ponadto na części obszaru planowane jest ustanowienie Zespołu Przyrodniczo-Krajobrazowego pod nazwą „Lasy Mścickie”. PLH 320062 – siedlisko: lasy liściaste – pokrycie w 97% i grunty orne w 3%.

W zmianie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m. Koszalina w odniesieniu do obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Bukowy Las Górki” PLH 320062 należy uwzględnić wymogi wynikające z ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 627), a w szczególności zapisów art. 33 ust. 1, który zabrania podejmowania działań mogących, odrębnie lub w kumulacji z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszarów Natura 2000, w tym w szczególności:

- pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000;
- wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000;
- pogorszyć integralność obszaru Natura 2000 lub jego powiązania z innymi obszarami Natura 2000.

4) Użytki ekologiczne

Zgodnie z art. 42 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r., poz. 627) użytkami ekologicznymi są zasługujące na ochronę pozostałości ekosystemów mających znaczenie dla zachowania różnorodności biologicznej – naturalne zbiorniki wodne, śródpolne i śródleśne oczka wodne, kępy drzew i krzewów, bagna, torfowiska, wydmy, płaty nieużytkowanej roślinności, starorzecza, wychodnie skalne, skarpy, kamieńce, siedliska przyrodnicze oraz stanowiska rzadkich lub chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów, ich ostoje oraz miejsca rozmnażania lub miejsca sezonowego przebywania.

Na terenie miasta Koszalina znajduje się 9 leśnych użytków ekologicznych. Zlokalizowane są one głównie na obszarach podmokłych i w dolinach rzecznych.

Użytki ekologiczne utworzone zostały na podstawie uchwały Rady Miejskiej w Koszalinie Nr XXI/150/95 z dnia 1 grudnia 1995 r. Są to obiekty (tereny) znajdujące się w lasach Nadleśnictwa Karnieszewice o łącznej powierzchni 26,63 ha, a wśród nich:

- pastwisko o powierzchni 17,04 ha;
- łąki o łącznej powierzchni 6,43 ha;
- bagna o łącznej powierzchni 3,16 ha.

Wykaz istniejących użytków ekologicznych przedstawia poniższe zestawienie:

Lp.	Symbol na mapie	Forma terenu	Nr oddz. leśnego	Powierzchnia w ha
1.	UE – 1	bagno	333f	0,48
2.	UE – 2	bagno	357d	0,44
3.	UE – 3	bagno	340j	0,69
4.	UE – 4	bagno	360g	0,46
5.	UE – 5	bagno	379g	0,41
6.	UE – 6	bagno	384g	0,68
7.	UE – 7	łąka	377b	2,75
8.	UE – 8	łąka	378c	3,68
9.	UE – 9	pastwisko	360a	17,04

Ekosystemy objęte ochroną w formie użytków ekologicznych są dobrze zachowane ze względu na trudny do nich dostęp, spowodowany między innymi wysokim poziomem wód gruntowych oraz położeniem na terenach leśnych. Pełnią one niezwykle ważną rolę w ochronie i zachowaniu różnorodności biologicznej gatunków fauny i flory na terenach leśnych miasta.

W granicach użytków ekologicznych należy respektować obowiązujące zakazy wynikające z Uchwały Nr XXI/150/95 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 1 grudnia 1995r. w sprawie uznania terenów na obszarze miasta za użytki ekologiczne.

5) Zespół przyrodniczo-krajobrazowy „Wąwozy Grabowe”

Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (**Dz. U. z 2013 r., poz. 627**), zespoły przyrodniczo-krajobrazowe wyznacza się w celu ochrony wyjątkowo cennych fragmentów krajobrazu naturalnego i kulturowego zasługujących na ochronę ze względu na ich walory widokowe lub estetyczne.

W północnej części miasta Koszalina pomiędzy terenami zwartej zabudowy mieszkaniowej jedno i wielorodzinnej na północny-wschód od osiedla Północ ustanowiono Zespół przyrodniczo-krajobrazowy „Wąwozy Grabowe” na podstawie Rozporządzenia Wojewody Koszalińskiego Nr 4/95 z dnia 7 marca 1995 r. w sprawie uznania za zespół przyrodniczo-krajobrazowy obszaru pod nazwą „Wąwozy Grabowe” (Dz. Urz. Woj. Koszalińskiego Nr 7, poz. 33).

Celem ustanowienia zespołu przyrodniczo-krajobrazowego jest zachowanie charakterystycznego ukształtowania terenu w postaci licznych wąwozów, wciętych w gliniaste podłoże.

Obiekt ten wyróżnia ukształtowanie terenu oraz drzewiasta i krzewiasta szata roślinna. Okazy drzew: dąb szypułkowy, buk zwyczajny i trześnia o malowniczych formach. W składzie flory gatunki chronione: kalina koralowa, kruszyna pospolita, bluszcz pospolity, kruszczyk szerokolistny, konwalia majowa, przylaszczka pospolita. Ponadto na uwagę i wyróżnienie zasługują:

- leszczynowa kępa – porastająca najdalej na południe wysuniętą część wąwozu głównego;
- grupa starych dębów w środkowej części wąwozu głównego;
- śmiałkowa polana położona w północnej części na gruncie porolnym;

- grabowy parów położony w południowo-wschodnim wąwozie dochodzącym do wąwozu głównego;
- czarcie chaszczce – początkowy odcinek grabowego parowu;
- zakole – początkowy odcinek dzikiego jaru;
- brzozowy lassek – położony pomiędzy wąwozem głównym a dzikim jarem;
- dębowy cypel – położony pomiędzy wąwozem głównym a dzikim jarem;

Niewątpliwym walorem wąwozów jest ich naturalne pochodzenie. Kształtowały się one bez ingerencji człowieka pod wpływem naturalnych procesów erozyjnych oraz naturalnych procesów sukcesji roślinnej.

Fauna:

- drobne gryzonie;
- żaby brunatne: moczarowa i trawna;
- zaskroniec zwyczajny;
- oraz ważki – żagnica okazała, pałątka pospolita i świtezianka błyszcząca).

Ocena walorów - lokalne

Dyrektywa siedliskowa i ptasia – brak.

Konwencja berneńska – żaba moczarowa.

Zagrożenia – dewastacja obiektu przez odwiedzających: niszczenie i uszkodzanie drzew, krzewów i innych roślin; palenie ognisk; składowanie, wysypywanie zakopywanie odpadów lub innych nieczystości zanieczyszczających glebę i wodę.

Wskazania konserwatorskie i planistyczne – zakaz: zmian stosunków wodnych; niszczenia gleby; składowania odpadów i nieczystości; palenia ognisk; niszczenia drzew, krzewów i innych roślin; zbierania wszystkich, w tym dziko rosnących roślin lub ich części oraz owoców; płoszenia, chwytania i zabijania dziko żyjących zwierząt, niszczenia nor i lęgów zwierzęcych, gniazd ptasich, wybierania jaj; umieszczania na drzewach tablic, napisów, ogłoszeń i innych znaków nie związanych z ochroną; palenia tytoniu; zakłócania ciszy.

W granicach zespołu przyrodniczo-krajobrazowego „Wąwozy Grabowe” obowiązują zakazy wynikające z Rozporządzenia Nr 1/2005 Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie określenia zakazów dla pomników przyrody, użytków ekologicznych i zespołów przyrodniczo-krajobrazowych na terenie województwa zachodniopomorskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. Nr 12, poz.204).

6) Ochrona gatunkowa roślin

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących roślin objętych ochroną (Dz. U. Nr 168, poz.1764), które utraciło moc oraz na podstawie przeprowadzonej w 2002 roku inwentaryzacji przyrodniczej na terenie miasta stwierdzono występowanie 48 gatunków podlegających ochronie całkowitej bądź częściowej.⁵ Odnalezione gatunki występują na stanowiskach naturalnych, m. in. w lasach Nadleśnictw Karnieszewice i Manowo. Część gatunków podlegająca ochronie całkowitej lub częściowej rośnie także na terenie parków, cmentarza komunalnego oraz posesji prywatnych.

Te same gatunki roślin są zgodne z aktualnie obowiązującym Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 5 stycznia 2012 roku w sprawie ochrony gatunkowej roślin (Dz. U. Nr 81 z dnia 20 stycznia 2012 r.).

Według Waloryzacji Przyrodniczej Woj. Zachodniopomorskiego, BKP Szczecin 2010 r., w granicach miasta występuje 21 stanowisk prawnie chronionych roślin oraz 18 siedlisk przyrodniczych (3 siedliska leśne punktowo, 14 siedlisk leśnych obszarowych oraz 1 siedlisko poza lasami).

⁵ Na etapie sporządzania opracowania ekofizjograficznego do zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Koszalina zaktualizowano stan prawnie chronionych gatunków roślin.

7) Ochrona gatunkowa zwierząt

Według Waloryzacji Przyrodniczej Woj. Zachodniopomorskiego, BKP Szczecin 2010 r., w granicach miasta występuje 121 stanowisk prawnie chronionych zwierząt.

8) Pomniki przyrody

W granicach administracyjnych miasta Koszalina znajduje się zatwierdzonych 59 pomników przyrody, wśród których są pojedyncze drzewa i skupienia drzew. Drzewa uznane za pomniki przyrody to przede wszystkim dęby, buki i jesiony, które przeważnie rosną w parkach miejskich.

Powyższe istniejące pomniki przyrody objęte są zakazami wynikającymi z obowiązującego m.in. Rozporządzenia Nr 1/2005 Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie określenia zakazów dla pomników przyrody, użytków ekologicznych i zespołów przyrodniczo-krajobrazowych na terenie województwa zachodniopomorskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. Nr 12, poz.204).

2.3.11.2. Formy ochrony przyrody i krajobrazu postulowane (proponowane)

Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza miasta Koszalina i gminy Będzino pozwoliła na wytypowanie szeregu obszarów wymagających prawnej ochrony ze względu na ich znaczenie dla zachowania różnorodności biologicznej i wartości krajobrazowej.

Uznanie tych obszarów za prawnie chronione bardzo korzystnie wpłynie na wzmocnienie ciągłości przyrodniczej poszczególnych elementów jego osnowy ekologicznej w mieście. We wspomnianej inwentaryzacji i waloryzacji miasta Koszalina i gminy Będzino ich układ powiązań przyrodniczych nazwano Ekologicznym Systemem Obszarów Chronionych.

Zgodnie z „Waloryzacją przyrodniczą miasta Koszalina” (2003) i „Waloryzacją przyrodniczą gminy Będzino” (2004) w granicach obszaru miasta Koszalina planowane jest ustanowienie następujących form ochrony przyrody i krajobrazu:

- 1) Park Krajobrazowy „Koszaliński Park Krajobrazowy”
- 2) Użytki ekologiczne
- 3) Zespół przyrodniczo-krajobrazowy „Lasy Mścickie”
- 4) Pomniki przyrody

Wszystkie zaproponowane do ochrony obiekty wymagają opracowania dokumentacji według wymogów prawnych, a następnie zatwierdzenia przez odpowiedni organ. W rozporządzeniach powołujących obiekty powinny zostać określone szczegółowe wytyczne konserwatorskie gwarantujące zachowanie walorów przyrodniczych tych obszarów.

Do czasu powołania powierzchniowych form ochrony należy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz innych dokumentach planistycznych wynikających z obowiązujących przepisów szczególnych zapisać między innymi zakaz zmiany użytkowania terenów wskazanych do objęcia szczególnymi formami ochrony przyrody.

1) Park Krajobrazowy „Koszaliński Park Krajobrazowy”

Przeprowadzona w 2002 roku inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza miasta Koszalina i gminy Będzino przeanalizowała wytyczne z Projektu ochrony przyrody Pobrzeża Koszalińskiego (Jasnowska i in.1996) wskazujące na potrzebę utworzenia „Koszalińskiego Parku Krajobrazowego”.

Park objąłby całą nieckę Jeziora Lubiatowskiego z rezerwatem „Jezioro Lubiatowskie im. prof. Wojciecha Górskiego” i doliną Dzierżęcinki oraz centralną i północno-wschodnią część przyległą do miasta od południa gminy Manowo z kompleksem lasów na obszarze moreny kemowej z licznymi jeziorkami śródleśnymi, trzęsawiskami i mszarami.

Za utworzeniem parku krajobrazowego przemawia także fakt włączenia w jego granice największego i najcenniejszego obiektu jakim jest Jezioro Lubiatowskie. Jest to zbiornik zbierający wody cieków wpadających do niego od południa, takich jak: Wyszewka, Bagnica i Dzierżęcinka oraz rowów melioracyjnych, którymi pocięto otaczające udokumentowane złoża torfowe. Niecka jeziora jest także zlewnią dla wód naporowych spływających z sąsiednich wzniesień. Wody te charakteryzują się wysokim stopniem czystości. Jest to obszar bogaty w osobliwości florystyczne, charakterystyczne dla siedlisk bogatych w wapń oraz faunę, zwłaszcza ptaki lęgowe i przelotne – gatunki te mogą rozprzestrzeniać się stąd na sąsiednie tereny, podnosząc ich walory przyrodnicze.

Kompleksy lasów po północnej i południowej stronie rezerwatu stwarzają swoistą otulinę, a nawet strefę ekotonową zabezpieczającą teren rezerwatu przed zagrożeniami zewnętrznymi i stanowią jednocześnie naturalne drogi migracji dla zwierząt i roślin.

Obszar parku obejmowałby swoim zasięgiem szereg form geomorfologicznych i krajobrazowych, takich jak:

- rozległe obszary moreny dennej-moreny kemowej z licznymi zagłębieniami wypełnionymi jeziorami, astatycznymi zbiorniczkami wodnymi i torfowiskami;
- obszary moreny czołowej w gminie Manowo (rejon Dębrogów) – mozaika wzgórz i wielu drobnych, rozproszonych w krajobrazie zagłębień terenowych;
- równiny akumulacji torfowiskowej w rejonie Jeziora Lubiatowskiego oraz w dolinie Dzierżęcinki i Wyszewki;
- rynny subglacialne przecinające obszary morenowe, których spadki wykorzystuje rzeka Unieść i Dzierżęcinka;
- płaskie powierzchnie wysoczyznowe w okolicach Wiewiórowa (gmina Manowo);
- rozcięcia erozyjne (wąwozy) na stokach moreny czołowej, na krawędziach rynny i zboczach wysoczyzn.

W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (**Dz. U. z 2013 r., poz. 627**) w art. 16 mówi się, że „Park krajobrazowy obejmuje obszar chroniony ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe oraz walory krajobrazowe w celu zachowania, popularyzacji tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju. Zaś w art. 17.1 określono następujące zakazy obowiązujące na terenie parku krajobrazowego:

- realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu **przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.);**
- umyślnego zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk i złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej, rybackiej i łowieckiej;
- likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwsuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych;
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej;

- budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej;
- lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 200 m od krawędzi brzegów klifowych oraz w pasie technicznym brzegu morskiego;
- likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych;
- wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych;
- prowadzenia chowu i hodowli zwierząt metodą bezściółkową;
- utrzymywania otwartych rowów ściekowych i zbiorników ściekowych;
- organizowania rajdów motorowych i samochodowych;
- używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego na otwartych zbiornikach wodnych.

Z przedstawionych zapisów ustawy wynika, że na obszarze parku krajobrazowego nadal będzie można prowadzić normalną, racjonalną gospodarkę rolną i leśną, nie stwarzającą zagrożeń dla środowiska.

2) Użytki ekologiczne

Przeprowadzona w 2002 roku inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza miasta Koszalina **oraz Waloryzacja Przyrodnicza Woj. Zachodniopomorskiego, BKP Szczecin 2010r.** wykazały, że na terenie miasta należałoby objąć ochroną poprzez uznanie za użytek ekologiczny **trzy** tereny, które wyznaczono pod roboczą nazwą:

UE – 10 użytek ekologiczny „**Śródpolne oczko wodne**” położony jest na osiedlu **Morskim** (Północ), celem jest zachowanie unikatowych zasobów genowych i pełnej różnorodności biologicznej w naturalnym śródpolnym zbiorniku wodnym. Śródpolne oczko wodne jest o odkrytym lustrze wody z zaznaczonymi pięcioma strefami roślinności, wokół szuwar wąskopałkowy, szuwar trzcinowy, szuwar z panującą manną mielec, szeroki pas łąki ziołoroślowej i krzewiasta otulina z wiklinami nadrzecznyymi.

Występują tu liczne gatunki płazów (ropucha szara, żaby jeziorkowa i wodna), owadów (ważki: świtezianka błyszcząca, świtezianka dziewica, żagnica okazała, tężnica wytworna) i ptaków (kokoszka, łyska, krzyżówka). Obiekt pełni ważną rolę biocenotyczną oraz w kształtowaniu okolicznych stosunków wodnych.

Ocena walorów – lokalna.

Dyrektywa siedliskowa i ptasia oraz Konwencja berneńska – brak.

Śródpolne oczko wodne zagrożone jest zaśmiecaniem i zasypywaniem gruzem przez właścicieli pobliskich ogrodów działkowych.

Wskazaniem konserwatorskim i planistycznym jest nakaz utrzymania stosunków wodnych i ustanowienie go użytkowaniem ekologicznym. **Granica użytku wymaga doprecyzowania.**

UE – 11 użytek ekologiczny „**Śródleśne oczka wodne**” położony jest na wschód od osiedla Chełmoniewo, wzdłuż drogi do Maszkowa, celem jest zachowanie unikatowych zasobów genowych i pełnej różnorodności biologicznej w naturalnych śródleśnych zbiornikach wodnych.

Jest to miejsce o dużych walorach przyrodniczych. Stanowi zespół czterech niewielkich śródleśnych „oczek wodnych” z zachowanymi zbiorowiskami dolinkowymi m.in. czermieni błotnej, darniami torfowców oraz zbiorowiskami olsu porzeczkowego, lasu brzoźowo-sosnowego i pła szalejącego.

Siedlisko dla traszek, żab, owadów i wielu innych gatunków bezkręgowców związanych ze środowiskiem wodnym.

Ocena walorów – lokalna.

Dyrektywa siedliskowa: 91D0- las brzoźowo-sosnowy *Betula pubescens-Thelypteris palustris*.

Dyrektywa ptasia i Konwencja berneńska – brak.

Śródleśne oczka wodne zagrożone są zaśmiecaniem i zmianą stosunków wodnych.

Wskazaniem konserwatorskim i planistycznym jest nakaz utrzymania stosunków wodnych i ustanowieniem ich jako użytek ekologiczny. Proponowany użytek ekologiczny znalazłby się na terenie OCK „Koszaliński Pas Nadmorski”.

UE – 12 użytek ekologiczny „**Uboga łąka z drzączką średnią**”, położenie: Jezioro Lubiatońskie, przy drodze Dzierżęcino - Lubiato, celem jest zachowanie funkcji biocenotycznej łąki z drzączką średnią.

Obiekt o cennych walorach przyrodniczych. Jest jedynym na terenie gminy Koszalin stanowiskiem drzączki średniej – trawy ubogich łąk trwałych, wykazującej wysoki walor krajobrazowy i kulturowy (tzw. „łzy Matki Boskiej”).

Ocena walorów – lokalna.

Dyrektywa siedliskowa i ptasia oraz Konwencja berneńska – brak. Zagrożeniem jest zmiana użytkowania.

Wskazaniem konserwatorskim i planistycznym jest wymagane zachowanie jednokrotnego koszenia w końcu lata, zachowanie stosunków wodnych, zakaz wprowadzania obcych gatunków roślin oraz ustanowienie jej jako użytek ekologiczny.

Proponowane użytki ekologiczne z terenu byłej gminy Będzino, której część została włączona w granice administracyjne miasta Koszalina, to:

UE – 14 (6) użytek ekologiczny „**Mokradła pod Łabuszem**” położony jest na wschód i północny-wschód od Jamna, na południe od Łabusza, celem jest ochrona olsu wraz z przylegającymi do niego fragmentami łąk.

Obszar ten charakteryzuje się wysokimi walorami przyrodniczymi.

Są to kompleksy leśne wykształcone na podłożu torfowym (Niedźwiedzie Bagno, Małe Pło, Wielki Łęg), oraz zarastające wyrobiska potorfowe. Do najcenniejszych zbiorowisk leśnych należą fragmenty sosnowego boru bagiennego *Vaccinio uliginosi-Pinetum* oraz łągu jesionowo-olszowego *Fraxino-Alnetum*. Łąki i pastwiska z rowami, w których wykształca się roślinność szuwarowa i bagienna

Jest to lokalna ostoja zwierzyny łownej. Miejsce rozrodu płazów i ptaków. W trakcie waloryzacji stwierdzono tutaj występowanie następujących gatunków zwierząt: derkacz, słowik szary, strzyżyk, kos, rokitniczka, brzęczka, kapturka, skowronek, świergotek łąkowy, gajówka, pierwiosnek, piecuszek, zięba, wilga, modraszka, bogatka, żaba wodna, żaba śmieszka. W trakcie wieloletnich badań w latach 1974-75, 1983-88 Górski i inni stwierdzili na terenie łąk pod Łabuszem następujące gatunki ptaków lęgowych (bez wymienionych wcześniej): czajka, potrzos, pliszka żółta, kszczyk, czajka, krwawodziób, rycyk, krzyżówka, cyranka, płaskonos, cyraneczka, batalion, łabędź niemy, sieweczka obroźna, świerszczak, pokląskwa, biegus zmienny, czernica, błotniak stawowego, dziwonina.

Ocena walorów – ponadregionalne w przypadku zalania łąk.

Dyrektywa siedliskowa – sosnowy bór bagienny.

Dyrektywa ptasia – derkacz, batalion, błotniak stawowy.

Konwencja berneńska – derkacz, słowik szary, strzyżyk, kos, rokitniczka, brzęczka, kapturka, skowronek, świergotek łąkowy, gajówka, pierwiosnek, piecuszek, zięba, wilga, modraszka, bogatka, żaba wodna, żaba śmieszka, czajka, potrzos, pliszka żółta, kszczyk, krwawodziób, rycyk, krzyżówka, cyranka, płaskonos, cyraneczka, batalion, łabędź niemy, sieweczka obroźna, świerszczak, pokląskwa, biegus ziemny, czernica, błotniak stawowy, dziwonina.

Zagrożenia dla planowanego użytku to obniżenie poziomu wód gruntowych – osuszenie, presja inwestycyjna – tworzenie działek rekreacyjnych i budowlanych w niedalekim sąsiedztwie.

Wskazania konserwatorskie i planistyczne to podwyższenie poziomu wody, prowadzenie gospodarki łąkarskiej i wypasu zwierząt. W przypadku właściwego zagospodarowania łąk mogą stać się one ważnym miejscem żerowania, i odpoczynku dla ptaków wędrujących wzdłuż polskiego wybrzeża.

UE-15(7) użytek ekologiczny „**Ujście Dzierżęcinki**” położony na zachód od Jamna. Ujście rzeki Dzierżęcinki do Jeziora Jamno.

Celem ustanowienia użytku jest ochrona olsu wraz przylegającymi do niego łąkami położonymi nad przyujściową częścią rzeki Dzierżęcinki oraz fragmentu brzegu Jeziora Jamno.

Przewidywany do ochrony obiekt charakteryzuje się dużymi walorami przyrodniczymi. Jest to ols oraz częściowo użytkowane i zarastające łąki na torfach nad Dzierżęcinką, nad jeziorem Jamno. Lokalna ostoja zwierzyny łownej. Dzierżęcinka na tym odcinku jest miejscem żerowania narybku sandacza. Stwierdzono tutaj występowanie następujących gatunków zwierząt: świerszczak, derkacz - 3-4 samce, przepiórka, wodnik, żuraw, potrzos, słowik szary, łożówka, brzęczka, rokitniczka, sarna, dzik, żaba wodna.

Ocena walorów: regionalne – lub ponadregionalne w przypadku wprowadzenia właściwej gospodarki łąkarskiej i okresowego zalewania łąk.

Dyrektywa siedliskowa – nie dotyczy. Dyrektywa ptasia – derkacz, żuraw.

Konwencja berneńska – świerszczak, derkacz, przepiórka, wodnik, żuraw, potrzos, słowik szary, łożówka, brzęczka, rokitniczka, sarna, żaba wodna.

Zagrożeniem obiektu jest brak użytkowania części łąk, zarastanie łąk. Presja inwestycyjna – tworzenie działek rekreacyjnych w niedalekim sąsiedztwie. Kłusownictwo na jeziorze.

Wskazania konserwatorskie i planistyczne to zapobieganie zarastaniu łąk. Wprowadzenie wypasu zwierząt. W miarę możliwości doprowadzić do okresowego zalewania łąk. W przypadku właściwego zagospodarowania łąk mogą stać się one ważnym miejscem żerowania i odpoczynku dla ptaków wędrujących wzdłuż polskiego wybrzeża.

3) Zespół przyrodniczo-krajobrazowy „**Lasy Mścickie**”(ZPK-II)

Na podstawie wspomnianej inwentaryzacji i waloryzacji przyrodniczej miasta stwierdzono, że na jego terenie występuje cenny kompleks leśny, który ze względu na różnorodność biologiczną, a także wysokie walory estetyczno - krajobrazowe należy uznać za zespół przyrodniczo – krajobrazowy pod nazwą „**Lasy Mścickie**”. Aktualnie północna część tego terenu znajduje się w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu „Koszaliński Pas Nadmorski”.

Proponowany zespół przyrodniczo-krajobrazowy „Lasy Mścickie” obejmowałby kompleks leśny przy północno-zachodniej granicy miasta.

Celem ochrony jest zachowanie siedlisk i gatunków chronionych oraz walorów krajobrazowych kompleksu leśnego o wysokiej bioróżnorodności.

Obiekt ten stanowi kompleks leśny wraz z malowniczymi, głęboko powcinanymi jarami z ciekami wodnymi, oraz licznymi oczkami śródleśnymi.

Dobrze wykształcone duże płaty żyznej buczyny niżowej i kwaśnej buczyny niżowej. W zagłębieniach terenu i dolinach cieków łągi jesionowo-olszowy i wiązowo-jesionowy. Liczne choć w rozproszeniu olesy porzeczkowy i torfowcowy. Większość wymienionych siedlisk objętych jest ochroną prawną w Polsce. Licznie występujące gatunki chronione: marzanka wonna, pierwiosnki wyniosła i lekarska, przylaszczka pospolita, bluszcz pospolity, wiciokrzew pomorski, porzeczką czarna, kruszyna pospolita, kalina koralowa, buławnik mieczolistny oraz roślina cenna dla Pomorza rzęśl wiosenna.

Lasy Mścickie to przede wszystkim ostoja zwierzyny płowej (dzik, jeleń, sarna), drobnych gryzoni (baza żerowiskowa ptaków drapieżnych) oraz nietoperzy. Miejsce bytowania i rozrodu żab brunatnych: moczarowej i trawnej oraz jaszczurek zwinki i żyworodne, padalca i

zaskrońca. Miejsca lęgowe żurawia, strumieniówki i świerszczaka, obserwowano tu także jastrzębia i myszołowa zwyczajnego. Z bezkręgowców: motyle (bielinek rzepnik, latolistek cytrynek) i ważki (świtezianki błyszcząca i dziewica, żagnica wielka).

Ocena walorów – lokalne.

Dyrektywa siedliskowa: 9130 – żyzna buczyna niżowa Galio odorati-Fagetum
 9110 – kwaśna buczyna niżowa Luzulo-pilosae-Fagetum
 91E0 – łęg jesionowo-olszowy Fraxino-Alnetum
 91F0 – łęg wiązowo-jesionowy Ficario-Ulmetum minoris.

Dyrektywa ptasia – żuraw.

Konwencja berneńska: żaba moczarowa, jaszczurka zwinka, jastrząb, myszołów, żuraw, świerszczak strumieniówka.

Zagrożenia to głównie odwodnienie terenu i intensywna konserwacja rowów.

Wskazanie konserwatorskie i planistyczne to zachować obiekt w krajobrazie, nie zabudowywać, kontrolować stanowiska gatunków chronionych, zabezpieczyć przed nieupoważnionym wjazdem na teren leśny.

W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (**Dz. U. z 2013 r., poz. 627**) w art. 43 mówi się, że „zespołami przyrodniczo-krajobrazowymi są fragmenty krajobrazu naturalnego i kulturowego zasługujące na ochronę ze względu na ich walory widokowe lub estetyczne”. Natomiast w art. 45.1 określono następujące zakazy, które mogą być wprowadzone:

- 1) niszczenia, uszkodzenia lub przekształcania obiektu lub obszaru;
- 2) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym lub przeciwpowodziowym albo budową, odbudową, utrzymywaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych;
- 3) uszkodzenia i zanieczyszczania gleby;
- 4) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody albo racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej;
- 5) likwidowania, zasypywania i przekształcania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych;
- 6) wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia użytkowanych gruntów rolnych;
- 7) zmiany sposobu użytkowania ziemi;
- 8) wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- 9) umyślnego zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia nor, legowisk zwierzęcych oraz tarlisk i złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;
- 10) zbioru, niszczenia, uszkodzenia roślin i grzybów na obszarach użytków ekologicznych, utworzonych w celu ochrony stanowisk, siedlisk lub ostoi roślin i grzybów chronionych;
- 11) umieszczania tablic reklamowych.

Wprowadzenie tylko części wymienionych powyżej zakazów skutecznie może ograniczyć rosnącą presję spacerowiczów i niekontrolowane zagospodarowanie turystyczne, które stanowi poważne zagrożenie dla wartości przyrodniczych tego obszaru.

Z drugiej strony ustanowienie zespołu przyrodniczo - krajobrazowego pozwoli na zachowanie cennych walorów przyrodniczych tego obszaru i ograniczy dążenia do obniżenia poziomu wód gruntowych. Zastosowanie tej formy ochrony zapewni stałość funkcjonowania tego ekosystemu. Obiekt ten może odgrywać bardzo ważną rolę w edukacji ekologicznej dzieci i młodzieży nie tylko ze szkół Koszalina, ale i gmin przyległych.

4) Proponowane pomniki przyrody

W granicach miasta Koszalina proponuje się do uznania za pomnik przyrody pojedyncze drzewa, grupy drzew oraz aleje drzew wykazane poniżej:

Do ochrony pomnikowej proponuje się następujące pojedyncze drzewa:

- P1. Buk zwyczajny, przy ul. O. Lange, przy nasypie kolejowym o obwodzie pnia ok. 380 cm;
- P2. Wierzba biała, przy ul. O. Lange, przy nasypie kolejowym o obwodzie pnia ok. 430 cm;
- P3. Dąb szypułkowy w Nadl. Karnieszewice, oddz. 325a o obwodzie pnia ok. 430 cm;
- P4. Dąb szypułkowy w Nadl. Karnieszewice, oddz. 336d o obwodzie pnia ok. 425 cm;
- P5. Dąb szypułkowy w Nadl. Karnieszewice, oddz. 328 o obwodzie pnia ok. 330 cm;

- Pomniki proponowane: Park Książąt Pomorskich „A”

- P6. Klon pospolity - na skarpie, przy pomniku Norwida o obwodzie pnia 283 cm;
- P7. Klon zwyczajny, narożnik parku, przy ul. Młyńskiej o obwodzie pnia 265 cm;
- P8. Klon zwyczajny - na skarpie przy pomniku Norwida o obwodzie pnia 330 cm;
- P9. Kasztanowiec zwyczajny - powyżej fontanny przy istniejącym pomniku przyrody o obwodzie pnia ok. 320 cm;
- P10. Buk zwyczajny – obok fontanny o obwodzie pnia 300 cm;

- Pomniki proponowane: Park Kościuszki

- P11. Lipa drobnolistna – przy Placu Polonii obwodzie pnia 300 cm;
- P12. Dąb szypułkowy - przy alejce od strony Alei Monte Cassino o obwodzie 450 cm;
- P13. Buk zwyczajny, odmiana czerwonolistna - przy alejce od strony Alei Monte Cassino o obwodzie. 390 cm;

- Pomniki proponowane: Park przy Amfiteatrze

- P14. Dąb szypułkowy - przy amfiteatrze o obwodzie pnia 390 cm,
- P15. Buk zwyczajny, odmiana czerwonolistna – przy alejce na skarpie o obwodzie 320 cm;

- Pomniki proponowane: w innych rejonach miasta

- P16. Klon polny o obwodzie 211cm - ciąg zieleni wzdłuż ul. Zwycięstwa - Andersa, skrzyżowanie z ul. Piłsudskiego;
- P17. 2 dęby szypułkowe, lipa drobnolistna, 2 klony jawory i platan klonolistny, - na terenie Archiwum Państwowego przy ul. M. Skłodowskiej;
- P18. Dąb szypułkowy o obwodzie 270 cm pomiędzy ul. Wopistów a ul. Zdobywców Wału Pomorskiego;
- P19. Buk zwyczajny odm. czerwonolistna o obwodzie pnia 290 cm przy ul. Szczecińskiej, koło „Agromy”;
- P20. 6 dębów szypułkowych o obwodzie pni od 340 – 405 cm i 7 buków zwyczajnych o obwodzie od 335 – 420 cm w Parku w Rokosowie przy ul. Zwycięstwa;
- P21. 2 kasztanowce o obwodzie pni 380 - 450 cm przy ul. Zwycięstwa 287, obok sklepu „Żabka”;
- P22. Buk purpurowy o obwodzie ok. 360 cm przy ul. Zwycięstwa 291;
- P23. Buk zwyczajny odm. czerwonolistnej o obwodzie pnia ok. 300 cm przy ul. Kochanowskiego 7;
- P24. Buk zwyczajny odm. czerwonolistnej o obwodzie pnia ok. 300 cm przy ul. Szczecińskiej 36a;
- P25. Dąb szypułkowy z gładem narzytowym, przy wjeździe do Jamna, ul. Koszalińska 46;
- P26. Dąb szypułkowy, przy ogrodzeniu gospodarstwa, ul Koszalińska vis a vis szkoły (Jamno);
- P27. Dąb szypułkowy, na posesji gospodarstwa pomiędzy ul. Morską a Bałtycką;
- P28. Dąb szypułkowy w Łabuszu, po prawej stronie drogi przy wjeździe do wsi;
- P29. Dąb szypułkowy w centrum Łabusza, po prawej stronie drogi przy stodole gospodarstwa;
- P30. Dąb szypułkowy w centrum Łabusza, po prawej stronie drogi od sklepu spożywczego.

-Proponowane grupy drzew do ochrony jako pomniki przyrody (PG):

- PG1. 8 leszczyn tureckich o obwodzie od 152 do 226 cm - przy wodospadzie w Parku im. Książąt Pomorskich "A" od ul. Młyńskiej;
- PG2. 4 wierzybiałe o obwodzie pni 235-310 cm w Parku im. Książąt Pomorskich „B” przy alejce na wysokości budynku „Polikliniki”;
- PG3. 4 modrzewie europejskie o obwodzie pni ok. 340 cm przy ul. Ogrodowej na posesji prywatnej;
- PG4. 2 dęby szypułkowe o obwodzie pni 359 i 200 cm w Nadl. Karniszewice, oddz.324.

- Proponowane aleje drzew do ochrony (Al.):

- Al1. Aleja wierzbową o obwodzie pni wierzb od 141 do 379 cm - długości 50 m, ul. O. Lange, przy nasypie kolejowym, obr. 17;
- Al2. Aleja lipowa, długość ok. 400 m, wzdłuż drogi na trasie Koszalin-Kłós;
- Al3. Aleja lipowa, długość 200 m w Parku im. T. Kościuszki przy bibliotece;
- Al4. Aleja dębowa, długość 100 m, dęby o max. obwodzie 240 cm, pomiędzy ul. Wopistów a ul. Zdobywców Wału;
- Al5. Aleja kasztanowcowa, długość 550 m, wzdłuż drogi polnej odchodzącej od ul. Szczecińskiej, przy zach. granicy miasta;
- Al6. Aleja klonowa, długość 350 m wzdłuż zabytkowego muru Parku im. Książąt Pomorskich „A”;
- Al7. Aleja kasztanowcowa, długość 700 m wzdłuż drogi wylotowej z Koszalina do Polanowa;
- Al8. Aleja lipowa, długość 70 m, na starym cmentarzu ewangelickim koło Chełmoniewa;
- Al9. Aleja klonowa, długość ok. 5000 m, wzdłuż ul. Lubiatowskiej, od ul. Zwycięstwa do Lubiatowa.

2.3.11.3. Inne cenne obszary i obiekty przyrodnicze

W czasie inwentaryzacji i waloryzacji przyrodniczej miasta wskazano szereg innych cennych przyrodniczo obiektów, do których zaliczono układy biocenotyczne ze stanowiskami chronionych i zagrożonych gatunków flory, zbiorowiska roślinne oraz miejsca bytowania i rozrodu rozmaitych gatunków fauny, skupiska starodrzewu, aleje i szpalery niezgłoszone do ochrony pomnikowej i inne.

1) Trzy obszary cenne przyrodniczo:

● OC -1

- Obszar łączący rezerwat faunistyczny „Jezioro Lubiatowskie” z jeziorem Jamno, będącym ostoją przyrody o randze europejskiej. Oba zbiorniki wodne łączy rzeka Dzierżęcinka – korytarz ekologiczny o znaczeniu regionalnym.

- Lęgowisko wielu gatunków ptaków m.in. trzciniak, żuraw, derkacz, cyranka, krzyżówka, kszyc.

- Ostoja ssaków: sarna, jeleń, dzik, lis rudy, norniki zwyczajny i północny, nietoperze oraz siedlisko płazów: żaba wodna, żaba moczarowa, żaba trawna, ropucha szara oraz gady: zaskroniec zwyczajny.

- Miejsce występowania wielu gatunków roślin chronionych: konwalia majowa, bobrek trójlistkowy, storczyk szerokolistny, kocanki piaskowe, kruszyna pospolita, śnieżyca wiosenna, listera jajowata, bluszcz pospolity, kalina koralowa, porzeczka czarna.

- Nadrzeczne łągi wierzbowe i topolowe, ziołorośla, wilgotne łąki, szuwały m.in. z manną mielec, z jeżogłówką gałęziastą.

Zalecenia:

- zachować naturalny bieg koryta rzeki i drożność korytarza ekologicznego;
- nie zmieniać stosunków wodnych;

- nie niszczyć roślinności nadbrzeżnej;
- łąki w dolinie rzeki użytkować ekstensywnie, nie meliorować i nie osuszać;
- wytyczyć i oznakować ścieżki turystyczne;
- zakazać budowy budynków i stawiania tymczasowych obiektów budowlanych.

● **OC -2**

- Aleje przydrożne i śródpolne, ciągi zarośli na terenie całego miasta, nie wytypowane do ochrony pomnikowej.
- podstawowe liniowe korytarze ekologiczne;
- elementy stabilizacji ekologicznej krajobrazu, osłony przed wiatrem;
- elementy o walorach krajobrazowych.

● **OC -3**

- Stanowiska bociana białego na terenach zamieszkałych na obszarze całego miasta.

Uwaga: gatunek chroniony w prawie polskim i europejskim (Dyrektywa Ptasia).

2) Lasy ochronne i płaty cennego drzewostanu w lasach

Wszystkie lasy na terenie miasta uznane zostały za lasy ochronne. Pośród nich wyznaczono między innymi:

- las komunalny – park leśny o powierzchni 99,6ha,
- las wodochronny o powierzchni 7,0ha,
- lasy nasienne o powierzchni 6, 02ha.

Drzewostan w lasach wykazuje dobrą kondycję biologiczną.

W północno-zachodniej części miasta Koszalina, w Nadleśnictwie Karnieszewice występują grupy, kępy, aleje starych drzew oraz pojedyncze ich okazy. Wykaz ich oraz położenie znajduje się w poniższym zestawieniu:

- kępa przestojów bukowych - oddz. 294 g
- pas starodrzewu sosnowego - oddz. 296 i
- stare dęby - oddz. 299 a
- stare daglezie - oddz. 306a
- stare dęby- oddz. 307 a
- przestoje bukowe i dębowe - oddz. 310 a
- okazałe stare dęby - oddz. 324 c, f, i
- aleja starych lip
- grupa starych dębów - oddz. 334 c
- dwa stare dęby - Oddz. 357 b, d.

3) Strefy węzłowe – biocentra

Obszary węzłowe stanowią tereny o złożonej, mozaikowej strukturze krajobrazowej z występującymi obok siebie różnymi ekosystemami. Cechuje je dominacja zbiorowisk naturalnych lub prawie naturalnych, a także obecność ugrupowań związanych z nimi szeregami ekologicznymi, bądź sukcesyjnymi. W ich skład wchodzi roślinność z licznymi stanowiskami gatunków prawnie chronionych oraz rzadkich regionalnie. Obiekty te posiadają wysokie walory wizualne, na przykład związane z obecnością wód, panoram i osi widokowych. Wyodrębnione obiekty węzłowe przeważnie są otoczone przestrzenią mocno przeobrażoną – obszary rolnicze.

Wg ogólnopolskiej koncepcji sieci obszarów chronionych ECONET teren miasta Koszalina leży częściowo na **obszarze węzłowym o znaczeniu międzynarodowym 02M – obszar Wybrzeża Bałtyku**.

Strefami węzłowymi niższego rzędu, określonymi dla miasta Koszalina są:

I. Obiekty krajowego systemu obszarów chronionych

1. Obszar Chronionego Krajobrazu „Koszaliński Pas Nadmorski”, zajmujący dwa kompleksy leśne: północny fragment „Lasów Mścickich” oraz lasy leżące przy wschodniej granicy gminy.
2. Koszaliński Park Krajobrazowy”
3. Rezerваты przyrody – 2 istniejące (1 z nich położony jest poza OCK).

II. Obiekty lokalnego systemu obszarów chronionych – strefy węzłowe (biocentra)

1. Użytki ekologiczne położone w granicach obszaru chronionego krajobrazu.
2. Obszary cenne położone poza obszarami chronionego krajobrazu.

III. Inne obiekty lokalne ustawowo chronione

1. Parki miejskie, zieleń cmentarna oraz inna zieleń urządzona.
2. Zadrzewienia i zakrzewienia śródpolne.
3. Astatyczne zbiorniki wodne, bagna, torfowiska.
4. Korytarze i bariery ekologiczne

4) Korytarze ekologiczne

Korytarz ekologiczny jest drogą przepływu materii, energii i migracji organizmów. Pełni funkcję przewodząco-łącznikową (generująco-zbierającą). Rozróżniane są dwa typy korytarzy – **liniowe i pasowe**.

Istotną cechą korytarza są jego wymiary. Szerokość obszaru pełniącego rolę korytarza nie powinna być mniejsza niż 500 m, a korytarza rangi europejskiej powinna być kilkukilometrowej szerokości. Miejsca zwężenia powinny być uważane za obszary zwiększonego zagrożenia ich ciągłości. Cechą istotną jest także jego długość. Można przyjąć założenie, iż im długość korytarza jest większa, tym efektywność jego funkcjonowania jest mniejsza. Warunki bytowania gatunków roślin i zwierząt w korytarzach są gorsze niż w obszarach węzłowych.

Korytarze liniowe stanowią przede wszystkim układy biocenotyczne tras komunikacyjnych: dróg gruntowych, dróg o krytych nawierzchniach i tras kolejowych, także miedz śródpolnych itp. Ich struktura w bardzo dużym stopniu jest kształtowana przez otoczenie, którym są przeważnie krajobrazy antropogeniczne, zdominowane przez roślinność synantropijną. Są ekosystemami mało stabilnymi. Ich rola w utrwalaniu przyrodniczych funkcji krajobrazu jest dużo mniejsza niż korytarzy pasowych.

Korytarze pasowe, w odróżnieniu od liniowych, mają odpowiednio wyższy poziom organizacji. Stanowią układ na tyle obszerny przestrzennie, że w jego obrębie może rozwinąć się mozaika (agregacja) zbiorowisk różnych kręgów dynamicznych roślinności. Korytarzami o charakterze pasowym są strefy wododziałowe i dolinne. Na terenie miasta Koszalina sieć rzeczną tworzy rzeka Dzierżęcinka i innymi mniejszymi dopływami, będącymi naturalnymi korytarzami ekologicznymi, łączącymi poszczególne ekosystemy w różnych częściach miasta.

Niżej zostanie scharakteryzowany system korytarzy ekologicznych dla obszaru miasta. Proponowane korytarze ekologiczne należy powiązać z innymi obszarami w systemie ESOCH oraz przypisać do krajowej części (ECONET-PL) ponadeuropejskiego systemu EECONET.

Pasowe korytarze ekologiczne:

Sieć głównych korytarzy ekologicznych Koszalina to sieć hydrograficzna zlewni rzeki Dzierżęcinki oraz wszystkie biotopy wykształcone wzdłuż jej biegu.

Na terenie miasta Koszalina wyodrębniono **korytarz ekologiczny o znaczeniu krajowym** łączący obszar węzłowy 02M – Wybrzeże Bałtyku z obszarem 09M – Pojezierze Kaszubskie (Liro, 1995), przechodzący wschodnim skrajem miasta obejmujący:

- kompleks Góry Chełmskiej (Góra Krzyżanka) – jego integralną częścią jest Jezioro Lubiatowskie wraz z otaczającymi je podmokłymi łąkami;

- rzekę Dzierżęcinkę, łączącą Jezioro Lubiatowskie z Jeziorem Jamno; na rzece występują bariery ekologiczne powodujące zanik drożności ekologicznej – brak dostępności dla większości fauny bezkręgowej i ryb wędrownych dorzecza rzeki;

- **rzekę Unieść (Uniestę)**

- lokalną ostoję przyrody o nazwie „Lasy Mścickie” – ostoja jest bardzo cennym obiektem zarówno dla flory jak i fauny.

Liniowe korytarze ekologiczne:

Na terenie miasta występuje sieć luźniejszych powiązań związana z obecnością ekstensywnie użytkowanych lub odłogowanych obszarów rolniczych, wysp leśnych, śródpolnych i śródleśnych zagłębień, różnego rodzaju zbiorników, mniejszych cieków, rowów i torfowisk oraz obecnością skarp przy liniach komunikacyjnych. Za liniowe korytarze ekologiczne można uznać aleje oraz ciągi zarośli wzdłuż miedz wśród pól.

5) Bariery ekologiczne

Intensywna działalność ludzka wpływa na otaczające środowisko w różnoraki sposób. Najczęściej spotykamy się z jej negatywnym wpływem. Zwierzęta i rośliny żyjące w otoczeniu człowieka coraz częściej poddawane są jego presji, a zwierzęta i rośliny dziko żyjące w naturalnym środowisku popadają w konflikt z potrzebami rozwijającej się gospodarki ludzkiej.

Oprócz bezpośredniego wpływu człowieka, jak polowanie, zbieractwo, niszczenie siedlisk (np. wypalanie, przeprowadzanie melioracji) czy zanieczyszczenie środowiska, oddziałuje on także pośrednio, np. przez tworzenie nienaturalnych barier ekologicznych.

Bariery ekologiczne ze względu na ich pochodzenie można podzielić na: **bariery sztuczne i bariery naturalne.**

W obrębie miasta Koszalina brak jest wyraźnych barier ekologicznych pochodzenia naturalnego. Wyróżniono tu natomiast kilka rodzajów sztucznych barier ekologicznych, które utrudniają naturalne połączenia siedlisk zwierząt i drogi ich migracji w obrębie obszarów cennych przyrodniczo lub stanowią zagrożenie dla otaczającego środowiska.

Podstawowymi barierami stanowiącymi przeszkodę podczas wędrówek niektórych gatunków bezkręgowców, ryb, płazów, gadów i ssaków, na terenie miasta są:

- główne ciągi komunikacyjne, m. in. droga krajowa i linia kolejowa na odcinku Szczecin – Gdańsk;
- obszary zabudowane;
- napowietrzne linie energetyczne (dla ptaków);
- 2 jazy elektrowni wodnych w mieście, przy ul. Młyńskiej oraz 300m przed ujściem Dzierżęcinki do Jamna.
- zbyt wysokie stężenia substancji zawartych w wodzie, które przekraczają granice tolerancji w stosunku do określonych gatunków.

6) Obiekty przyrody nieożywionej i krajobrazu

Obiekty geomorfologiczne

Na obszarze wysoczyzny morenowej, na której położony jest Koszalin, najwyraźniejszymi elementami rzeźby są:

- położona we wschodniej części miasta, wyraźnie zaznaczona w krajobrazie miasta morena czołowa o kulminacji 136,21 m, leżąca 50 do 100 m powyżej moreny dennej. Wzgórza porożcinane są wąwozami erozyjnymi często prowadzącymi wodę, występują na nich również niewielkie zagłębienia bezodpływowe wypełnione wodą, lub podmokłe i zatorfione;
- obszar moreny dennej, na której usytuowana jest większość zabudowań Koszalina – teren równinny lub lekko falisty;

- dolina rzeki Dzierżęcinki przecinająca teren miasta w kierunku SE – NW. W dużej części jest tworem sztucznym i wykorzystuje średniowieczną fosę miejską oraz zagłębienia bezodpływowe, łączy teren miasta z Jez. Jamno. W centrum miasta szerokość doliny dochodzi do 400 m.;
- rozcięcia erozyjne występujące na stokach moreny czołowej oraz dochodzące do dolin rzek Dzierżęcinki i Uniesty, a także przecinające krawędź wysoczyzny w północnej części miasta;
- obniżenie zajęte przez Jezioro Lubiatowo otoczone obszarami podmokłymi,
- niewielkie wzgórza kemowe na południu omawianego terenu.

Ochrona georóżnorodności

Budowa geologiczna obszaru miasta i jego najbliższych okolic jest bardzo ciekawa i poznawczo interesująca dla celów geoturystyki.

Glacitektonicznie spiętrzone wzgórza moreny chełmskiej o charakterystycznej rzeźbie strukturalnej oddającej ich genezę, rynnowa dolina Dzierżęcinki, bliskie sąsiedztwo zatoki morskiej zajętej obecnie przez jezioro Jamno z fragmentami brzegu klifowego – to wszystko stwarza obraz georóżnorodności i prezentuje jej walory w powiązaniu z krajobrazem kulturowym i historycznym. Kamienne i szachulcowe obiekty budowlane, formy rzeźby, profile warstw geologicznych można zaprezentować na szlaku ścieżki geoturystycznej miasta Koszalina.

Proponuje się ustanowienie przez Samorząd miasta kilku inicjujących tę inicjatywę stanowisk dokumentacyjnych przyrody nieożywionej. Opracowanie geologiczne tych stanowisk winno zostać przeprowadzone przez Oddział Pomorski PIG w Szczecinie.

Proponowane geostanowiska (wersja wstępna) to:

1. brzeg klifowy nad jeziorem Jamno na północny-zachód od wsi Łabusz;
2. brzeg klifowy (zbocze wzniesienia Jeziernica o wys. 8,4 m n.p.m.) nad jeziorem Jamno;
3. profil osadów wodnolodowcowych (kemowych) w starym wyrobisku poeksploatacyjnym we wsi Raduszka;
4. profil osadów miocenu na zboczu Wzgórz Chełmskich w starym wyrobisku pomiędzy Chełmską Górą i Rokosowem;
- 5 i 6. profile osadów miocenu i glacitektoniczna rzeźba strukturalna na przykładzie odsłoneń w rejonie drogi Rokosowo-Maszkowo.

Stanowiska te będą łączyć w sobie i prezentować dla celów poznawczych, dydaktycznych i geoturystycznych walory przyrody nieożywionej i ożywionej środowiska przyrodniczego Koszalina i jego okolic.

Głazy i gładzowiska

W okresie czwartorzędu, w plejstocenie, lądolód z Półwyspu Skandynawskiego osadził i wydobył z powierzchni terenu wiele gładzów będących zwietrzeliną starego podłoża (głównie prekambryjskiego i paleozoicznego, najczęściej krystalicznego – gnejsy i granity) niszczonego w kolejnych epokach geologicznych, ale przede wszystkim w czwartorzędzie.

Gładze te osadzone były na całym terenie objętym zlodowaceniem i są tym większe, im dalej na północ. Na terenie miasta nie zarejestrowano wprawdzie gładzu, którego wymiary kwalifikowałyby go jako pomnik przyrody, ale spotykane są gładze o imponującej wielkości, czasem mające jeszcze świeże krawędzie pęknięć.

Obwód największych gładzów waha się od 100 do 400 cm., a wysokość ponad poziom terenu od 60 do 120 cm.

Największe skupiska gładzów, często o znacznej wielkości, występują na szczycie Góry Chełmskiej, gdzie wykorzystane są jako fragmenty obiektów kultowych, oraz u podnóża pasma wzgórz, gdzie stanowią zapory ograniczające drogę przejazdu.

Na terenie miasta wykorzystywane są jako elementy pomników, fragmenty murów oporowych na skarpach oraz podmurówki niektórych budynków, zarówno w stanie surowym, jak i po uprzednim obrobieniu do pożądanego kształtu.

Prace budowlane i drogowe na terenie starówki koszalińskiej spowodowały odślonięcie licznych głazów o różnej wielkości, nierzadko od 2 do 3 m w obwodzie i wysokości do 1 m. Głazy te są pozostałością po fundamentach starej zabudowy centrum Koszalina. Na powierzchni wielu kamieni są linie pęknięć i ślady obróbki, co pozwala sądzić, że pierwotnie głazy były większe. Często głazy są elementami dekoracyjnymi placyków wewnątrz zwartej zabudowy.

Formy krajobrazowe charakterystyczne dla Koszalina

Formami krajobrazu, które wyróżniają się na terenie Koszalina są:

- obszar moreny czołowej we wschodniej części miasta Wzgórza Koszalińskie, wyraźnie górujące nad terenem miasta, porozcinane są wąwozami erozyjnymi i porośnięte lasem,
- równinny lub lekko pagórkowaty obszar moreny dennej zajmujący centrum miasta; głównie na tym terenie występuje zwarta zabudowa miasta,
- dolina rzeki Dzierżęcinki przecinająca centrum miasta z południowego wschodu na północny zachód,
- zielone tereny parkowe położone w obrębie miasta, głównie wzdłuż Dzierżęcinki oraz las bukowy na północno-zachodnim skraju miasta, rosnący po obydwu stronach drogi w kierunku Kołobrzegu,
- misa Jeziora Lubiatowo i Jamno,
- Wąwozy Grabowe w północnej części miasta na osiedlu *im. Kotarbińskiego*.

2.3.12. Ponadregionalne struktury ochrony przyrody

2.3.12.1. Konwencje międzynarodowe

Polska ratyfikowała szereg konwencji ochrony środowiska. Wśród nich są także konwencje dotyczące ochrony zasobów przyrodniczych, takie jak:

- Konwencja o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk naturalnych, tzw. **Konwencja Berneńska**;
- Konwencja o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt, tzw. **Konwencja Bońska**;
- Konwencja o ochronie światowego dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego, tzw. **Konwencja Paryska**;
- Konwencja o obszarach wodno-błotnych tzw. **Konwencja Ramsarska**;
- **Konwencja o różnorodności biologicznej**.

W granicach administracyjnych miasta nie znajdują się obszary, który pełniłyby kluczową funkcję z punktu widzenia którejkolwiek z wymienionych konwencji, jakkolwiek występują gatunki wymienione na listach tych konwencji.

2.3.12.2. Przepisy Unii Europejskiej w zakresie ochrony przyrody

W celu ochrony i zachowania zasobów przyrody państwa zrzeszone w Unii Europejskiej wydały decyzje oraz przyjęły tzw., dyrektywy służące realizacji zapisów konwencji międzynarodowych, a jednocześnie będących podstawą przyjętej przez te kraje koncepcji sieci obszarów chronionych zwanych „Natura 2000”. Omawiane akty prawne to:

- Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikich ptaków, zwana Dyrektywą Ptasia,
- Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory, zwana Dyrektywą Siedliskową (Habitatową).

Zarówno Dyrektywa Ptasia jak i Siedliskowa zostały uznane za podstawę tworzonej sieci NATURA 2000. **Na terenie miasta oraz w jego bezpośrednim sąsiedztwie występuje obszar włączony do Europejskiej Sieci NATURA 2000.**

Jest to obszar **mający znaczenie dla Wspólnoty** o nazwie „Bukowy Las Górki” kod obszaru PLH320062; został wyznaczony w celu ochrony:

- siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG,
- gatunków, których dotyczy Artykuł 4 Dyrektywy Rady 79/409/EWG i gatunków wymienionych w Załączniku II Dyrektywy Rady 92/43/EWG oraz siedlisk warunkujących ich istnienie.

2.3.12.3. Uwarunkowania przyrodnicze wynikające z planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego

Uchwalony przez Sejmik Samorządowy Województwa Zachodniopomorskiego Plan zagospodarowania województwa zachodniopomorskiego (Uchwała Nr XLV/530/10 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z 19 października 2010 r. ze zm. – Dz. Urz. Woj. Zach. Nr 136, poz. 2708) po uwzględnieniu różnorodności przyrodniczej i gospodarczej, preferencji i potencjału rozwoju poszczególnych gmin zaliczył obszar miasta Koszalina do strefy funkcjonalnej nadmorskiej z dominującą funkcją turystyczną (w tym uzdrowiskami), z udziałem gospodarki morskiej i rolnictwa. W zasięgu strefy nadmorskiej znajduje się koszalińsko-kołobrzeski obszar funkcjonalny (K-KOF). Jako główny ośrodek wzrostu w strefie nadmorskiej obok Szczecina wymienia się Koszalin, stanowiący centrum koszalińsko-kołobrzeskiego obszaru funkcjonalnego. Strefa nadmorska poza Koszalinem, obejmuje bezpośrednio sąsiadujące gminy w powiatach: kołobrzeskim, koszalińskim i sławieńskim.

Plan zakłada utrzymanie funkcji przemysłowych i produkcyjnych przy daleko idącej modernizacji technologicznej, rozwój przemysłów wysokiej techniki, w tym przede wszystkim powrót do przemysłu elektronicznego i elektrotechnicznego, z których miasto było znane jeszcze pod koniec lat 90-tych. Jako podstawowy kierunek rozwoju funkcji przemysłowych wskazano na przemysł obojętny dla środowiska przyrodniczego.

Z punktu widzenia przyrodniczego z Planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego dla Koszalina wynikają następujące ustalenia i zalecenia:

Ogólne ustalenie planu

Wszystkie działania muszą uwzględniać wymogi środowiska przyrodniczego, a przedsięwzięcia inwestycyjne i inne przekształcenia przestrzeni województwa muszą być realizowane w sposób niekolidujący z wymogami ochrony środowiska, w tym przyrodniczego, lub zapewniający pełną kompensację przyrodniczą za ewentualnie wyrządzone w środowisku szkody.

1. W zakresie podstawowych ustaleń systematyzujących strukturę funkcjonalno-przestrzenną województwa:

ustalenie:

- *strefa funkcjonalna nadmorska z dominującą funkcją turystyczną (w tym uzdrowiskami), z udziałem gospodarki morskiej i rolnictwa; w jej zasięgu koszalińsko-kołobrzeski obszar funkcjonalny,*
- *lokalizacja/obszar działania – Koszalin oraz gminy w powiatach: białogardzkim, kołobrzeskim, koszalińskim i sławieńskim;*

2. W zakresie zachowania walorów przyrodniczych środowiska, determinujących jego funkcje, i przeciwdziałania negatywnym skutkom antropopresji:

ustalenia:

- zachowanie odmienności typów krajobrazów – ochrona krajobrazów na terenach silnej antropopresji, w szczególności doliny rzeki Odry, wybrzeży Bałtyku i Zalewu Szczecińskiego, na obszarach pojezierzy i w kompleksach leśnych,

- nadmorski pas wysoczyzny – rozwój turystyki jako zaplecza strefy brzegowej Bałtyku,

zalecenia:

- tworzenie warunków sprzyjających funkcjonowaniu korytarzy ekologicznych;

- doskonalenie rozwoju przestrzennego na obszarach rekreacyjno-wypoczynkowych strefy brzegowej Bałtyku i pojezierzy do warunków i stanu środowiska przyrodniczego;

3. Ochrona i racjonalne korzystanie z zasobów wód powierzchniowych i podziemnych:

ustalenia:

- spowodowanie odpływu wód przez realizację programu małej retencji;

zalecenia:

- wykorzystanie naturalnych obniżzeń i oczek wodnych do zwiększenia retencji wód w obszarach zurbanizowanych;

- odtworzenie i ochrona istniejących systemów wodno-błotnych w celu polepszenia stosunków wodnych;

- renaturyzacja dolin rzecznych w celu poprawy biologicznej jakości wód, odtworzenia bioróżnorodności, odtworzenia drożności korytarzy ekologicznych i możliwości rozwoju turystyki;

4. Ochrona i racjonalne wykorzystanie gleb

ustalenie

- ochrona gleb wysokiej jakości przed nierolniczym wykorzystaniem;

- poprawa glebowych stosunków wodnych;

- wprowadzenie zadrzewień śródpolnych służące ochronie gleb, poprawie stosunków mikroklimatycznych i biocenotycznych;

projekty:

- prowadzenie monitoringu gleb degradowanych jako źródła powierzchniowych skażeń wód;

5. Ochrona i powiększenie powierzchni obszarów leśnych oraz zadrzewionych

ustalenia

- zwiększenie powierzchni lasów w wyniku realizacji Krajowego Programu Zwiększenia Lesistości;

zalecenia:

- stopniowa przebudowa drzewostanów w celu dostosowania struktury lasu do istniejących warunków siedliskowych;

- zachowanie zróżnicowanego i wielofunkcyjnego charakteru lasów;

6. Wykorzystanie kopalin uwzględniające potrzeby gospodarcze oraz ochronę środowiska

zalecenia

- rekultywacja i rewitalizacja obszarów poeksploatacyjnych;

- likwidacja i rekultywacja nielegalnych wyrobisk;

7. W zakresie zachowania i rozwoju systemu obszarów chronionych i jego integracja z systemami pozaregionalnymi:

ustalenie:

- uwzględnienie wskazanych do ustanowienia parków krajobrazowych w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego: Koszaliński Park Krajobrazowy (m. Koszalin, gm. Manowo, Sianów);

- współuczestnictwo samorządu województwa w opracowywaniu planów ochrony obszarów Natura 2000;

8. W zakresie przeciwdziałania niekorzystnym zmianom klimatycznym oraz ograniczenie emisji zanieczyszczeń do atmosfery:

ustalenie:

- realizacja programów ochrony powietrza - dla strefy miasta Koszalina;

zalecenia:

- rozwiązania akustyczne w planowaniu przestrzennym dostosowane do warunków otoczenia;

- ograniczenie emisji zanieczyszczeń powietrza pochodzących ze spalania węgla;

projekty:

- system monitoringu zmian klimatycznych;

- programy ochrony powietrza dla stref, w których przekroczone są dopuszczalne normy;

9. Ochrona ładu przestrzennego

zalecenia:

- rozwój systemów zieleni miejskiej w wyniku łączenia istniejących terenów zielonych korytarzami ekologicznymi, z wyjątkiem zabytkowych centrów staromiejskich;

10. Poprawa stanu ochrony przeciwpowodziowej

ustalenia:

- realizacja do roku 2015 strategicznych zadań Zachodniopomorskiego Zarządu Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Szczecinie obejmujących ograniczenie zagrożenia powodziowego:

- jezioro Jamno – 16,7 km wałów;

11. W zakresie ograniczenia zużycia paliw węglowych i wzrostu wykorzystania odnawialnych źródeł energii:

ustalenia:

- rozwój energetyki wiatrowej w oparciu o wytyczne do planowania miejscowego, stanowiące, że lokalizacja zespołów elektrowni wiatrowych – zdefiniowanych jako grupa elektrowni wiatrowych, w której największa odległość pomiędzy poszczególnymi elektrowniami nie przekracza 2 km – musi respektować wskazania ze studium krajobrazowego uwzględniającego powiązania widokowe, szczególnie w odniesieniu do następujących obszarów istniejących i projektowanych:

- parki krajobrazowe wraz z otulinami,
- zespoły przyrodniczo-krajobrazowe,
- obszary chronionego krajobrazu,
- obszary kulturowo-krajobrazowe,
- panoramy i osie widokowe,
- przedpola ekspozycji z dróg (ważniejszych ciągów komunikacyjnych) i czynnych linii kolejowych na przyrodnicze dominanty przestrzenne i sylwetki historycznych układów osadniczych,
- wnętrza krajobrazowe – polany leśne, a zwłaszcza doliny oraz rynny rzek i jezior,
- tereny wypoczynkowe w pasie nadmorskim i pojezierzy,
- wykorzystanie wód geotermalnych do celów leczniczych, rekreacyjnych (akwaparki), w produkcji rolniczej (szklarnie) i innych.

Wizja rozwoju przestrzennego województwa zakłada, że w perspektywie do roku 2020 zachowane zostaną walory środowiska przyrodniczego i krajobrazu, a jego ochronie będzie służył regionalny system obszarów chronionych, zintegrowany z systemami sąsiednich regionów i Morza Bałtyckiego.

Elementami wiążącymi ten system w całość będą płaty i korytarze ekologiczne. Zasoby naturalne wykorzystywane będą w sposób racjonalny, niepowodujący trwałej degradacji środowiska. W lasach wprowadzana będzie różnorodność gatunkowa zgodna z warunkami siedliskowymi. Zwiększy się stopień czystości wód powierzchniowych i przybrzeżnych wód Bałtyku, które stanowią istotny czynnik rozwoju turystyki. Nastąpi też poprawa w systemie ochrony przeciwpowodziowej w ujściach rzek przymorza.

W planie wskazano na znaczącą rolę rozwoju leśnictwa i rolnictwa oraz funkcji ochrony środowiska przyrodniczego. Dlatego oprócz zachowania i pielęgnacji

istniejących, ustanowionych form ochrony przyrody i krajobrazu projektuje się utworzenie nowych form ochrony przyrody i krajobrazu.

W celu zdecydowanej poprawy jakości życia mieszkańców miasta w planie zagospodarowania przestrzennego województwa wyznaczono korytarz projektowanej północnej obwodnicy miasta w ciągu drogi krajowej nr 6 oraz wskazano na konieczność dalszych prac nad wyznaczenie nowego przebiegu drogi krajowej nr 11 z pominięciem centrum miasta.

2.3.13. Zagospodarowanie turystyczne

Ścieżki przyrodnicze

Na Górze Chełmskiej, na południe od trasy Koszalin – Polanów usytuowana jest bardzo dobrze zorganizowana leśna ścieżka przyrodniczo-dydaktyczna, którą zaprojektowało i opiekuje się Nadleśnictwo Karnieszewice.

Szlaki turystyczne na terenie miasta

Obszary otaczające miasto Koszalin, a zwłaszcza wzgórza morenowe oraz kompleksy leśne we wschodniej części miasta, stanowią cel licznych wycieczek pieszych i rowerowych.

Początek tras wycieczkowych ma miejsce w Koszalinie. Przez teren Koszalina przebiegają 4 szlaki turystyczne:

- Szlak „Porwanego Księcia” rozpoczyna się na skraju lasu przy ul. Gdańskiej – ma długość 12,5 km i dochodzi do Sianowa (oznakowany kolorem niebieskim);
- Szlak „Pętla Tatrzańska” – trasa ma początek przy ul. Gdańskiej na skraju lasu, prowadzi przez najwyższe partie Wzgórz Koszalińskich – ma długość 11,5 km, (oznakowany kolorem żółtym);
- Szlak im. Józefa Chrzęszczyńskiego – rozpoczyna się na Górze Chełmskiej, prowadzi przez Górę Kamienną, Górę Gołąbek, Maszkowo, Lubiatowo, Manowo, Rosnowo i dalej do Tychowa - ma długość ok. 50 km (oznakowany kolorem czerwonym);
- Szlak pieszy „Pięciu Kamieni Granicznych” – ma długość 12 km, rozpoczyna się w Dzierżęcinie, prowadzi wokół Jeziora Lubiatowskiego do Bonina (oznakowany kolorem zielonym).

Wszystkie trasy przebiegają przez Górę Chełmską lub u jej podnóża. Jest to teren wypoczynku i rekreacji mieszkańców Koszalina i okolic.

Wzdłuż tras turystycznych usytuowane są liczne ławki, na ścieżce zdrowia wybudowane są drewniane urządzenia do gimnastyki: równoważnie, płotki, drążki, poręcze itp.

Niestety, zarówno urządzenia sportowe, jak i elementy wypoczynkowe na trasach turystycznych, wymagają więcej troski służb miejskich, a przede wszystkim użytkowników, ponieważ stan techniczny i porządek w sąsiedztwie tych obiektów stanowi często zagrożenie dla osób z nich korzystających.

Baza noclegowa

Poza kilkoma hotelami średniej kategorii, na terenie miasta znajduje się czynne cały rok schronisko PTSM przy internacie Zespołu Szkół Samochodowych przy ul. Gnieźnieńskiej oraz czynne w sezonie wakacyjnym schronisko przy bursie szkolnej na ul. Morskiej.

Nie ma wydzielonych pól namiotowych, prawdopodobnie ze względu na bliskość Mielnia, gdzie takich pól jest kilka.

Obiekty wypoczynkowo – sportowe

Obszary zieleni na terenie Koszalina są „oazą” przyrodniczo-krajobrazową.

Rozległe przestrzenie zielone, na które składają się 2 rezerваты przyrody, 7 parków spacerowo-wypoczynkowych, **liczne** zieleńce (w tym 5 parków i 2 zieleńce wpisane do

rejestrze zabytków) oraz ogrody działkowe na terenie miasta, pozwalają zaliczyć Koszalin do miast „zielonych”.

W otoczeniu zieleni miejskiej i osiedlowej usytuowane są obiekty sportowe i rekreacyjne:

- ***4 duże (w tym były wojskowe) i 2 małe stadiony sportowe (poza boiskami szkolnymi),***
- ***co najmniej 7 kortów tenisowych,***
- ***liczne osiedlowe place do gry w siatkówkę, koszykówkę i piłkę nożną lub ręczną stanowiące uzupełnienie szkolnych boisk sportowych, w tym 5 zespołów „orlików”,***
- ***zespół basenów miejskich przy ul. Jedności,***
- ***realizowana budowa aquaparku z basenami przy ul Leśnej,***
- ***2 duże hale sportowe (poza szkolnymi i wojskowymi),***
- ***hala widowiskowo-sportowa (poza szkolnymi i wojskowymi),***
- ***przystanie na jez. Jamno przy ul. Promowej i Ratowników WOPR.***

W ostatnim okresie nastąpił wzrost bazy wypoczynkowo-sportowej, a realizowane obecnie obiekty przyczynią się do poprawy stanu w zakresie usług sportu i rekreacji.

2.3.14. Problemy antropizacji środowiska

2.3.14.1. Źródła i przejawy antropizacji środowiska – diagnoza stanu

Antropizacja środowiska przyrodniczego obszaru opracowania przejawia się następującymi zjawiskami, aczkolwiek występują one w zróżnicowanym natężeniu:

- przekształceniem litosfery (efekt procesów inwestycyjnych);
- zanieczyszczeniem powietrza przez komunikację samochodową i lokalne emitory miejskie;
- obciążeniem akustycznym środowiska głównie przez komunikację samochodową i kolejową;
- zanieczyszczeniem wód powierzchniowych i przekształceniem obiegu wody;
- przekształceniem gleb w wyniku ich dawnego użytkowania „ogrodowego” oraz zanieczyszczeniem gleb w zasięgu terenów zainwestowanych (infrastrukturalnych);
- przekształceniem stosunków wodnych;
- przekształceniem szaty roślinnej (zieleni typowo miejska).

Przekształcenie litosfery

Do podstawowych przejawów przekształceń litosfery na obszarze opracowania należą:

- powierzchniowe przekształcenia morfologii (niwelacje i skarpy) na terenach zainwestowania kubaturowego i infrastrukturalnego, zwłaszcza w obrębie skłonu wysoczyzny;
- nasypy pod drogami ciągami komunikacyjnymi, zwłaszcza w niektórych rejonach Al. Monte Cassino, ul. Młyńskiej i os. Tysiąclecia i innych ulic;
- większe powierzchnie z gruntami nasypowymi, zwłaszcza w obrębie dna doliny sportowej i stadionu sportowego;
- nieznaczne przekształcenia związane z rozwojem sieci drogowej, m.in. w rejonie ronda przy ul. Gnieźnieńskiej;
- drobne nagromadzenia gruzu i ziemi z wykopów budowlanych w rejonie os. Tysiąclecia;
- geomechaniczne zniszczenia podłoża typu klepiska, większe i mniejsze place składowe, itp.

2.3.14.2. Stan czystości powietrza atmosferycznego

O stanie czystości powietrza w mieście decydują źródła emisji zlokalizowane na jego terenie w tym przede wszystkim:

- **kotłownie** zakładów usługowych oraz obiektów użyteczności publicznej;
- lokalne źródła ciepła obiektów mieszkalnych, wykorzystujących wysokoemisyjne paliwa takie jak węgiel kamienny (przeważnie miał węglowy) i koks;
- komunikacja samochodowa, w tym głównie na „tranzytowych” ulicach;
- nie utwardzone tereny pozbawione szaty roślinnej (źródło pylenia);
- ogólne oddziaływanie Koszalina (w rozkładzie przestrzennym zanieczyszczeń atmosferycznych charakterystyczna jest ich intensyfikacja w centralnej części miasta i zmniejszenie stężeń na obrzeżach Koszalina, co jest wynikiem rozkładu głównych źródeł zanieczyszczeń atmosfery. Ze względu na położenie obszaru opracowania w centralnej części Koszalina, pozostaje on w rejonie wzmożonych stężeń zanieczyszczenia atmosferycznego m.in. z centralnej części miasta;
- w granicach miasta przy ul. Słowiańskiej i przy ul. Mieszka I, znajdują się dwie **kotłownie** miejskie o mocy zainstalowanej **110,5** MW przy ul. Mieszka I i **87,2** MW przy ul. Słowiańskiej. **Kotłownie** te zlokalizowane są na przeważającym kierunku wiatru południowym i południowo-zachodnim, stąd oddziaływanie ich nie będzie obojętne dla miasta.

Znaczna część miasta objęta jest miejskim systemem ciepłowniczym, którego głównym źródłem ciepła są powyższe dwie kotłownie, wykorzystujące miał węgla kamiennego o mocy zainstalowanej:

- **110,5** MW - przy ulicy Mieszka I (**DPM**),
- **87,2** MW - przy ulicy Słowiańskiej (**FUB**).

Uzupełnieniem układu miejskiego są **cztery** lokalne kotłownie wyposażone w kotły opalane gazem ziemnym o łącznej mocy **0,6** MW.

Pozostałe potrzeby ciepłe tej części miasta pokrywane są poprzez lokalne i indywidualne kotłownie opalane węglem, gazem lub olejem opałowym.

W przeciwieństwie do dużych emitorów, małe rozproszone punkty spalania paliw stałych nie są wyposażone w urządzenia do zatrzymywania pyłów. Ma to wpływ na wzrost zapylenia atmosfery. W indywidualnych źródłach ciepła na paliwo stałe często także spala się odpady stałe powodujące znacznie większą emisję gazów toksycznych do atmosfery niż podczas spalania paliw węglowych lub drewna.

Według danych GUS i WIOŚ w Szczecinie w latach 2006-2009 emisje zanieczyszczeń gazowych do powietrza z zakładów przemysłowych województwa zachodniopomorskiego wykazywały tendencję spadkową. Największą redukcję zaobserwowano w przypadku tlenku węgla (około 50%) i dwutlenku siarki (około 20%), natomiast emisja tlenków azotu zmalała o około 15% w porównaniu do roku 2006.

Tak znaczny spadek emisji zanieczyszczeń w ostatnich latach spowodowany jest głównie stosowaniem przez duże zakłady coraz efektywniejszych urządzeń do redukcji zanieczyszczeń oraz wprowadzaniem nowoczesnej technologii w ich produkcji. Na zmniejszenie ilości wprowadzanych do powietrza substancji zanieczyszczających ze źródeł punktowych wpłynęły przede wszystkim inwestycje proekologiczne zrealizowane w ostatnich latach w sektorze energetycznym.

Natomiast emisja pyłu nie wykazała wyraźnej tendencji spadkowej. W latach 2006-2008 utrzymywała się na podobnym poziomie, dopiero w roku 2009 zaobserwowano jej spadek o około 40% w porównaniu do roku 2006.

Oprócz emisji przemysłowej istotne jest również oddziaływanie emisji ze źródeł powierzchniowych sektora komunalno-bytowego. Emisja powierzchniowa pochodzi z niskich emitorów odprowadzających gazowe produkty spalania z domowych palenisk i lokalnych kotłowni węglowych. Spora liczba emitorów oraz fakt, że wyprowadzanie następuje z kominów o niewielkiej wysokości, powodują, że zjawisko to może być bardzo uciążliwe. Stara zabudowa w centrum miasta ma charakter zwarty, co utrudnia proces rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń. Prowadzi to do kumulowania się zanieczyszczeń na stosunkowo niewielkim obszarze, o dużej gęstości zaludnienia. Całkowita emisja dwutlenku siarki, charakteryzująca się największym udziałem %

w emisji punktowej, w ujęciu przestrzennym wykazuje jednak pewne odchylenia. W Szczecinie, Koszalinie czy też Świnoujściu oraz powiatach polickim i gryfińskim – znaczący udział przypada na emisję punktową, co należy tłumaczyć obecnością dużych zakładów przemysłowych, a także największych źródeł energetycznych.

Ponadto na jakość powietrza istotny wpływ ma emisja liniowa (komunikacyjna) związana z transportem samochodowym. Powoduje ją wzrost liczby zarejestrowanych samochodów w mieście Koszalinie i w województwie. Jej udział w odniesieniu do dwutlenku azotu sięga powyżej 50% dla większości powiatów, jednak w obrębie aglomeracji jej rolę znacznie osłabia wpływ emisji z dużych źródeł punktowych.

W dalszym ciągu, głównym źródłem zanieczyszczenia powietrza w Koszalinie jest emisja antropogeniczna, na którą składa się emisja z działalności przemysłowej, emisja z sektora bytowego oraz emisja komunikacyjna ze środków transportu samochodowego.

Pomimo obserwowanego spadku emisji zanieczyszczeń do powietrza ze źródeł przemysłowych, w oddziaływaniu na jakość powietrza rośnie znaczenie emisji powierzchniowej z sektora komunalno-bytowego oraz emisji liniowej z transportu samochodowego.

Miasto Koszalin charakteryzuje się średnim stopniem zanieczyszczenia powietrza. W jego północnej części – w rejonie pasa nadmorskiego Bałtyku w tym jez. Jamno, gdzie występują korzystne warunki przewietrzania i gdzie brak jest zakładów o szczególnej uciążliwości dla powietrza – zanieczyszczenia są niskie. W części centralnej (m.in. Śródmieście) i zachodniej, gdzie zlokalizowane są największe punktowe źródła emisji, rejestruje się stężenie wyższe. Najwyższe poziomy substancji zanieczyszczających w powietrzu rejestrowane są w Koszalinie w gęsto zaludnionych częściach miasta, na których istotny wpływ na jakość powietrza mają zarówno emisja niska z ogrzewania mieszkań jak też emisja ze źródeł usługowych i transportu samochodowego.

W 2008 i 2009 r., w Koszalinie rejestrowano niskie, znacznie poniżej wartości dopuszczalnych bądź docelowych, stężenia: dwutlenku siarki, tlenku węgla, benzenu oraz zawartych w pyłe PM10 metali ciężkich – arsenu, kadmu, niklu i ołowiu.

Tak jak w latach poprzednich, w dalszym ciągu, w sezonie letnim występowały wyższe stężenia ozonu przyziemnego (ozon troposferyczny). Występujący w przyziemnej warstwie atmosfery ozon jest zanieczyszczeniem wtórnym, wytwarzającym się w wyniku oddziaływania promieniowania UV z pierwotnymi zanieczyszczeniami powietrza tzw. prekursorami stężeń ozonu, którymi są głównie tlenki azotu oraz lotne związki organiczne (m.in. benzen, toluen, etylobenzen). Wysokie stężenia ozonu występują w okresach wiosennych i letnich, przy dużym nasłonecznieniu i wysokiej temperaturze powietrza.

W części miasta, szczególnie w rejonach oddziaływania transportu samochodowego i emisji powierzchniowej, rejestrowano podwyższone stężenia dwutlenku azotu.

Podobnie jak w innych rejonach Polski, również w województwie zachodniopomorskim, w tym w strefie Miasto Koszalin, największy problem z utrzymaniem poziomu dopuszczalnego bądź docelowego stanowią w dalszym ciągu zanieczyszczenia pyłowe, przede wszystkim drobne cząstki pyłu zawieszzonego PM10 oraz zawarty w tym pyłe benzo(a)piren.

W latach 2007-2009, na stanowisku pomiarowym w Koszalinie przy ul. Zwycięstwa 136, zmierzone stężenia średnioroczne B(a)P wykazały przekroczenie poziomu docelowego.

Miasto Koszalin w rocznych ocenach jakości powietrza za lata 2007, 2008 i 2009 r. otrzymało klasę C dla benzo(a)piranu, dla której wymagane było opracowanie programu ochrony powietrza. Dokument „Program ochrony powietrza dla strefy Miasto Koszalin, w którym został przekroczony poziom docelowy benzo(a)pirenu w powietrzu” uchwalony został Uchwałą Nr XXXVIII/430/10 Sejmiku Województwa

Zachodniopomorskiego z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie określenia programu ochrony powietrza dla strefy Miasto Koszalin (Dz. Urz. Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 21 maja 2010 r. Nr 38, poz. 789).

Podstawowym dokumentem wskazującym na konieczność wykonania naprawczego programu ochrony powietrza w powyższej strefie, w zakresie zanieczyszczeń benzo(a)pirenem, była roczna ocena jakości powietrza w województwie zachodniopomorskim za 2007 rok, wykonana przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Szczecinie.

Program ochrony powietrza koncentruje się na istotnych powodach występowania przekroczeń zanieczyszczeń powietrza benzo(a)pirenem oraz na znalezieniu skutecznych i możliwych do zrealizowania działań, których wdrożenie spowoduje obniżenie poziomu zanieczyszczeń co najmniej do poziomu docelowego.

Przy czym działania te proponuje się i wdraża tam, gdzie jest to możliwe technicznie i uzasadnione ekonomicznie.

Głównym celem sporządzenia naprawczego programu ochrony powietrza jest przywrócenie naruszonych standardów jakości powietrza, a przez to poprawa warunków życia mieszkańców, podwyższenie standardów cywilizacyjnych oraz zwiększenie atrakcyjności miast.

Realizacja zadań wynikających z programu ochrony powietrza ma na celu zmniejszenie stężeń substancji zanieczyszczających w powietrzu w danej strefie do poziomu docelowego na rok bazowy 2013 dla benzo(a)pirenu i utrzymywania go na takim poziomie.

Poziomy stężenie zanieczyszczeń do osiągnięcia i utrzymania w poszczególnych strefach to: benzo(a)piren o okresie uśredniania wyników pomiarów rok kalendarzowy - 1 ng/m³ wg Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r., poz. 1031). Powyższe standardy są według znowelizowanego prawa wiążące dla władz terytorialnych i powinny być osiągnięte i dotrzymane w strefie do roku 2013.

Oprócz programów ochrony powietrza, mających na celu osiągnięcie standardów jakości powietrza dla danego zanieczyszczenia, inną formą przeciwdziałania zanieczyszczeniu powietrza (dotyczy to głównie redukcji emisji gazów cieplarnianych) jest pozyskiwanie ze źródeł niekonwencjonalnych, takich jak energia wiatrowa, energia wodna, energia słoneczna, biogaz, biomasa.

2.3.14.3. Warunki klimatu akustycznego

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.) oraz Dyrektywa 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego oraz Rady Unii Europejskiej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz. U. WE L 189 z dnia 18 lipca 2002 r.), zobowiązała starostów do oceny stanu akustycznego środowiska i obserwacji jego zmian, przez sporządzanie, co 5 lat, map akustycznych.

W związku z powyższym Gmina Miasto Koszalin w sierpniu 2011 r. zawarła umowę na realizację zamówienia publicznego pn. „Sporządzenie mapy akustycznej miasta Koszalina i wykonanie opracowania pn. Program ochrony środowiska przed hałasem dla miasta Koszalina”.

Mapa została wykonana w 2012 r. Mapa akustyczna spełnia wszystkie wymogi zawarte w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.) oraz w Dyrektywie Unii Europejskiej 2002/49/WE.

Wyniki mapy akustycznej jednoznacznie wskazują, że głównym źródłem zagrożeń klimatu akustycznego jest hałas drogowy, zaś w niewielkim stopniu hałas kolejowy i przemysłowy.

Dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku dla poszczególnych wskaźników oceny hałasu określone zostały w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2007 r. Nr 120, poz. 826), zmienionym rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 1 października 2012 roku (Dz. U. 2012 r., poz. 1109).

Według zmienionych w październiku 2012 r. dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, hałas drogowy w Koszalinie powoduje przekroczenia na powierzchni miasta 0,2962 km².

Z analiz statystycznych wynika, że ok. 2,82% mieszkańców Koszalina narażonych jest na hałas przekraczający ustalone wartości dopuszczalne określone wskaźnikiem L_{DWN} lecz tylko 0,02% na przekroczenia większe niż 10 dB. Podobna tendencja utrzymuje się w odniesieniu do wskaźnika L_N .

Przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu kolejowego wg zmienionych norm, występują na obszarze ok. 0,0558 km².

Hałasem kolejowym określonym wskaźnikiem L_{DWN} zagrożonych jest 0,02% mieszkańców Koszalina. Hałasem kolejowym określonym wskaźnikiem L_N zagrożonych jest 0,03% mieszkańców miasta – i to wyłącznie w zakresie do 5 dB. Na terenie miasta nie zaobserwowano narażenia mieszkańców na przekroczenia hałasu kolejowego powyżej 10 dB dla żadnego ze wskaźników.

Z powyższego też wynika, że istnieje pilna potrzeba usprawnienia układu komunikacyjnego poprzez budowę m.in. obwodnic, które przeniosłyby ruch tranzytowy z miasta na tereny odległe od zabudowy mieszkaniowej. Dlatego też, zgodnie z powyższym przewiduje się budowę obejść miasta Koszalina drogami S6 i S11 w ciągach dróg ekspresowych.

Zakłada się, że realizowana tzw. obwodnica Śródmieścia zdecydowanie polepszy funkcjonowanie układu komunikacyjnego miasta.

Miasto Koszalin posiada Program ochrony środowiska przed hałasem (Załącznik do Uchwały Nr XXXI/468/2013 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 25 kwietnia 2013 r.).

Głównym celem programu jest wskazanie kierunków i działań, których realizacja spowoduje dostosowanie hałasu do poziomu dopuszczalnego na terenach, na których nastąpiły przekroczenia obowiązujących norm.

Działania organizacyjne to przede wszystkim ograniczenie ruchu pojazdów, zakaz ruchu pojazdów ciężarowych; działania techniczne polegać będą na zastosowaniu nawierzchni o dobrych parametrach akustycznych, modernizacji układu komunikacyjnego, budowie ekranów akustycznych pochłaniających lub pochłaniająco-rozpraszających i innych rozwiązań.

Ponadto program przewiduje wprowadzenie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zasad:

- strefowania zabudowy,
- nielokalizowania zabudowy produkcyjnej i usług uciążliwych w sąsiedztwie terenów chronionych akustycznie,
- wprowadzenie rozwiązań pozwalających na eliminację bądź zmniejszenie uciążliwości udokumentowanych stref ponadnormatywnego hałasu.

Bardzo korzystnym w przypadku Koszalina jest wyprowadzenie przemysłu poza strefy zamieszkania, a także to, że sukcesywnie ruch drogowy kierowany jest poza zabudowaną część miasta (budowa wspomnianej obwodnicy od strony północno-zachodniej).

2.3.14.4. Stan czystości wód powierzchniowych

O stanie czystości wód zarówno powierzchniowych, jak i podziemnych na terenie miasta decyduje stopień rozbudowy miejskich układów kanalizacji sanitarnej.

Do najważniejszych źródeł zanieczyszczeń rzeki Dzierżęcinki zaliczyć należy miasto Koszalin (kanalizacja ogólnospławna, kanalizacje deszczowe i miejska oczyszczalnia ścieków) oraz **częściowo** nieuporządkowaną gospodarkę ściekową w gminie Manowo **i osiedlu Jamno-Łabusz**. Sieć ogólnospławna kanalizacji sanitarnej znajduje się w ulicach: Kościuszki, Matejki, Moniuszki, Szymanowskiego, Chopina, Sygietyńskiego, Rejtana, Wybickiego, Piłsudskiego, Traugutta (częściowo), Zgody, Karłowicza (częściowo), Piastowska, Waryńskiego, Głowackiego, Hołdu Pruskiego, Krucza, Sportowa, Jedności, Chałubińskiego (częściowo).

Aktualnie na terenie miasta można wydzielić **pieć** obszarów, które nie posiadają kanalizacji sanitarnej, są to:

- tereny przyległe do ulicy Lubiатовskiej, Chełmoniewo, Dzierżęcino i Lubiатовo,
- osiedle Zagórzyno (ulica Dzierżęcińska i Topolowa),
- ulice Skowronków, Słowików, Sikorek i Jaskółek oraz teren Wyższego Seminarium Duchownego,
- osiedle Sarzyno (za wyjątkiem ulicy Żytnej i bloków wielorodzinnych),
- tereny przyległe do ulicy Szczecińskiej od ulicy Syrenki do granicy z gminą Biesiekierz.

Na terenach tych ścieki socjalno – bytowe gromadzone są w zbiornikach, które od samego początku ich użytkowania były nieszczelne. Innym wyjątkowo niekorzystnym, choć powszechnie występującym zjawiskiem było podłączanie zbiorników „bezodpływowych” do kanalizacji deszczowej

W 1994 roku oddano do eksploatacji nową mechaniczno – biologiczno - chemiczną oczyszczalnię ścieków dla miasta zlokalizowaną w miejscowości Jamno. Pomimo uruchomienia tej oczyszczalni wody Dzierżęcinki poniżej Koszalina są w dalszym ciągu pozaklasowe, co świadczy o utrzymującym się negatywnym wpływie miasta. Na odcinku powyżej i poniżej nowej oczyszczalni ścieków występują ponadnormatywne wartości azotu azotynowego, fosforu ogólnego i miana Coli typu kałowego. Uruchomienie oczyszczalni ścieków przyczyniło się jednak do zmniejszenia stężeń zanieczyszczeń poniżej Koszalina. Poza ściekami komunalnymi istotnym zagrożeniem dla czystości wód powierzchniowych, w tym przede wszystkim rzeki Dzierżęcinki **są** ścieki deszczowe i roztopowe spływające z dróg, parkingów, terenów przemysłowych itp. Na terenie miasta wybudowanych jest 7 kolektorów burzowych, wyposażonych w osadniki piasku i separatory ropopochodnych, odprowadzających ścieki deszczowe z ulic do rzeki. Planowana jest budowa dwóch kolejnych kolektorów odprowadzających ścieki deszczowe z terenu osiedla Północ II. Ponadto wody deszczowe odprowadzane są z terenu Koszalina 14 kolektorami burzowymi, które nie posiadają na wylotach osadników piasku i separatorów ropopochodnych. Zjawisko to jest niebezpieczne dla ekosystemu rzeki, gdyż ścieki deszczowe, w pierwszych dziesięciu minutach trwania opadów charakteryzują się większym stężeniem zanieczyszczeń niż ścieki bytowo - gospodarcze. Brak urządzeń do oczyszczania ścieków deszczowych oznacza wprowadzanie w okresach opadów znacznych ładunków zanieczyszczeń do rzeki Dzierżęcinki. Z kolei przyjęty ogólnie do oczyszczania ścieków deszczowych układ urządzeń składający się z osadnika i separatora ropopochodnych nie gwarantuje satysfakcjonującego stopnia oczyszczenia.

Oceny jakości wód Dzierżęcinki cykliczne prowadzone były w ramach monitoringu regionalnego. Ostatnie badania rzeki przeprowadzono w roku 1998. Jakość wód Dzierżęcinki kontrolowano w 1998 roku na pięciu stanowiskach. Według tych badań Dzierżęcinka w górnym biegu od źródeł do miejscowości Manowo (odcinek 7,0 km) prowadzi wody spełniające normy II klasy czystości. W rejonie Manowa wzrasta zanieczyszczenie wód i na krótkim 2,0 km odcinku do Jeziora Lubiатовskiego płyną wody klasy III (ChZT_{Mn} miano Coli). Wypływająca z jeziora rzeka ponownie spełnia wymagania norm klasy II (odcinek długości 9,0 km). Poniżej Koszalina, na odcinku długości 8 km, rzeka jest nadmiernie zanieczyszczona. Dopływ ścieków z Koszalina powoduje wzrost liczby bakterii Coli typu kałowego do wartości pozaklasowych. Poniżej wylotu z oczyszczalni ścieków jakość dyskwalifikują także wysokie stężenie azotynów, a w rejonie ujściowym – także fosfor ogólny.

W porównaniu z wynikami oceny z 1994 r. stan zanieczyszczenia Dzierżęcinki uległ poprawie. Poprawa ta wynika ze zmniejszenia stężeń substancji organicznych ($ChZT_{Cr}$), ilości niesionych zawieszin i korzystniejszych wartości miana Coli typu kałowego, na odcinku rzeki powyżej Koszalina.

Do pozytywnych zmian na przestrzeni ostatnich lat (1990, 1994, 1998 i 2008) zaliczyć należy zmniejszenie się ilości substancji organicznych, związków biogennych i zanieczyszczeń bakteriologicznych na odcinku rzeki powyżej miasta. Warto też podkreślić, że mimo utrzymującego się pozaklasowego charakteru wód Dzierżęcinki poniżej nowo uruchomionej oczyszczalni ścieków dla miasta Koszalina, odnotowano bardzo duże zmniejszenie ogólnych stężeń zanieczyszczeń.

Od roku 2006 rzeka Dzierżęcinka znajduje się w nowej sieci punktów pomiarowo-kontrolnych monitoringu wód powierzchniowych, dostosowanej do wymogów Ramowej Dyrektywy Wodnej (RDW). Stanowisko pomiarowe monitoringu diagnostycznego wód rzeki Dzierżęcinki zlokalizowane zostało w m. Dobiesławiec, ujście do jeziora Jamno, poniżej nowej oczyszczalni ścieków (1,2 km).

Z zestawienia punktów pomiarowo-kontrolnych monitoringu rzek województwa zachodniopomorskiego badanych w 2006 roku (wraz z oceną jakości wód) wynika, że wg Rozporządzenia MŚ, Dzierżęcinka została sklasyfikowana w V klasie a ocena wód wyznaczonych do bytowania ryb w warunkach naturalnych zaliczona została do NON. Z kolei z oceny koncentracji azotanów wynikało, że max stężenie azotanów kształtowało się na poziomie 13,7 i nie został przekroczony wskaźnik eutrofizacji wód rzeki. W roku 2007 max stężenie azotanów było jeszcze mniejsze i wynosiło 7,7 (dane dotyczą monitoringu diagnostycznego).

Ocenę jakości badanej rzeki w latach 2006 i 2007 wykonano w oparciu o pięciostopniową skalę jakości oraz zgodnie z rozporządzeniami dotyczącymi warunków, jaki powinny odpowiadać wody przeznaczone do bytowania ryb.

Podobnie jak w latach ubiegłych wskaźnikami obciążającymi jakość badanej rzeki było miano Coli typu kałowego (parametr obciążający stopień zanieczyszczenia wód ściekami komunalnymi) oraz wskaźniki zanieczyszczeń powodujących eutrofizację wód bądź będące jej następstwem (zawartość związków fosforu i azotu, wysoka zawartość chlorofilu „a”, wskaźniki zanieczyszczeń organicznych- BZT_5 – biochemiczne zapotrzebowanie tlenu, $ChZT$ – chemiczne zapotrzebowanie tlenu, OWO – ogólny węgiel organiczny).

Poniżej podaje się wyniki oceny wody według stanu sanitarnego i substancji biogennych (substancji odpowiedzialnych głównie za procesy eutrofizacji w wodach) rzeki Dzierżęcinki w latach 2005 – 2007:

- klasa czystości wody rzeki Dzierżęcinki	- klasa V
- jakość rzeki według kryterium sanitarnego	- klasa V
- poziom zanieczyszczenia rzeki związkami azotu	- klasa II
- poziom zanieczyszczenia rzeki związkami fosforu	- klasa II
- poziom stężenia w rzece chlorofilu „a”	- klasa II.

Z oceny przydatności rzeki do bytowania ryb karpiowatych i łososiowatych wynika, że wody rzeki Dzierżęcinki nie spełniają kryteriów przydatności do bytowania ryb w warunkach naturalnych.

Ponadto z oceny koncentracji azotanów (stężenie maksymalne) wynika, że NO_3 występuje poniżej 40 mg NO_3/l . W ocenie eutrofizacji wody rzeki Dzierżęcinki nie stwierdza się przekroczenia wskaźników eutrofizacji.

Badania monitoringowe z lat 2006 i 2007 potwierdzają utrzymywanie się wieloletniej tendencji poprawy jakości wód rzeki Dzierżęcinki.

Ocena zmian czystości wód płynących wskazuje na poprawę jakości wód w stosunku do 1990 roku. Analiza zachodzących zmian w jakości wód, wykonana dla ujściowego odcinka Dzierżęcinki, wykazuje istotny spadek stężeń zanieczyszczeń. Jest to niewątpliwie następstwem systematycznie zmniejszającego się udziału ścieków nieczyszczonych odprowadzanych do wód rzeki oraz rozwoju sieci

kanalizacji na obszarach nieskanalizowanych. Mimo wszystko główną przyczyną takiej sytuacji jest niewystarczająco uporządkowana gospodarka wodno-ściekowa oraz dopływ zanieczyszczeń obszarowych.

Jednak poprawa jakości wód jest powolna i nie powoduje na razie znaczących zmian w klasyfikacji wód rzeki. Zanieczyszczenie sanitarne wód oraz nadmierne ilości substancji biogenych trafiających do środowiska są nadal poważnym problemem.

Systematyczne wdrażanie zobowiązań Polski w zakresie regulowanym przez Ramową Dyrektywę Wodną i Prawo wodne powinno wkrótce przynieść efekty. Dyrektywa zakłada osiągnięcie dobrego stanu wód powierzchniowych (stan ekologiczny i chemiczny) i dobrego stanu wód podziemnych (jakościowy i ilościowy) do roku 2015.

Jeziro Lubiатовskie jest położone przy południowych granicach Koszalina, częściowo na terenie gminy Manowo. W 1956 r. utworzono rezerwat o nazwie Jezero Lubiатовskie w celu ochrony miejsc lęgowych ptactwa wodnolotnego.

Jeziro to jest płytkim zbiornikiem polodowcowym. Jego powierzchnia wynosi 265,1ha, głębokość średnia 0,7m, głębokość maksymalna 2,4 m. Jest to zbiornik przepływowy, eutroficzny, szybko zarastający. Poziom wody ulega sezonowym wahaniom. Brzegi jeziora są zamulone. Długość linii brzegowej wynosi 13100 m, ale w wielu miejscach brak jest wyraźnego przejścia litoralu jeziorowego w strefę lądową. Zaznacza się to szczególnie wokół misy południowej i wschodniej. Dno jeziora pokryte jest mułem o znacznej miąższości. Roślinność wynurzona okala całe jezioro oraz dzieli je na trzy zbiorniki wodne: Lubiатовo Północne (176,0ha), Lubiатовo Południowe (62,6ha) i Lubiатовo Wschodnie (26,5ha).

Bezpośrednie otoczenie jeziora stanowią tereny bagienne, podmokłe (częściowo zmeliorowane) łąki, tereny leśne i pola uprawne.

Lubiатовo, Manowo, Wyszewo, Wyszebórz nie mają uporządkowanej gospodarki wodno-ściekowej. Tylko wieś Bonin, położona po zachodniej stronie jeziora, wyposażona jest w oczyszczalnię, która odprowadza ścieki do rzeki Dzierżęcinki poniżej Jeziora Lubiатовskiego.

Wody Jeziora Lubiатовskiego w granicach miasta ostatnio badane były w latach 1990 - 2001. Wyniki pomiarów przedstawiono w tabeli nr 18.

Klasyfikacja jezior jest prowadzona na podstawie badań wykonanych zgodnie z programem Systemu Oceny Jakości Jezior opracowanym przez Instytut Ochrony Środowiska w Warszawie. Zgodnie z tym programem ocena wód jeziora opiera się na określeniu zasobności wód w związki mineralne i organiczne, a więc w azot ogólny i mineralny, ortofosforany, fosfor ogólny oraz stopnia eutrofizacji.

Jeziro jest bardzo podatne na degradację i zostało zaliczone do zbiorników poza kategorią. Na podstawie sumarycznej oceny jakości wód Lubiатовo zakwalifikowane zostało do III klasy czystości. Stan sanitarny wód był dobry; wyniki badania miana Coli spełniały normy I klasy.

W czasie badań wiosennych i letnich płytkie jezioro Lubiатовo cechowała wyrównana temperatura i dobre warunki tlenowe w całej masie wody. Wody jeziora charakteryzowała duża zasobność w substancje biogenne. Stężenia fosforu całkowitego i azotu całkowitego były wysokie. Natomiast zawartość substancji organicznych była umiarkowana.

W wodach jeziora ma miejsce bardzo intensywna produkcja pierwotna. Świadczą o tym wysokie wartości wskaźników rozwoju fitoplanktonu, takich jak: koncentracji chlorofilu, sucha masa sestonu oraz niska przezroczystość wody.

W fitoplanktonie dominowały okrzemki o dużej różnorodności gatunkowej. Zielonice i sinice stanowiły niewielki udział w ogólnej ilości oznaczonych organizmów.

W zooplanktonie wiosennym przeważały wrotki, gatunki występujące w różnych typach wód. Znaczący był również udział Widłonogów gatunku charakterystycznego dla wód oligosaprobnych. Latem znacznie zmniejszył się udział wrotków, znacząco zwiększyła się liczebność widłonogów oraz pojawiły się wioślarki.

Najliczniej, na wszystkich stanowiskach, bentos reprezentowany był przez gatunki charakterystyczne dla wód polisaprobowych. Ponadto w mule dennym na różnych stanowiskach występowały małże charakterystyczne dla wód β -mezosaprobowych.

Od wielu lat główną przyczyną niezadawalającej jakości wód jeziorowych w granicach miasta Koszalina jest ich nadmierna żyzność, czyli eutrofia.

Ocenę eutrofizacji jezior objętych badaniami w latach 2000-2007 przeprowadzono w oparciu o wymagania sprecyzowane w Rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie kryteriów wyznaczania wód wrażliwych na zanieczyszczenie związkami azotu ze źródeł rolniczych. Stan żyzności jest odzwierciedleniem koncentracji związków biogenych, pośród główną rolę pełnią związki azotu i fosforu. Obfity rozwój fitoplanktonu, który powoduje obniżenie przezroczystości wód, to reakcja na wysoką zawartość związków biogenych.

Na podstawie wyników monitoringowych stwierdzono, że w jeziorach: Lubiato i Jamno, objętych monitoringiem w latach 2000-2007 wystąpiły przekroczenia wartości granicznych zarówno azotu ogólnego jak fosforu ogólnego.

Analiza wyników wykazała znaczną zbieżność występowania wysokich koncentracji związków biogenych (takich jak: azot i fosfor) z głębokością średnią badanego akwenu. Głębokość średnia jest więc zasłużenie jednym z istotniejszych wskaźników morfometrycznych, określających podatność jeziora na wpływ zanieczyszczeń ze zlewni.

Bardzo wysokie koncentracje fosforu stwierdzono w jeziorze Jamno (głębokość średnia 1,4 m).

Koncentracje azotu ogólnego wyższe od 1,5 mg N/l (wartość graniczna eutrofizacji jezior):

- jezioro Jamno - 2,68, przekroczenie wartości granicznej eutrofizacji ponad 45%;
- jezioro Lubiato - 1,61, przekroczenie wartości granicznej eutrofizacji ponad 10%;

Są to jeziora o przekroczonej wartości granicznej i należą do jezior bardzo płytkich o głębokości średniej nieprzekraczającej 2 m.

Koncentracje fosforu ogólnego wyższe od 0,100 mg P/l (wartość graniczna eutrofizacji jezior):

- jezioro Jamno - 0,388, przekroczenie prawie 4 krotnie wartości granicznej eutrofizacji jezior;
- jezioro Lubiato - 0,153, przekroczenie 1,5 krotnie wartości granicznej eutrofizacji jezior.

2.3.14.5. Jakość wód podziemnych

Wody podziemne dzieli się na wody wgłębne i wody gruntowe biorąc pod uwagę stopień naturalnej izolacji wód podziemnych, głównie pod względem ich wrażliwości na zanieczyszczenia antropogeniczne.

Do wód wgłębnych zalicza się wody poziome wodonośnego o charakterze subartezyjskim lub artezyjskim oraz o dobrej i średniej izolacji przed wpływem zanieczyszczeń. Do wód gruntowych zalicza się poziomy wodonośne o swobodnym zwierciadle wody.

Monitoring jakości zwykłych wód podziemnych jest prowadzony w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska, koordynowanego przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska.

Wody podziemne na terenie miasta nie są badane w ramach wspomnianego monitoringu. Na terenie powiatu koszalińskiego wody te badane są w punkcie pomiarowym zlokalizowanym w miejscowości Świeszyno – Włoki w bezpośrednio przyległej od południa gminie Świeszyno. Wyniki tych badań są reprezentatywne także dla wód podziemnych na terenie i miasta. Jakość tych wód w latach 1997 – 2001 przedstawiono w tabeli nr 19 .

Jakość wód podziemnych ocenia się według następujących klas:

- klasa Ia – wody o najwyższej jakości,
- klasa Ib – wody wysokiej jakości,

- klasa II – wody średniej jakości,
- klasa III – wody niskiej jakości.

Jakość wód gruntowych na terenie miasta badano w latach 1997-2001. Wśród wskaźników podstawowych wartości nie odpowiadające normom III klasy stwierdzono jedynie dla zanieczyszczeń pochodzenia naturalnego; chlorków sodu, potasu oraz żelaza.

Miasto zaopatrywane jest w wodę z trzech ujęć podziemnych:

- ujęcie "Centrum" przy ulicy **Żwirowej 18** o wydajności 19200 m³/dobę wraz ze zmodernizowaną stacją uzdatniania wody;
- ujęcie "Mostowo", które zlokalizowane jest w odległości około 20 km od miasta o wydajności 61200 m³/dobę;
- ujęcie "Jamno" (2 studnie): SW – 1/78 o wydajności 42,4 m³/godz. i SW – 2/86 o wydajności 42,0 m³/godz. (pozwolenie wodno-prawne wydane decyzją Starosty Koszalińskiego z dnia 1 lipca 2009 r. Nr OŚ-IV-6223/18/09).

W ujęciu „Centrum” woda ujmowana jest z 14 studni usytuowanych pomiędzy ulicami: Rzeczną, Piaskową, Korczaka i 4-go Marca. Na terenie ujęcia znajduje się też stacja uzdatniania wody pokrywająca około 35% potrzeb miasta. Woda z tego ujęcia, po uzdatnieniu ma parametry lepsze od wymaganych wg przepisów z 19.11.2002 r. Pozostała część wody jest dostarczana z ujęcia „Mostowo”, gdzie funkcjonuje 37 studni. Na ujęciu tym realizowana jest budowa stacji uzdatniania wody, której praca pozwoli uzyskać w dostarczanej do miasta wodzie Fe < 0,05 mg/l.

Strefa ochronna dla ujęcia wody przy ul. Żwirowej 18 w Koszalinie ustanowiona na wniosek MWiK sp. z o.o. w Koszalinie decyzją Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 28 września 2001 r., znak: K-OSR-Ś/6814/2-4/01 utraciła moc z dniem 31 grudnia 2012 r.

Rozporządzeniem Nr 1/2014 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie z dnia 10 stycznia 2014 r. została ustanowiona nowa strefa ochronna ujęcia wody podziemnej zlokalizowanego przy ul. Żwirowej 18 Rozporządzeniem tym wprowadzono zakazy, nakazy i ograniczenia obowiązujące na terenie strefy ochronnej.

2.3.14.6. Oddziaływanie linii elektroenergetycznych

Przez północno – zachodnie fragmenty terenu miasta miejscowego przebiegają linie elektroenergetyczne - 400kV i 110kV.

Linie te są źródłami niekorzystnych oddziaływań na środowisko, zdrowie ludzi poprzez emisje promieniowania elektromagnetycznego, hałasu oraz zakłóceń RTV.

Wszystkie czynne urządzenia elektroenergetyczne wytwarzają pole elektryczne. Zgodnie z obowiązującymi przepisami natężenie pola elektromagnetycznego w miejscach przeznaczonych na pobyt ludzi przez czas nie przekraczający 8 godzin na dobę nie powinno przekraczać 10kV/m, zaś w miejscach zamieszkiwania - 1kV/m. Pomiary przeprowadzone przez Zakład Wysokich Napięć Instytutu Energetyki wykazały, że maksymalny zasięg strefy o natężeniu pola elektromagnetycznego powyżej 1kV/m dla linii 110kV wynosi 14,5m od skrajnego przewodu. Badania te potwierdziły, że w większości eksploatowanych linii elektroenergetycznych pole elektryczne i pole elektromagnetyczne nie przekraczają wartości dopuszczalnych, określonych w przepisach szczególnych dla miejsc dostępnych dla ludzi.

Linie elektroenergetyczne są jednocześnie źródłami emisji hałasu do środowiska. Hałas ten w literaturze przedmiotu określany jest – hałasem ulotu. Hałas ten silnie uzależniony jest od warunków atmosferycznych i podlega dużym zmianom w czasie. Najbardziej niekorzystne warunki potęgujące akustyczne oddziaływania linii elektroenergetycznej to deszcze o różnej intensywności, śnieg, mróz, mgła.

Przeciętny poziom dźwięku A hałasu ulotu w odległości 15m od skrajnego przewodu linii 400kV waha się od 35dB podczas dobrej pogody do 53dB w złych warunkach pogodowych, krótkotrwały poziom hałasu niższy jest od wartości poziomu równoważnego podczas złych warunków atmosferycznych o 5 – 8dB, średnio o 6,7dB.

2.3.14.7. Strefy kontrolowane gazociągu wysokiego ciśnienia i stacji redukcyjno-pomiarowej gazu

Miasto Koszalin jest zgazyfikowane gazem ziemnym zaazotowanym podgrupy GZ -35 otrzymanym ze zmieszania gazu wysokometanowego z gazem ziemnym ze złóż lokalnych w rejonie Wierzchowa, Trzebiatowa, Daszewa, Białogardu i Karlina. Dostarczenie gazu gazociągami wysokiego ciśnienia do istniejących dwóch stacji redukcyjno-pomiarowych gazu I^o w St. Bielicach o przepustowości $Q=20\ 000\ m^3/h$. Stacje zasilają sieć gazową średniego ciśnienia wykonaną w układzie pierścieniowym zasilającą 14 istniejących stacji redukcyjno-pomiarowych II°, które zasilają sieć rozdzielczą niskiego ciśnienia rozprowadzającą gaz do odbiorców.

Ogólne zaopatrzenie gazowe Koszalina jest dobre; dla potrzeb lokalnych kotłowni układ sieciowy średniego ciśnienia wymaga rozbudowy.

Zasoby lokalne gazu ziemnego i wykonany gazociąg przemysłowy Ujście –Szczecinek – Koszalin zabezpiecza potrzebne ilości gazu dla rozwoju budownictwa mieszkaniowego i podmianę paliwa stałego na gazowe w lokalnych kotłowniach miasta Koszalina.

Zwiększone zapotrzebowanie gazu zostanie zabezpieczone po połączeniu systemu regionalnego z systemem ogólnopolskim.

Istniejący układ sieci gazowej i dwustronne zasilanie miasta Koszalina pozwala na rozbudowę sieci średnioprężnej dla potrzeb ogrzewnictwa w szerokim zakresie;

Obiekty nie objęte gazyfikacją przewodową są zaopatrywane w gaz płynny w butlach 11 kilogramowych.

Wzdłuż gazociągów obowiązują strefy kontrolowane o szerokości, zakazach i ograniczeniach regulowanych przepisami odrębnymi.

2.3.15. Wytyczne do kształtowania i ochrony środowiska

2.3.15.1. Zasady kształtowania i ochrony środowiska

Na podstawie omówionej oceny stanu ochrony i użytkowania zasobów przyrodniczych, ze szczególnym uwzględnieniem zmian jego poszczególnych komponentów oraz kierunków zagospodarowania przestrzennego dla miasta określonych w Planie zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego uwzględniono następujące zasady kształtowania i ochrony środowiska:

- utrzymanie ciągłości przyrodniczej i przestrzennej wszystkich elementów osnowy ekologicznej miasta poprzez wyznaczenie nowych terenów zieleni ogólnodostępnej oraz pod lokalizację układów zieleni osiedlowej i przyulicznej oraz terenów i urządzeń rekreacyjnych z dużym udziałem powierzchni biologicznie czynnej i z odpowiednimi układami zadrzewień i zakrzewień,
- utrzymanie spójności hydrograficznej obszarów położonych w górnej części zlewni Dzierżęcinki z Jeziołem Jamno oraz przez Raduszkę z Radwią i Parsętą,
- **wprowadzanie** wzdłuż istniejących i planowanych ulic **nowych zadrzewień o luźnej strukturze ażurowej** tak, aby nie utrudniać swobodnego przewietrzania terenu **oraz zgodnie** z gatunkami występującymi już na tym terenie, a charakteryzującymi się dobrym stanem sanitarno – zdrowotnym,
- poprawa warunków zamieszkiwania w terenach sąsiadujących z głównymi ciągami komunikacyjnymi będąca skutkiem wyprowadzenia ruchu tranzytowego na realizowane drogi ekspresowe S6 i S11,
- zagospodarowanie środowiska przyrodniczego na obszarach leśnych dla turystyki i rekreacji mieszkańców miasta,

- uwzględnienie powierzchni biologicznie czynnej w ogólnej powierzchni terenu istniejących działek, w szczególności na terenach istniejącej zabudowy mieszkaniowej,
- obowiązek wprowadzenia nowych zadrzewień i zakrzewień zgodnych z miejscowymi warunkami siedliskowymi oraz w formie biogrup drzew i krzewów,
- wprowadzenie do zapisów planów miejscowych dla planowanych parkingów terenowych nakazu nowych nasadzeń drzew,
- rozwój przestrzenny miasta w pasmach południowo – zachodnim, północnym oraz zachodnim z maksymalnym ograniczeniem rozwoju w kierunku południowo – wschodnim,
- kompleksowa realizacja miejskich układów kanalizacji sanitarnej i deszczowej oraz przebudowa sieci ogólnospławnej na rozdzielczą,
- preferowanie niskoemisyjnych źródeł ciepła wraz z pomocą **WFOŚiGW oraz NFOŚiGW** dla osób zmieniających źródło ciepła na niskoemisyjne,
- wprowadzenie zasady lokalizacji miejsc postojowych wyłącznie w granicach posiadanego terenu, z preferowaniem lokalizacji parkingów kubaturowych z maksymalnym ograniczeniem realizacji garażowisk,
- maksymalne ograniczenie stosowania szczelnych nawierzchni do utwardzenia dróg dojazdowych do poszczególnych budynków oraz ciągów pieszych i parkingów w obrębie posesji w zabudowie mieszkaniowej jednorodzinnej.

2.3.15.2. Główne uwarunkowania przyrodnicze zagospodarowania terenów miasta

1) Uwarunkowania przyrodnicze: stan funkcjonowania środowiska przyrodniczego miasta Koszalina jest generalnie korzystny; wynika z dobrze zachowanych walorów przyrodniczo-krajobrazowych, zachowania względnej równowagi ekologicznej w podstawowych ekosystemach oraz ze stosunkowo niedużych (ograniczonych do niektórych elementów) niekorzystnych zmianach spowodowanych działalnością gospodarczą i antropopresją.

2) Miasto położone jest na terenach o korzystnych warunkach fizjograficznych w obrębie wysoczyzny moreny dennej charakteryzującej się dobrymi warunkami budowlanymi i klimatyczno – zdrowotnymi; posiada duże walory krajobrazowo – przyrodnicze jak: dolinę rzeki Dzierżęcinki z parkami, zalesione wzgórza moreny czołowej (kulminacja 137 m npm.), kompleks lasu bukowego, część obszaru malowniczego jeziora Lubińskiego (rezerwat przyrody).

3) Środowisko przyrodnicze znajduje się we względnej równowadze ekologicznej. Obszary o niskim potencjale samoregulacyjno-odpornościowym są użytkowane w większości w sposób właściwy; podmokłe torfiaste obniżenia zajęte są przez trwałe użytki zielone i bagna, wzniesienia morenowe o dużych spadkach porastają lasy zabezpieczając zbocza przed erozją; obszary wysoczyzny moreny dennej o podłożu gliniastym, charakteryzujące się dużym potencjałem somoregulacyjno-odpornościowym są zabudowane lub użytkowane rolniczo.

4) Miasto i rejon otaczający jest ubogi w surowce naturalne (kopaliny), posiada znaczne zasoby przyrody ożywionej, stanowiące bazę rozwoju gospodarczego; są to: dość żyzne gleby, lasy zdrowe biologicznie o dużym przyroście masy drzewnej, wody powierzchniowe (baza dla rybactwa) oraz zasoby wód wglębnych.

5) Obszary o największych walorach przyrodniczych i wartościach użytkowych środowiska objęte są ochroną prawną:

a) z mocy ustawy o ochronie przyrody:

- 2 rezerваты przyrody „Bielica”, o pow. 1.3 ha i „Jezioro Lubińskie”, o pow. 370ha,
- zespół krajobrazowo-przyrodniczy „Wąwozy Grabowe”, o pow. 10.32 ha,

- 9 użytków ekologicznych o pow. 26.63 ha,
- parki śródmiejskie o pow. 40 ha, w tym 30 ha objętych ochroną konserwatora zabytków; 59 drzew stanowią pomniki przyrody,
- obszar chronionego krajobrazu „Koszaliński Pas Nadmorski”, obejmujący całą strefę wybrzeża morskiego wraz z częścią wzgórz Góry Chełmskiej w obrębie miasta;

b) **z mocy ustawy o lasach:** lasy w obrębie miasta i w promieniu 10 km od miasta zaliczone zostały do kategorii lasów ochronnych (zieleni wysokiej wokół miast) z tego część posiada znaczenie szczególne: las komunalny (park leśny) - o pow. 99.6 ha, las wodochronny - o pow. 7.0 ha, lasy nasienne - o pow. 6.02 ha;

c) **z mocy ustawy prawo wodne i prawo geologiczne:**

- teren komunalnego ujęcia wody pitnej objęty strefą ochronną przy ul. **Żwirowej**,
- udokumentowane złoża kredy jeziornej nad jeziorem Lubiatowskim.

6) Stan **zanieczyszczeń** i zagrożeń środowiska nie jest znaczny; jest różny w stosunku do poszczególnych elementów składowych środowiska:

a) wody powierzchniowe wykazują największe zanieczyszczenie: rzeka Dzierżęcinka posiada kl. II od jeziora Lubiatowskiego do terenów zabudowy miejskiej, w obrębie miasta III kl., poniżej wody nie odpowiadające normom; jezioro Lubiatowskie kl. II/III;

b) gleby wykazują skażenia metalami ciężkimi (ołowiem i kadmem) w ogrodach działkowych zlokalizowanych w śródmieściu i przy ruchliwych trasach komunikacyjnych; w rejonach miasta, w których zaniechano uprawy roli (Lubiatowo, Dzierżęcina) i nie zagospodarowano dla innych celów następuje znaczna degradacja gleby (zachwaszczenie i erozja); na pozostałych terenach rolniczej przestrzeni produkcyjnej nie stwierdzono zanieczyszczeń;

c) szata roślinna lasów i parków wskazuje dobrą kondycję biologiczną; zagrożone są zadrzewienia w pasach drogowych ulegające znacznej degradacji;

d) powietrze atmosferyczne jest dość czyste, zanieczyszczenia gazami SO₂ i NO₂, niewielkie - do 8% dopuszczalnej normy, większe jest zanieczyszczenie pyłami opadającymi, wynosi od 20 – 25% dopuszczalnej normy.

7) Uciążliwości i zagrożenia dla mieszkańców związane z istniejącym zainwestowaniem są związane głównie z hałasem komunikacyjnym, który wzdłuż głównych ulic z zabudową mieszkaniową osiąga 65 – 70 dB; obiekty przemysłowe uciążliwe, kotłownie CO, ciągi systemów infrastruktury (linie kV, gazociąg), obiekty wytwarzające szkodliwe promieniowanie (anteny i urządzenia radiolokacyjne) posiadają ograniczone zasięgi i w większości usytuowane są poza granicami zabudowy mieszkaniowej.

8) Możliwości i kierunki przestrzennego rozwoju miasta wynikające z diagnozy stanu środowiska i uwarunkowań jego funkcjonowania wskazują, że dalsza rozbudowa miasta może odbywać się w kierunku północnym, zachodnim i południowym, natomiast barierami ograniczającymi przestrzenny rozwój są:

a) przyrodnicze struktury niekorzystne dla zabudowy, które stanowią tereny o niekorzystnych warunkach fizjograficznych (podmokłe, torfiaste obniżenia przyjeziorne, dolina rzeki, obniżenia wytopiskowe, jak również stoki doliny i wzgórz o znacznych spadkach);

b) przyrodnicze struktury (ekosystemy) o dużych walorach i o wartościach ekologicznych, niewskazane do zabudowy, chronione przed zabudową, do których należą: wzgórz morenowe masywu Góry Chełmskiej, doliny rzek: Dzierżęcinki, Raduszki, Czarnej;

c) obszary o zasobach użytkowych środowiska, które stanowią rejony żyznych gleb (rolnicza przestrzeń produkcyjna), zwłaszcza pod liniami wysokiego napięcia w rejonie ul. Morskiej oraz obszar rolniczy w rejonie ulicy Lechickiej – Szczecińskiej, udokumentowane złoża surowców - wapna jeziornego nad jeziorem Lubiatowskim, obszar strefy ochronnej ujęcia wody, w rejonie ulicy Rzeczej;

d) obszary konfliktowe, w których występują zagrożenia i uciążliwości dla mieszkańców spowodowane istniejącym zainwestowaniem jak: zanieczyszczenia powietrza, emitujące wyziewy, jak kotłownie o nazwach: „DPM” przy ul. Mieszka I-go i „FUB” przy ul. Słowiańskiej, oraz ciągi infrastruktury technicznej stanowiące źródło promieniowania - są to pola elektromagnetyczne pod liniami o napięciu 110 kV i 400 kV, w pierścieniu wokół Koszalina i na trasie linii o napięciu 400 kV relacji Dolna Odra – Żarnowiec.

2.4. Uwarunkowania środowiska kulturowego

2.4.1. Uwarunkowania historyczne

Najstarsze ślady związane z obecnością ludzką na obszarze dzisiejszego Koszalina pochodzą z okresu późnego neolitu (kultury pucharów lejkowatych i amfor kulistych).⁶ Ślady późniejsze (z okresu kultury łużyckiej) to cmentarzyska i osady w rejonie śródmieścia, na Górze Chełmskiej, w Rokosowie, Dzierżęcinie i Lubiawie. Na okres wpływów rzymskich (do IV w.n.e) datuje się punkty osadnicze w Lubiawie i Wilkowie.

Osadnictwo wczesnośredniowieczne rozwijało się przy głównym szlaku łączącym Pomorze Zachodnie z Pomorzem Gdańskim. Ponadlokalne znaczenie miał ośrodek kulturowy na szczycie Góry Chełmskiej, od VIII do XII w. pogański, a od XIII w. chrześcijański, Maryjny (znane w całej Europie miejsce pątnicze i odpustowe). Pierwsza udokumentowana wzmianka nazwy *Cossalitz* (Koszalice) pochodzi z 1188 r. i dotyczy wsi, przypuszczalnie zlokalizowanej nad Dzierżęcinką lub na Górze Chełmskiej.

Rozwój przestrzenny miasta rozpoczął się od aktu lokacyjnego z 23 maja 1266r., zgodnie z którym założono miasto na prawie lubeckim, prawdopodobnie w całości jako nowe założenie przestrzenne.

Od czasu lokacji trwa ciągły rozwój przestrzenny układu miejskiego, pomimo trzykrotnych kataklizmów, które w znacznym stopniu niszczyły substancję miejską (dwa pożary – w 1504 i 1718 r. oraz zniszczenie śródmieścia przez wojska sowieckie w 1945 r.).

Miasto założono na wzniesieniu otoczonym wodami rzeki Dzierżęcinki, z prostokątnym rynkiem w środku. W kwartale północno-wschodnim zlokalizowano klasztor cysterek. Na początku XIV w. miasto otoczono obwodem murów obronnych z fosą i wałem ziemnym oraz trzema bramami, związanymi z przebiegiem tranzytowych traktów komunikacyjnych (od strony północnej, południowej i zachodniej). Miasto posiadało trzy szpitale, w tym jeden w granicach murów miejskich. Za bramami powstały trzy niewielkie przedmieścia.

W okresie średniowiecznym istniały na terenie dzisiejszego Koszalina wsie: Rokosowo, Dzierżęcino, Lubiawo i Raduszka.

W r. 1313 miastu przekazana została na własność Góra Chełmska, w r. 1331 – wieś Jamno. W r. 1353 miasto nabyło część jeziora Jamno wraz z mierzeją i grodem Unieście, wskutek czego Koszalin uzyskał bezpośredni dostęp do morza, stając się od r. 1386 członkiem związku miast Hanzy – początkowo reprezentowanym przez Kołobrzeg, a po wygranej bitwie z Kołobrzegiem w r. 1446 – samodzielnie.

Po pożarze w 1504 r., który zniszczył większość zabudowy średniowiecznej (ocalał kościół Mariacki i nieliczne prywatne budynki), miasto odbudowano w granicach murów, zasadniczo na planie lokacyjnym.

Na rynku wzniesiono nowy ratusz, w kwartale poklasztornym wzniesiono rezydencję dla biskupów kamieńskich, dawną kaplicę cysterek odbudowano jako kościół zamkowy, założono ogród nad Dzierżęcinką. W XVII w. rozbudowie uległy przedmieścia za bramami.

⁶ Na terenach Jamna i Łabusza przyłączonych do Koszalina zaewidencjonowano stanowiska z okresu mezolitu (obozowiska).

W XVI i XVII w. miasto kilkakrotnie było niszczone, zwłaszcza w czasie wojny trzydziestoletniej. W 1718 r. wybuchł pożar, który strawił większość zabudowy mieszkalnej, zamkowej z kościołem oraz ratusz.

W trakcie odbudowy układ urbanistyczny uległ zmianom – poszerzono niektóre ulice, powiększono rynek, ratusz wzniesiono nie jak dotychczas na środku placu rynkowego, a w jego południowej pierzei. Obniżono mury i bramy, rozebrano kaplicę św. Jakuba na przedmieściu za bramą Młyńską.

W drugiej połowie XVIII w. powstały w mieście i jego okolicy pierwsze obiekty przemysłowe – manufaktury, rozpoczynając XIX-wieczny etap przemian spowodowanych rozwojem przemysłu.

W XIX w. układ miejski przekroczył obwód średniowiecznych murów obronnych. Rozebrano część murów oraz bramy miejskie, zlikwidowano wały i zasypano fosy, zakładając w ich miejsce zieleń parkową.

Główna oś rozwoju przebiegała na wschód od starego miasta (dzisiejszą ul. Zwycięstwa), dzięki czemu miasto uzyskało wschodni kierunek wylotowy. Wzdłuż osi powstało przedmieście Fryderyka Wilhelma III z zabudową o charakterze reprezentacyjnym.

Po stronie zachodniej wykształciło się przedmieście przemysłowo-usługowe.

Wytyczono nowe ulice, rozbudowano sieć dróg tranzytowych, z których najważniejszą była modernizacja i rozbudowa szosy Szczecin-Gdańsk.

W drugiej połowie XIX w. zrealizowano budowę kolei żelaznej – powstały linie do Stargardu, Słupska i Gdańska. W sąsiedztwie kolei powstała dzielnica przemysłowa.

Przedmieścia wypełniała zabudowa o charakterze śródmiejskim, złożona głównie z kamienic czynszowych, oraz willowa i o charakterze podmiejskim.

Wiek XX przyniósł dalszą ekspansję terytorialną miasta we wszystkich kierunkach. W zabudowie mieszkaniowej pojawiły się wolnostojące bloki mieszkalne oraz domy jedno- i kilkurodzinne. W okresie międzywojennym powstały wartościowe obiekty publiczne o charakterze reprezentacyjnym oraz skromniejsze obiekty sakralne.

Nastąpił dalszy rozwój przemysłu głównie na dotychczasowych obszarach. Kontynuowano prace nad urządzeniem parków po wschodniej stronie miasta, oddano do użytku stadion sportowy.

W trakcie trzeciego w historii wielkiego pożaru miasta, który został wzniecony po zdobyciu miasta przez wojska sowieckie w marcu 1945 r., zniszczeniu uległo ok. 70% zabudowy starego miasta oraz część zabudowy przedmieść.

W obrębie murów miejskich ocalały m.in. katedra, kościół św. Józefa, kwartały w ich rejonie oraz pojedyncze obiekty w pozostałych kwartałach.

W latach 50- i 60-tych trwała odbudowa starego miasta, początkowo w obrębie przedwojennych granic administracyjnych. W 1954 r. w granice miasta włączono wieś Rokosowo. Od lat 60-tych rozpoczęła się ekspansja przestrzenna, która trwa po dzień dzisiejszy; zapoczątkowana uzyskaniem przez Koszalin statusu stolicy województwa, związana była z budową przede wszystkim nowych osiedli mieszkaniowych, początkowo głównie w kierunku północnym, a następnie (w latach 70-tych) również w kierunku wschodnim oraz południowym; ponadto na terenie śródmieścia dokonano kolejnych wyburzeń pod nowe realizacje.

Nowym inwestycjom towarzyszyła rozbudowa sieci komunikacyjnej. W pierwszej połowie lat 70-tych wykonano część obwodnicy śródmiejskiej, której ostatni odcinek oddano do użytku w 2006 r.

W r. 1988 obszar Koszalina zwiększył się o ponad 25% w wyniku przyłączenia dawnych wsi Chełmoniewo, Dzierżęcino, Lubiatowo, Raduszka, Sarzyno, Wilkowo i Żabowo. W ostatnich latach tereny te podlegają postępującej urbanizacji poprzez realizację osiedli zabudowy jednorodzinnej.

Od stycznia 2010 r. formalnie przyłączone zostały do Koszalina dwie zabytkowe wsie o metryce średniowiecznej: Łabusz i Jamno.

Jamno to wieś placowa w typie owalnicy, z kościołem pośrodku; jest jedną z najstarszych osad słowiańskich w okolicach Koszalina (pierwsza wzmianka z 1224 r.); również w XIII w. wzmiankowano kościół parafialny. Od 1331 r. (nadanie wsi miastu Koszalin) dzieje wsi związane były z historią Koszalina.

Pierwsza wzmianka historycznie potwierdzona o Łabuszu pochodzi z XIV w. Pierwotnie była to wieś o formie placowej typu sakowego (nieprzejezdna), o zwartej kompozycji.

Zachowały się układy przestrzenne obu wsi oraz zabudowa historyczna z okresu od końca XVIII w. do XX w.

Powiększenie obszaru miasta o teren w bezpośrednim sąsiedztwie jeziora Jamno umożliwi rozwój bazy turystycznej i ruchu turystycznego.

2.4.2. Krajobraz kulturowy

Na krajobraz kulturowy Koszalina składają się:

1) **krajobraz miasta w granicach murów obronnych**, o praktycznie nie zachowanych cechach krajobrazowych miasta średniowiecznego. Podczas odbudowy miasta po dwu wielkich pożarach, a zwłaszcza po drugim w r. 1718, modyfikacji uległ plan średniowieczny – powiększono rynek, poszerzono niektóre ulice, zatarciu uległ układ katastralny (pierzeje rynkowe oraz ulic wychodzących z rynku zabudowano ciągami o ujednoliconych elewacjach frontowych i mansardowych dachach); dominowały barokowe, całościowe koncepcje urbanistyczne. Zmieniła się lokalizacja ratusza, częściowo rozebrano mury i bramy miejskie.

Na współczesny stan zespołu w obrębie miasta średniowiecznego składają się:

a) zachowany zasadniczo (z wymienionymi powyżej zmianami) schemat sieci ulic miasta lokacyjnego z placem rynkowym,

b) nieliczne obiekty zabytkowe, wśród nich kościół katedralny, tzw. kościół zamkowy (poklasztorny cysterek), obecnie prawosławny, neogotycki kościół św. Józefa, budynki z relikwiami gotyckimi i pozostałości murów obronnych,

c) zabudowa kwartałów realizowana według dwóch kolejnych koncepcji urbanistycznych odbudowy starego miasta – obrzeżna z podziałem na sekcje z lat 50-tych XX w., bloki zabudowy z lat 50-tych i 60-tych, usytuowane obrzeżnie wzdłuż ulic lub wolnostojące, często bez nawiązania do historycznych linii zabudowy; jeden z kwartałów zabudowany współczesną 5-kondygnacyjną zabudową pierzejową z ostatnich lat,

d) wnętrza blokowe w większości wypełnione zielenią;

2) **strefa otulinowa miasta lokacyjnego** spełniająca ważną rolę uczytelniącą układ przestrzenny średniowiecznego miasta:

a) od strony zachodniej – obszar na sztucznie nadsypanym tarasie nad doliną dawnego potoku, w części południowej o niskim standardzie zagospodarowania, z kilkoma zabytkowymi obiektami, wśród których najcenniejszy to modernistyczny budynek straży pożarnej przy ul. Kazimierza Wielkiego z początku XX w.; część południowo-zachodnia strefy wymaga rewaloryzacji z wprowadzeniem zieleni komponowanej jako kontynuacji pierścieniowego układu zieleni;

b) od strony wschodniej – teren zieleni parkowej stanowiący część obszaru Parku Książąt Pomorskich o proveniencji średniowiecznej.

3) **teren historycznego i współczesnego ośrodka pielgrzymkowego – Sanktuarium Maryjnego na Górze Chełmskiej** z relikwiami XIII-wiecznej kaplicy, XV-wiecznego kościoła i pomnika ofiar wojen napoleońskich, z XIX-wieczną wieżą widokową oraz zabytkami archeologicznymi, w otoczeniu zieleni komponowanej i naturalnej;

4) wartościowe zespoły architektoniczno-krajobrazowe:

a) dawne przedmieście Fryderyka Wilhelma III:

- założenie wzdłuż ulic Zwycięstwa i Andersa, z dwoma placami: Wolności i Zwycięstwa oraz reprezentacyjną zabudową (neogotycki budynek poczty, późnomodernistyczny obiekt dawnego urzędu wojewódzkiego, szkoła) wraz z układem zieleni parkowej (południowy fragment przedmieścia),
- 3 zespoły szkolne, zabudowa północnej pierzei ul. Zwycięstwa i wzdłuż ul. Piłsudskiego (północny fragment),
- zespół zabudowy willowej z ogrodami wzdłuż ul. Piłsudskiego (północno-wschodni fragment),
- zespół modernistycznej zabudowy przy ul. Wyspiańskiego,

b) zespół zabudowy przy ul. Modrzejewskiej – Curie-Skłodowskiej z gotycką kaplicą św. Gertrudy z 1383 r. (pierwotnie kaplicą cmentarną), modernistycznym budynkiem teatru (dawnego zboru ewangelickiego) oraz gmachem Archiwum Państwowego (pierwotnie lazaretu garnizonowego), z cennymi okazami starodrzewu,

c) zespół dawnego młyna między ulicami Młyńską, Podgrodzie i Dąbrowskiego a rzeką Dzierżęcinką,

d) zespół modernistycznych obiektów Szpitala Wojewódzkiego przy ul. Chełmońskiego, w znacznym stopniu zdegradowany rozbudowami po II w. św.,

e) pojedyncze obiekty o wysokiej wartości architektonicznej i urbanistycznej wraz z otoczeniem: budynek szkoły przy ul. Komisji Edukacji Narodowej z początku XX w. (najcenniejszy obiekt modernistyczny), neobarokowy budynek Rejencji, budynek policji z ogrodem przy ul. Krakusa i Wandy z pierwszej ćwierci XX w. (dawny zakład opiekuńczy, monumentalny przykład ceglanego historyzmu z elementami neorenesansu), modernistyczny obiekt straży pożarnej przy ul. Kazimierza Wielkiego z początku XX w., neogotycki gmach szpitala przy ul. Szpitalnej z lat 70-tych XIX w.,

f) ciągi zabudowy pierzejowej wzdłuż ulic: Jana z Kolna, Dworcowej, Grunwaldzkiej, Spółdzielczej, Niepodległości, Batalionów Chłopskich, Dąbrowskiego, Kaszubskiej, Lechickiej, Dzieci Wrzesińskich, Pl. Gwiazdzysty-Modrzejewskiej, Młyńskiej, Kościuszki, ciągi krajobrazowe ulic: Zwycięstwa w kierunku wschodnim, Piłsudskiego,

g) obszar zabudowy mieszkaniowej między ul. Drzymały, Komisji Edukacji Narodowej, Krakusa i Wandy, podzielony na kwartały ulicami Barlickiego, Wróblewskiego, Mariańską i Harcerską (tzw. „Trójkąt Bermudzki”) - ukształtowany w 2 połowie XIX w., z dopełnieniem na początku XX w. wytyczeniem ulic Drzymały i KEN, z zabudową kamienicową historyzującą i współczesnymi uzupełnieniami; znaczny stopień degradacji zespołu, liczne luki w zabudowie, wnętrza kwartałów zdewastowane,

h) osiedla zabudowy willowej, domów kilku- i jednorodzinnych w ogrodach, w większości z okresu 20-lecia międzywojennego;

5) zespoły militarne:

a) zespół obiektów Ośrodka Szkolenia Straży Granicznej przy ul. Piłsudskiego – monumentalne założenie dawniej Szkoły Kadetów z przełomu XIX i XX wieku w stylu ceglanego historyzmu, modernistyczna kaplica, internat z lat 20-tych XX w. z ogrodem (dawne Pedagogium dr Reusse),

b) zespół modernistycznej i późnomodernistycznej zabudowy koszar między ul. Zwycięstwa, 4-go Marca a doliną Dzierżęcinki z reprezentacyjnymi obiektami szpitala przy ul. Zwycięstwa 204a, kasyna od ul. Wojska Polskiego oraz starodrzewem;

6) zespoły i obiekty przemysłowe:

- a) browar przy ul. Grunwaldzkiej na terenie historycznego przedmieścia Za Nową Bramą z zachowanym budynkiem browaru z drugiej połowy XIX w. w ceglanej wersji historyzmu,
- b) zespół dawnej papierni w rejonie ul. Papierniczej – Franciszkańskiej, z późnomodernistyczną wieżą ciśnień i halą przemysłową w ceglanej wersji uproszczonego historyzmu,
- c) modernistyczna hala przemysłowa w zespole dawnej rzeźni i budynek dawnego młyna przy ul. Morskiej w ceglanej wersji historyzmu, jeden z najcenniejszych przykładów architektury przemysłowej Koszalina,
- d) modernistyczna hala przemysłowa przy ul. Batalionów Chłopskich,
- e) zespół gazowni przy ul. Połczyńskiej z głównym budynkiem z 2 połowy XIX w.,
- f) zakłady Bumar przy ul. Lechickiej z lat 30-tych XX w. – zespół hali przemysłowej i budynków administracyjnych;

7) wartościowe zespoły krajobrazowe:

- a) Park Książąt Pomorskich z XIX w., ukształtowany ostatecznie w latach 30-tych XX w., najcenniejszy zespół parkowy Koszalina,
- b) Park przy Amfiteatrze o proveniencji XIX-wiecznej, o kompozycji krajobrazowej, poszerzony w okresie powojennym,
- c) Park Kościuszki – utworzony w okresie po II w.św. na terenie XIX-wiecznego cmentarza,
- d) cmentarz komunalny przy ul. Gnieźnieńskiej, założony przy końcu XIX w., poszerzony w okresie międzywojennym, z zachowaną w części frontowej neogotycką kaplicą,
- e) tereny dawnych cmentarzy ewangelickich przy ul. Lubiatowskiej oraz żydowskich przy ul. Rzeczej i Piaskowej (starodrzew na terenie Politechniki),
- g) obszary dolin rzek:
 - Dzierżęcinki (odcinek między ul. Młyńską a ul. Monte Cassino o charakterze naturalno-parkowym),
 - Raduszki i Czarnej,
- h) otulina Jeziora Lubiatowskiego o wysokich walorach krajobrazu naturalnego i rolniczego;

8) tereny dawnych wsi o wysokich walorach krajobrazu naturalnego i historycznych układach ruralistycznych o układzie ulicowym, owalnicowym oraz sakowym z zachowanymi zespołami zabudowy lub obiektami (Lubiatowo, Raduszka, Sarzyno, Zagórzyn, Jamno, Łabusz);

9) kompleksy leśne:

- a) Las Bukowy w północno-zachodniej części miasta z historycznym przebiegiem ul. Morskiej,
- b) las na stokach Góry Chełmskiej przecięty historycznymi przebiegami dróg (ul. Gdańska, Słupska, Zwycięstwa);

10) główne komponenty kompozycji urbanistycznej:

a) historyczne **dominanty architektoniczne** istotne dla krajobrazu miasta. Główną dominantą budującą sylwetę centrum miasta jest kościół katedralny; kolejną ważną w skali krajobrazu miejskiego jest wieża widokowa na Górze Chełmskiej, pełniąc jednocześnie rolę punktu widokowego, z którego rozciąga się panorama Koszalina i okolic aż po Bałtyk. Pozostałe dominanty pełnią rolę lokalnych; należą do nich:

- budynek Straży Pożarnej przy ul. Kazimierza Wielkiego 7
- Pałac Młynarzy, obecnie siedziba Muzeum Regionalnego przy ul. Młyńskiej 37-39
- Kościół Zamkowy, obecnie prawosławny przy ul. Mickiewicza 22
- Kościół p.w. św. Józefa przy ul. ks. bpa Domina 10
- Kaplica św. Gertrudy przy ul. Modrzejewskiej
- budynek szkoły (liceum ogólnokształcącego) przy ul. Komisji Edukacji Narodowej 1
- budynek dawnego młyna (obecnie magazyn zbożowy) przy ul. Morskiej 17
- wieża ciśnień przy ul. Franciszkańskiej 32a,

b) **osie widokowe** wzdłuż głównych ciągów ulic: Zwycięstwa, 1-go Maja-Młyńskiej, Piłsudskiego, Władysława IV-go.

2.4.3. Historyczna sieć komunikacyjna

2.4.3.1. Drogi

Główny szlak wczesnośredniowieczny łączący Pomorze Zachodnie z Pomorzem Gdańskim Szczecin – Kołobrzeg – Gdańsk prowadził od Kołobrzegu na wschód przez Rusowo, Strachomino, Wierzchomino, Cieszyn, Stare Bielice do Koszalina, a stąd przełęczą Góry Chełmskiej do Sianowa, Sławna, Słupska i Gdańska. Na terenie dzisiejszego Koszalina przebiegał na północ od Starego Miasta. Szlak do Szczecina przez Karlino prowadził w przybliżeniu przebiegiem obecnej ul. Szczecińskiej.

W okresie średniowiecza główne trakty tranzytowe prowadziły: na wschód – zgodnie z przebiegiem szlaku wczesnośredniowiecznego Bramą Młyńską i dzisiejszą ul. Młyńską, na południe Bramą Wysoką do Białogardu i Bobolic oraz na zachód – Bramą Nową do Kołobrzegu i Szczecina. W tym okresie istniały lub powstawały na terenie dzisiejszego miasta wsie (Rokosowo, Dzierżęcino, Lubiatowo, Raduszka, powiązane z miastem lokacyjnym siecią drożną, której przebiegi przetrwały częściowo w dzisiejszej sieci komunikacyjnej.

Dzisiejsze ulice o proveniencji średniowiecznej to m.in. Młyńska – Fałata (dawny szlak w kierunku Słupska i Gdańska), Władysława IV (w kierunku Jamna), Lechicka (w kier. Białogardu), Morska – Kołobrzegu, Połczyńska – Świeszyna, Szczecińska – Szczecin, Wojska Polskiego – Dzierżęcino, Lubiatowska – Wyszecborza.

Znaczący rozwój sieci komunikacyjnej nastąpił w latach 10-20-tych XIX w. – wraz z rozbiórką murów i bram miejskich i wyjściem układu miejskiego poza średniowieczny obwód obronny – zwłaszcza w kierunku wschodnim, gdzie przedłużono główną równoleżnikową oś komunikacyjną układu staromiejskiego (odcinek ul. Zwycięstwa) oraz zrealizowano równoległy do niej odcinek ul. Andersa.

Wytyczono nowe ulice pod przyszłą zabudowę – m. in. Głowackiego, Moniuszki, Niepodległości.

Do lat 70-tych XIX w. trwała rozbudowa sieci dróg ponadlokalnych z wykorzystaniem średniowiecznych przebiegów komunikacyjnych. W latach 1829-1835 zbudowano bitą drogę łączącą Koszalin ze Szczecinem i Gdańskiem, po stronie zachodniej regulując i utwardzając historyczną trasę (dzisiejszy przebieg ul. Szczecińskiej i odcinka Zwycięstwa), po stronie wschodniej wytyczając nowy przebieg – ul. Piłsudskiego, Słupska.

Powstały (na bazie wcześniejszych przebiegów) ulice Harcerska, Mariańska, Wróblewskiego i Barlickiego.

W drugiej połowie XIX w. dokonano adaptacji wcześniejszych przebiegów traktów komunikacyjnych: ulice Modrzejewskiej-Gnieźnieńska do Bobolic, Zwycięstwa – wschodni odcinek do Polanowa, Jana z Kolna-Morska do Kołobrzegu.

Od lat 80-tych XIX w. trwał intensywny rozwój sieci ulicznej w rejonie ul. Piłsudskiego (Matejki, Waryńskiego, Hołdu Pruskiego). Na przełomie XIX-XXw. rozbudowano układ komunikacyjny Rokosowa.

W latach 1899-1900 wybudowano drogę bitą z Jamna w kierunku Koszalina na miejscu dawnego traktu, co położyło kres kilkusetletniej izolacji kulturowej miejscowości.

Na początku XX w. powstały nowe ciągi uliczne po południowo-zachodniej i południowej stronie starego miasta – Poławska, Komisji Edukacji Narodowej, Drzymały, odcinek Krakusa i Wandy między ulicami Drzymały i Konstytucji 3 Maja (zaczątek przebiegu dzisiejszej obwodnicy śródmiejskiej), Kaszubska i Dzieci Wrzesińskich (adaptacja i przedłużenie wcześniejszych dróg).

W okresie międzywojennym wytyczano nowe pojedyncze ulice oraz siatki ulic, dowiązując je do dróg tranzytowych i głównych lokalnych (Lechickiej, Szczecińskiej, Mieszka I, Morskiej, Franciszkańskiej, Władysława IV, Zwycięstwa, Wojska Polskiego, Piłsudskiego). Wykonano przedłużenie ul. Krakusa i Wandy między ulicami Zwycięstwa i Drzymały, z zamiarem przeprowadzenia trasy obwodowej do ul. Gnieźnieńskiej.

Intensywna rozbudowa sieci komunikacyjnej nastąpiła w latach 70-tych XX w. w związku z rozwojem przestrzennym miasta i powstawaniem nowych dzielnic. Powstała obwodnica śródmieścia od strony północno-wschodniej, północnej, zachodniej i południowej (Monte Cassino, Armii Krajowej, Krakusa i Wandy). Zewnętrzny pierścień utworzyły ulice: Jana Pawła II, Orłąt Lwowskich, Traugutta, 4-go Marca.

W r. 2006 oddano do użytku pełny pierścień obwodnicy śródmiejskiej.

W układzie przestrzennym miasta zachowały się i nadal są czytelne przebiegi historycznych traktów komunikacyjnych oraz powiązania komunikacyjne poszczególnych zespołów. Natomiast uzasadnione wymogami komunikacyjnymi przebudowy i modernizacje ulic oraz ich skrzyżowań, skutkujące zmianą szerokości, nawierzchni jezdni i chodników, zieleni przyulicznej, niejednokrotnie powodowały utratę historycznych wartości w przestrzeni ulic.

2.4.3.2. Linie kolejowe

Budowę kolei żelaznej rozpoczęto w 2 połowie XIX w. po stronie zachodniej miasta. Pierwszy fragment linii kolejowej, łączącej Koszalin ze Stargardem Szczecińskim, oddano do użytku w r. 1859. W r. 1869 zbudowano linię do Słupska, w r. 1870 do Gdańska. Pierwszy, nieistniejący dworzec kolejowy powstał w miejscu dzisiejszego. Lokalizacja linii kolejowej miała wpływ na układ i rozwój przestrzenny miasta – w sąsiedztwie kolei wykształciła się dzielnica przemysłowa, zlokalizowano także Urząd Powiatowy (u zbiegu ulic Zwycięstwa oraz Krakusa i Wandy).

W r. 1899 uruchomiono linię do Kołobrzegu, w r. 1914 dworzec kolejowy (nie zachowany).

W r. 1898 zrealizowano połączenie wąskotorowe do Polanowa i w 1905 r. do Bobolic. Koszalińska kolej wąskotorowa stała się istotnym czynnikiem przyśpieszenia rozwoju gospodarczego i społecznego, jako środek transportu osobowego oraz najbardziej ekonomiczny środek transportu towarowego.

Stacja wraz z linią kolei wąskotorowej na trasie Koszalin – Bobolice stanowi zabytek wpisany do rejestru.

2.4.4. Uwarunkowania formalno-prawne

2.4.4.1. Uwarunkowania wynikające z ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami

Podstawą formalną ochrony zabytków jest ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późniejszymi zmianami), która weszła w życie 17 listopada 2003 r.

Ustawa określa przedmiot ochrony, zakres i formy ochrony i opieki nad zabytkami.

Zabytki nieruchome, będące w szczególności krajobrazami kulturowymi, układami urbanistycznymi, ruralistycznymi, zespołami budowlanymi, dziełami architektury i budownictwa, dziełami budownictwa obronnego, obiektami techniki, cmentarzami, parkami, ogrodami, innymi zespołami zieleni, miejscami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź znaczące osoby czy instytucje oraz **zabytki archeologiczne**, będące w szczególności pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa, cmentarzyskami, kurhanami, relikdami działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej, podlegają ochronie i opiece, **bez względu na stan zachowania**.

Ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Formy ochrony zabytków to:

- wpis do rejestru zabytków
- uznanie za pomnik historii
- utworzenie parku kulturowego
- ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Na etapie studium uwzględnia się ochronę:

- zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru oraz ich otoczenia
- zabytków nieruchomych znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków
- parków kulturowych.

Na etapie studium ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej.

Miasto jest obecnie w posiadaniu gminnej ewidencji zabytków, która ma stanowić bazę obiektów zakwalifikowanych do ochrony w planach miejscowych oraz programu opieki nad zabytkami, mającego na celu sprecyzowanie i uwzględnienie problematyki ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, w realizacji polityki przestrzennej gminy.

2.4.4.2. Uwarunkowania wynikające z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 z późniejszymi zmianami), która weszła w życie 27 maja 2003 r., ustala konieczność uwzględnienia w studium uwarunkowań wynikających ze stanu dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, a także określenia obszarów chronionych i zasad ich ochrony – w szczególności wymóg zapisu wytycznych do zasad ochrony w planach miejscowych (Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. do ustawy w sprawie zakresu projektu studium).

2.4.5. Ochrona środowiska kulturowego w planie zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego

W obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego (uchwała Nr XLV/530/10 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 19 października 2010 r.) zapisano:

1) w zakresie ochrony i wyeksponowania dziedzictwa kulturowego:

ustalenia:

- *uwzględnianie w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego obowiązku sporządzania planów miejscowych uwzględniających obiekty, założenia zabytkowe i stanowiska archeologiczne wraz z ich otoczeniem,*
- *uwzględnianie wytycznych wojewódzkiego programu opieki nad zabytkami w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego,*

oraz zalecenia:

- *uwzględnienie wskazanych obszarów kulturowo-krajobrazowych (OKK) w polityce przestrzennej jednostek samorządu terytorialnego:*
 - *OKK24 „Święte Góry” (m. Koszalin, gm. Polanów, Sianów),*
 - *OKK29 „Kolejką do elektrowni” (m. Koszalin, gm. Manowo, Świeszyno),*
 - *OKK30 „Zachodniopomorski Pas Nadmorski” (w granicach gmin: Będzino, Darłowo, Dziwnów, Kołobrzeg, Koszalin, Mielno, Międzyzdroje, Postomino, Rewal, Świnoujście, Trzebiatów, Ustronie Morskie, Wolin),*
- *ochrona walorów wskazanych obszarów kulturowo-krajobrazowych, w tym zachowanie ich charakterystycznych cech kulturowych i krajobrazowych w drodze łącznego stosowania przepisów dotyczących ochrony zabytków, krajobrazu i środowiska przyrodniczego,*
- *utrzymanie i eksponowanie otwarc krajobrazowych, punktów widokowych, miejsc ekspozycji wartościowych krajobrazów kulturowych i przyrodniczych,*
- *wykluczenie lokalizacji inwestycji wielkokubaturowych, wielkoprzestrzennych, dominat wysokościowych z obszarów zapewniających ekspozycję sylwetek historycznych jednostek osadniczych oraz dominant krajobrazowych,*
- *sporządzanie studiów krajobrazu kulturowego/wpływu inwestycji wielkoprzestrzennych na krajobraz – wyprzedzająco w stosunku do zmian w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,*
- *rewitalizacja zabytkowych układów przestrzennych urbanistycznych i ruralistycznych,*
- *porządkowanie i utrzymanie historycznych nekropolii z elementami sepulkralnymi i zielenią komponowaną,*
- *inwentaryzacja i waloryzacja zieleni przydrożnej, wprowadzenie zakazu wycinki alejowych obsadzeń drogowych lub obowiązku stosownych kompensacji,*
- *wyprowadzenie poza centra miast wpisanych i projektowanych do wpisu do rejestru zabytków historycznych układów ruchu tranzytowego, parkingów, sklepów wielkopowierzchniowych;*

2) w zakresie ochrony dóbr kultury współczesnej:

ustalenie:

ustanowienie i ochrona dóbr kultury współczesnej przez wprowadzenie stosownych przepisów w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, w planach miejscowych i innych aktach prawa miejscowego dla następujących obiektów, figurujących w katalogu obiektów (lista otwarta do rozszerzenia):

- *rzeźba plenerowa Płomienne Ptaki – Koszalin, na wzgórzu przy Politechnice Koszalińskiej,*

- **kościół i klasztor o.o. Franciszkanów p.w. Podwyższenia Krzyża Św. – Koszalin, ul. Franciszkańska,**
- **ratusz – Koszalin, Rynek Staromiejski,**
- **Dom Handlowy Saturn – Koszalin, ul. Połtawska,**
- **amfiteatr – Koszalin, ul. Piastowska 7,**
- **Pomnik Dziewczyny z Mangustą – Koszalin, ul. Piastowska 37.**

2.4.6. Obszary i obiekty wpisane do rejestru zabytków

Zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (art. 8) rejestr zabytków na terenie województwa prowadzi wojewódzki konserwator zabytków. Ochronie podlega forma i funkcja oraz otoczenie obiektu zabytkowego.

Zasady ochrony zabytków wpisanych do rejestru ustalone są przepisami odrębnymi (art.36 ust.1 pkt 1-6, pkt 8-11 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami).

Wszelkie działania na substancji obiektu zabytkowego, w tym zagospodarowanie na cele użytkowe oraz wszelkie zmiany, w tym zmiana funkcji, wymagają pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Pomimo, że ochrona obszarów i obiektów wpisanych do rejestru zabytków nie jest przedmiotem prawa miejscowego, obowiązuje ich wykazanie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

Warunki ochrony układów i zespołów wpisanych do rejestru zabytków:

- utrzymanie historycznej kompozycji układu / zespołu wpisanego do rejestru zabytków, w tym odpowiednio do cech zagospodarowania obszaru:
 - istniejących ciągów ulicznych z ich przekrojami, szerokościami ulic i chodników, liniami zabudowy frontowej oraz z historycznymi nawierzchniami ciągów komunikacyjnych,
 - zasad historycznej parcelacji,
 - linii zabudowy wyznaczonej przez zachowaną zabudowę historyczną,
 - kompozycji zabudowy,
 - gabarytów wysokościowych zabudowy wytyczonych wysokością zachowanej zabudowy historycznej,
 - historycznych dominant i ich ekspozycji,
 - osi widokowych oraz ekspozycji i otoczenia obiektów zabytkowych,
 - istniejącej historycznej zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym: zabudowy, małej architektury, zieleni komponowanej.

Warunki ochrony obiektów wpisanych do rejestru zabytków:

- trwale zachowanie historycznej formy architektonicznej i substancji budowlanej obiektu wpisanego do rejestru zabytków,
- utrzymanie (ew. rewaloryzacja) otoczenia obiektu zabytkowego zgodnie z historycznym zagospodarowaniem,
- opracowanie rozwiązań inwestycyjnych na podstawie zaleceń konserwatorskich, zgodnie z odpowiednimi przepisami szczególnymi dotyczącymi ochrony zabytków.⁷

Wykaz zabytkowych obszarów oraz obiektów wpisanych do rejestru zabytków przedstawia tabela nr 6.

⁷ Według propozycji formy i zapisu wniosków opracowanej przez zespół w składzie: Jolanta Welc-Jędrzejewska, Ewa Kulesza-Szerniewicz, Beata Makowska, Ewa Stieler, Elżbieta Jagielska („Wnioski w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków do projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin i projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego” stan prawny na dzień 30 sierpnia 2009 r.)

Tabela 6. Wykaz zabytków wpisanych do rejestru

Lp.	Typ obiektu lub obszaru	Data wpisu	Nr rejestru	Adres
1.	Sródmieście Koszalina wraz z otaczającymi je zabytkowymi murami oraz pasami zieleni *	09.06.1953 r.	6	-
2.	Kościół katedralny p.w. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Marii Panny w Koszalinie wraz z wystrojem wnętrza	23.05.1955 r.	A-776	ul. Zwycięstwa
3.	Mury miejskie (otaczające teren starego miasta)	25.05.1955 r.	90	-
4.	Dom mieszczkański	16.08.1956 r.	A-782	ul. B. Chrobrego 6
5.	Dom mieszkalny	25.08.1956 r.	A-785	Pl. Wolności 2-3
6.	Kaplica p.w. św. Gertrudy	24.08.1956 r.	A-775	ul. Modrzejewskiej
7.	Dom mieszkalny (zwany Domem Kata)	24.08.1956 r.	A-784	ul. Grodzka 5
8.	Kaplica zamkowa	08.11.1956 r.	A-768	ul. Mickiewicza 22
9.	Dom poplebanijny - Pałac Biskupi	06.06.1956 r.	A-783	ul. Ks. Kardynała Wyszyńskiego 16
10.	Dom mieszkalny z oficyną	08.11.1956 r.	A-786	Pl. Wolności 4
11.	Dom mieszkalny – Pałac Ślubów	29.08.1966 r.	Nr rej. 599	ul. Bogusława II-go 15
12.	Zespół budynków byłego młyna miejskiego wraz z przylegającą do nich kamienicą	04.05.1976 r./ 18.06.1996 r.	Nr rej. 910	ul. Młyńska 37/39
13.	Willa	03.04. 1979 r.	A-781	ul. Batalionów Chłopskich 83 (d. ul. Hibnera)
14.	Willa	29.04. 1982 r./ 18.06. 1996 r.	A-787	ul. Piłsudskiego 53
15.	Założenie przestrzenne zieleni obejmujące Park Książąt Pomorskich łącznie z ciągiem zieleni przy ul. Zwycięstwa, park przy Amfiteatrze i park im. Tadeusza Kościuszki *	13.06. 1983 r.	A-1197	-
16.	Szczyt Góry Chełmskiej	06.06. 1986 r.	1204	-
17.	Neoklasycystyczne elewacje kamieniczki (frontowa i od ul. Piłsudskiego)	26.09. 1991 r.	1225	ul. Zwycięstwa 125
18.	Wieża widokowa na Górze Chełmskiej	30.12. 1992 r.	A-765	-
19.	Budynek Poczty Głównej z neogotyckim budynkiem gospodarczym i ogrodzeniem	05.02. 1993 r.	1236	ul. Andersa 22
20.	Willa wraz z wyposażeniem wnętrza oraz budynkiem dawnej wędzarni	24.03.1993 r.	1237/1-2	ul. Jana z Kolna 38
21.	Willa z zabytkowym detalem i wyposażeniem wnętrza	16.05. 1997 r.	A-788	ul. Zwycięstwa 126
22.	Kościół pomocniczy p.w. św. Józefa Oblubieńca	31.12. 1998 r.	A-774	ul. Ks. Biskupa Domina 10
23.	Linia kolei wąskotorowej nr 1056 Koszalin Wąskotorowy- Bobolice na odcinku Koszalin	27.07. 2000 r.	A-50	-

Lp.	Typ obiektu lub obszaru	Data wpisu	Nr rejestru	Adres
	Wąskotorowy - Świelino wraz z dworcem kolejowym przy ul. Kolejowej 4			
24.	Willa z otoczeniem	06.04. 2001 r.	A-60	ul. Szczecińska 1
25.	Kościół filialny p.w. Matki Boskiej Różańcowej z otoczeniem i wystrojem wnętrza	21.05.1955 r.	69	Jamno
26.	Rzeźba plenerowa „Płomienne Ptaki” Wł. Hasióra, poświęcona „Tym, którzy walczyli o polskość i wolność Pomorza”	29.06.2007 r.	B-69	ul. Jana Pawła II-go/ Gdańska

*** granice wpisu do rejestru zabytków terenu Śródmieścia wraz z otaczającymi murami i pasami zieleni oraz założenia przestrzennego zieleni oznaczone w studium są granicami orientacyjnymi – do uściślenia na etapie planów miejscowych, z uwagi na będące w trakcie opracowania załączniki graficzne do aktualizacji decyzji o wpisie do rejestru zabytków.**

2.4.7. Obszary i obiekty w ewidencji zabytków

Zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ochrona zabytków należy do obowiązków organów administracji publicznej, które zobowiązane są do podejmowania działań w mających na celu „zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie” (art. 4 pkt 1 ustawy); w szczególności ochrona zabytków znajdujących się na terenie gminy należy do obowiązków samorządu lokalnego. Zgodnie z art. 22 ust. 4 ustawy prezydent miasta Koszalina zobowiązany jest do prowadzenia gminnej ewidencji zabytków.

Ochrona obiektów zabytkowych nie wpisanych do rejestru odbywa się poprzez ustalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Obiekty zabytkowe wyznaczone do ochrony ustaleniami planów miejscowych są wskazane w gminnej ewidencji zabytków, która znajduje się w posiadaniu miasta.

Na etapie sporządzania kolejnych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, konieczna jest każdorazowa weryfikacja obiektów w ewidencji **gminnej** kwalifikowanych do ochrony ustaleniami planu, z uwagi na możliwość utraty wartości w trakcie niekontrolowanego użytkowania, znaczne przekształcenia lub rozbiórki. Zapisy ochrony konserwatorskiej w planach winny być sporządzone indywidualnie dla każdego obiektu, uwzględniając wymogi utrzymania historycznej formy obiektu, kompozycji i wystroju elewacji oraz istotnych elementów substancji zabytkowej, a także zakresy niezbędnych działań rewaloryzacyjnych i dopuszczalnych zmian, w tym rozbudowy, nadbudowy i przebudowy z adaptacją do nowych funkcji.

Warunki ochrony obiektów przeznaczonych do ochrony konserwatorskiej ustaleniami planów miejscowych:

- utrzymanie historycznej formy architektonicznej obiektu (gabaryty wysokościowe, forma dachu i rodzaj pokrycia, kompozycja i wystrój elewacji, forma stolarki okiennej i drzwiowej),
- ograniczony zakres dopuszczalnych przekształceń określony każdorazowo w planie,
- opracowanie **inwentaryzacji fotograficzno-budowlanej** obiektu, **z przekazaniem jednego egzemplarza do właściwego urzędu konserwatorskiego**, w przypadku **konieczności** rozbiórki **obiektu z uwagi na jego bardzo zły stan techniczny potwierdzony opinią techniczną.**

W gminnej ewidencji zabytków znajdują się obiekty zabytkowe o szczególnie wysokiej wartości, zakwalifikowane do wpisu do rejestru, przeznaczone do ścisłej ochrony konserwatorskiej ustaleniami planów miejscowych do czasu sfinalizowania procedury ich

wpisu do rejestru. Wykaz obiektów rekomendowanych do wpisu do rejestru zamieszczono w tabeli nr 7.

Warunki ochrony obiektów rekomendowanych do wpisu do rejestru zabytków:

- trwale zachowanie historycznej formy architektonicznej i substancji budowlanej obiektu wpisanego do rejestru zabytków,
- utrzymanie (ewentualnie rewaloryzacja) otoczenia obiektu zabytkowego zgodnie z historycznym zagospodarowaniem.

Tabela 7. Wykaz zabytków rekomendowanych do wpisu do rejestru, przeznaczonych do objęcia ścisłą ochroną konserwatorską w planach miejscowych

Lp.	Typ obiektu lub obszaru	Adres
1.	Gmach dawnej Rejencji z ogrodem i ogrodzeniem	ul. Andersa 12
2.	Gmach Urzędu Wojewódzkiego (dawny tzw. Nowy Gmach Rejencji)	ul. Andersa 34
3.	Szpital wojewódzki	ul. Chałubińskiego 1-9
4.	Kamienica	ul. Dworcowa 4
5.	Wieża ciśnień	ul. Franciszkańska 32a
6.	Budynek straży pożarnej	ul. Kazimierza Wielkiego 7
7.	Budynek Liceum Ogólnokształcącego im. S. Dubois	ul. Komisji Edukacji Narodowej 1
8.	Gmach policji z ogrodem (dawny zakład opiekuńczy fundacji Karkutscha)	ul. Krakusa i Wandy 11
9.	Kamienica	ul. Matejki 19
10.	Kamienica	ul. Matejki 21
11.	Kamienica	ul. Matejki 23
12.	Gmach Urzędu Miejskiego (dawny Sąd Nadworny, później Wyższy Sąd Krajowy)	ul. Mickiewicza 26
13.	Kamienica	ul. Modrzejewskiej 28
14.	Kamienica	ul. Modrzejewskiej 30
15.	Budynek dawnego młyna parowego Heisig Paula (obecnie magazyn zbożowy)	ul. Morska 17
16.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 1
17.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 2/Zwycięstwa 123
18.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 3
19.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 6
20.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 8
21.	Dom	ul. Piłsudskiego 10
22.	Budynek biurowy	ul. Piłsudskiego 11-15
23.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 12
24.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 14
25.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 16
26.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 18
27.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 20
28.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 22
29.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 24
30.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 26
31.	Kamienica	ul. Piłsudskiego 28
32.	Willa z ogrodem	ul. Piłsudskiego 43
33.	Willa z ogrodem	ul. Piłsudskiego 49
34.	Willa z ogrodem	ul. Piłsudskiego 82
35.	Zespół dawnej szkoły kadetów (obecnie Ośrodek Szkolenia Straży Granicznej)	ul. Piłsudskiego 92-94
36.	Kamienica	ul. Powstańców Wielkopolskich

Lp.	Typ obiektu lub obszaru	Adres
		38/Lechicka
37.	Budynek Archiwum Państwowego (dawny lazaret garnizonowy) z ogrodem z ceglany murem obwodowym	ul. Skłodowskiej - Curie 2
38.	Zespół szpitala przeciwgruźliczego (budynek główny, budynek tylny)	ul. Słoneczna 15
39.	Wieża wodociągowa	ul. Słupska b. nr
40.	Budynek szpitala (dawny Szpital Miejski)	ul. Szpitalna 2-4
41.	Gmach Sądu Okręgowego	ul. Waryńskiego 7
42.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 5
43.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 7
44.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 9
45.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 11
46.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 13
47.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 17/Grottgera 7
48.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 19
49.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 21
50.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 23
51.	Kamienica	ul. Wyspiańskiego 25/ Chełmońskiego 8
52.	Zespół budynków Dyrekcji PKS (dawny Urząd Powiatowy)	ul. Zwycięstwa 6-6a
53.	Kamienica	ul. Zwycięstwa 8
54.	Kamienica	ul. Zwycięstwa 10
55.	Kamienica	ul. Zwycięstwa 12
56.	Kamienica	ul. Zwycięstwa 14
57.	Budynek dawnego Banku Pomorskiego	ul. Zwycięstwa 42
58.	Kamienica	ul. Zwycięstwa 113
59.	Budynek szkoły podstawowej i gimnazjum nr 1 wraz z budynkiem sali gimnastycznej	ul. Zwycięstwa 117
60.	Kamienica	ul. Zwycięstwa 121
61.	Willa	ul. Zwycięstwa 138
62.	Dom mieszkalno-gospodarczy	Jamno ul. Bałtycka 70
63.	Zagroda (budynek bramny, obora, stodoła, dom)	Łabusz 7

2.4.8. Wartości niematerialne

Zgodnie z art. 6 ust.2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne – obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Ze względu na historyczną tradycję i znaczenie zaleca się utrzymanie bądź przywrócenie historycznych nazw własnych:

- nazwy dawnych wsi: Chełmoniewo, Dzierżęcino, Jamno, Lubiatowo, Łabusz, Raduszka, Rokosowo, Sarzyno, Wilkowo,
- nazwy geograficzne: Góra Chełmska,
- nazwy ulic: Grodzka, Młyńska, Płowce, Targ Drzewny.

2.4.9. Dobra kultury współczesnej

Zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jako dobra kultury współczesnej należy rozumieć dobra kultury o wysokiej wartości artystycznej lub historycznej (pomniki, miejsca pamięci, budynki, ich wnętrza

i detale, zespoły budynków, założenia urbanistyczne i krajobrazowe), stanowiące uznany dorobek współcześnie żyjących pokoleń.

Ochrona dóbr kultury współczesnej odbywa się na mocy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Na obszarze miasta Koszalina znajdują się obecnie dwa obiekty uznane za dobra kultury współczesnej, chronione zapisami planów miejscowych mających moc prawną:

- Kościół parafialny pw. św. Kazimierza przy ul. ks. J. Popiełuszki (uchwała nr XXXI/500/2005 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 29 grudnia 2005 r.),
- Kościół parafialny pw. Ducha Świętego przy ul. ks. S. Staszica (uchwała nr XXI/487/2005 Rady Miejskiej w Koszalinie z dnia 24 listopada 2005 r.).

Obiekty **rekomendowane** do kategorii dóbr kultury współczesnej (**lista otwarta do rozszerzenia**):

- Amfiteatr im. Ignacego Jana Paderewskiego z 1973 r. z największą krytą widownią w Polsce (na ok. 6000 miejsc); ochronie podlega zadanie o konstrukcji wiszącej wstępnie sprężonej wg projektu prof. inż. J. Filipkowskiego wykonane w r. 1975, będące dziełem sztuki inżynierskiej,
- Dom handlowy „Saturn” przy ul. Zwycięstwa 44; ochronie podlega unikalna konstrukcja przekrycia wiszącego,
- Ratusz Miejski, Rynek Staromiejski 6-7,
- kościół i klasztor o.o. Franciszkanów p.w. Podwyższenia Krzyża Św. **przy ul. Franciszkańskiej**,
- Pomnik „Dziewczyna z mangustą”.

Rekomendowana do kategorii dóbr kultury współczesnej ustaleniem planu zagospodarowania przestrzennego województwa zachodniopomorskiego rzeźba plenerowa „Płomienne Ptaki” Wł. Hasióra, poświęcona „Tym, którzy walczyli o polskość i wolność Pomorza” przy ul. Jana Pawła II-go/ Gdańska została wpisana do rejestru zabytków (Nr rej. B-69 z dnia 29.06.2007r.)⁸.

2.4.10. Ochrona zabytków archeologicznych

Na obszarze w granicach administracyjnych miasta występują liczne ślady dawnego osadnictwa. Należą do nich:

- znaleziska ze starszych okresów pradziejów (mezolit, neolit, wczesna epoka brązu) oraz kilka punktów osadniczych z tego okresu,
- osadnictwo z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza (tzw. kultura łużycka i pomorska) – 64 punkty osadnicze, zlokalizowane najliczniej na południe i południowy wschód od śródmieścia (Rokosowo, Dzierżęcino, Lubiatowo),
- nieliczne ślady osadnicze ze schyłku starożytności (okres wpływów rzymskich) – kilka punktów osadniczych,
- osadnictwo wczesnośredniowieczne i średniowieczne, najliczniej reprezentowane i zlokalizowane równomiernie wokół śródmieścia (84 punkty z okresu wczesnego średniowiecza i 80 średniowiecznych),
- ślady osadnicze z okresu nowożytnego, zwłaszcza zachowana w ziemi infrastruktura historyczna nowożytnego miasta.

Do najcenniejszych należą: cmentarzysko kultury pomorskiej, osada i miejsce kultu wczesnośredniowiecznego oraz cmentarzysko średniowieczne na Górze Chełmskiej (wpis

⁸ patrz tabela nr 6 - Wykaz zabytków wpisanych do rejestru

do rejestru zabytków), obozowiska ze środkowej epoki kamienia – mezolitu w rejonie Łabusza, osady i cmentarzyska kultury łużyckiej w rejonie Dzierżęcina i Lubiatowa, grodzisko wczesnośredniowieczne w Kretominie (na granicy z Koszalinem, wpis do rejestru zabytków).

Na terenie Koszalina zlokalizowano 167 stanowisk zabytków archeologicznych, znajdujących się w ewidencji konserwatorskiej, w większości zaewidencjonowanych w ramach ogólnopolskiego programu inwentaryzacji AZP („Archeologiczne Zdjęcie Polski”), opartej na jednolitych zasadach penetracji terenowej powierzchniowej.

Nierównomierne występowanie śladów osadniczych (np. brak stanowisk na zachód i północ od śródmieścia) wynika nie tyle z ich braku, co z nierównomiernej dostępności rejonów miasta; wiele obszarów zabudowano przed podjęciem programu badań AZP. Ponadto stanowiska niezniszczone mogą być ukryte pod ziemią i praktycznie niewykrywalne podczas badań powierzchniowych. Dlatego obszary niezabudowane powinny podlegać obserwacji archeologicznej, a przy realizacji prac ziemnych istotny będzie poziom świadomości społecznej w zakresie ochrony zabytków archeologicznych.

Tabela 8. Wykaz stanowisk archeologicznych na terenie miasta Koszalina znajdujących się w ewidencji dóbr kultury wojewódzkiego konserwatora zabytków

(według wykazu Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Szczecinie Delegatura w Koszalinie)

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
1.	Koszalin	56	56	14-21	średniowiecze i okres nowożytny	punkt osadniczy	W III
2.	Koszalin	69	69	14-21	neolit	znalezisko pojedyncze - siekiera krzemienienna	
3.	Koszalin	55	55	14-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze i okres nowożytny	punkt osadniczy	
4.	Koszalin	57	57	14-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
5.	Koszalin	58	58	14-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
6.	Koszalin	67	67	14-21	kultura łużycka	osada	W III
7.	Koszalin	54	54	14-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
					średniowiecze i okres nowożytny	punkt osadniczy	
8.	Koszalin	76	65	14-21	okres nowożytny	osada	
9.	Koszalin	52	52	14-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
10.	Koszalin	75	64	14-21	średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
11.	Koszalin	59	59	14-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
12.	Koszalin	74	63	14-21	średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	osada	
13.	Koszalin	77	66	14-21	okres nowożytny	osada	
14.	Koszalin	73	62	14-21	okres nowożytny	osada	
15.	Koszalin	60	60	14-21	wczesne średniowiecze	znalezisko pojedyncze – przęślik gliniany	W III
16.	Koszalin	53	53	14-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
17.	Koszalin	51	51	14-21	średniowiecze i okres nowożytny	osada	W III
18.	Koszalin	49	49	14-21	średniowiecze i okres nowożytny	osada	W III
19.	Koszalin	50	50	14-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze i okres nowożytny	osada	

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
20.	Koszalin	61	61	14-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze i okres nowożytny	osada	
21.	Koszalin – Góra Chełmska	28	21	14-21	kultura pomorska – La AB	cmentarzysko	W II (1204)
22.	Koszalin – Góra Chełmska	29	22	14-21	wczesne średniowiecze IX – XII w.	osada, miejsce kultu	W II (1204)
					średniowiecze XIII – XVI w.	cmentarz	
23.	Koszalin – Góra Chełmska	2	72	14-21	neolit	znalezisko pojedyncze – ostrze siekiery kamiennej	
24.	Koszalin	48	25	14-21	pradzieje	osada (kilka palenisk)	
25.	Koszalin	19	19	14-21	kultura pomorska – Ha C	osada ?	W III
26.	Koszalin	20	16	14-21	XVII – XVIII w.	kolektor wodociagowy (konstrukcja kamiennoceglana)	W III
27.	Koszalin	21	17	14-21	415-403 p.n.e.	znalezisko pojedyncze – moneta grecka	
28.	Koszalin	15	11	14-21	średniowiecze (XIV-XVI w.)	znalezisko pojedyncze – dzban gliniany	
29.	Koszalin	22	18	14-21	wczesne średniowiecze (XII – XIII w.)	chrzcielnica kamienna (zapewne na złożu wtórnym)	
30.	Koszalin	5	5	14-21	średniowiecze i okres nowożytny (XIV – XVIII w.)	cmentarz	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
31.	Koszalin	47	24	14-21	neolit	znalezisko pojedyncze – siekiera kamienna	
32.	Stare Bielice	31	76	15-20	pradzieje	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
33.	Koszalin	62	1	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
34.	Koszalin	63	2	15-21	średniowiecze	osada	W III
35.	Koszalin	64	3	15-21	średniowiecze	punkt osadniczy	W III
36.	Koszalin	65	4	15-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
37.	Koszalin	67	6	15-21	średniowiecze	osada	W III
38.	Koszalin	68	7	15-21	średniowiecze	osada	W III
39.	Koszalin	66	5	15-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
40.	Koszalin	46	8	15-21	średniowiecze (XIV-XV w.)	znalezisko pojedyncze – ostroga żelazna	
41.	Koszalin	80	132	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
42.	Koszalin	12	9	15-21	kultura pomorska, La A/B	osada (1 jama)	W III
43.	Zagórzyno	1	10	15-21	kultura pomorska, La A/B	osada	W III
44.	Zagórzyno	2	11	15-21	kultura pomorska, Ha CD	osada	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
					okres nowożytny	śląd osadnictwa	
45.	Zagórzyno	3	12	15-21	kultura pomorska	punkt osadniczy	W III
					okres nowożytny	śląd osadnictwa	
46.	Zagórzyno	4	140	15-21	kultura łużycka ?	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	osada	
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
47.	Zagórzyno	5	141	15-21	kultura łużycka	śląd osadnictwa	W II
48.	Dzierżęcino	2	13	15-21	kultura łużycka, IV/V okres epoki brązu	cmentarzysko	W II
49.	Dzierżęcino	9	133	15-21	kultura łużycka	śląd osadnictwa	W II
					wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	
50.	Dzierżęcino	3	14	15-21	kultura łużycka, IV okres epoki brązu	cmentarzysko	W II
51.	Dzierżęcino	1	15	15-21	kultura łużycka, IV/V okres epoki brązu	cmentarzysko	W II
52.	Dzierżęcino	13	137	15-21	neolit/wczesna epoka brązu	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	osada	
					średniowiecze	osada	
53.	Dzierżęcino	14	138	15-21	neolit/wczesna epoka brązu	punkt osadniczy	W III
					wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	
					średniowiecze	punkt osadniczy	

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
54.	Dzierżęcino	4	16	15-21	średniowiecze i okres nowożytny (1498-1525)	skarb monet	
55.	Dzierżęcino	6	18	15-21	pradzieje	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
56.	Dzierżęcino	7	19	15-21	mezolit, neolit, kultura łużycka	osada wielokulturowa	W II
57.	Dzierżęcino	5	17	15-21	neolit	osada	W II
					kultura łużycka	osada	
					okres nowożytny	osada	
58.	Koszalin - Rokosowo		131	15-21	kultura łużycka	skarb przedmiotów brązowych (ozdoby i broń)	
59.	Dzierżęcino	8	20	15-21	neolit ?	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
60.	Wilkowo	1	22	15-21	okres nowożytny	osada	
61.	Kretomino	6	21	15-21	okres wpływów rzymskich	znalezisko pojedyncze – dzban brązowy	
62.	Wilkowo	2	23	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
					średniowiecze	osada	
63.	Wilkowo	5	26	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
64.	Wilkowo	3	24	15-21	średniowiecze	osada	W III
65.	Wilkowo	4	25	15-21	średniowiecze	osada	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
66.	Wilkowo	8	30	15-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
67.	Wilkowo	7	29	15-21	średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
68.	Wilkowo	6	27	15-21	kultura pomorska, La A/B	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
69.	Koszalin	35	28	15-21	wczesne średniowiecze	znalezisko pojedyncze – spodni kamień żarowy	
70.	Wilkowo	9	31	15-21	kultura pomorska	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
71.	Wilkowo	10	62	15-21	okres wpływów rzymskich?	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	
72.	Wilkowo	11	63	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	osada	
73.	Sarzyno	3	65	15-21	średniowiecze i okres nowożytny	osada	W III
74.	Sarzyno	8	70	15-21	neolit	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	osada	
					okres nowożytny	osada	
75.	Sarzyno	9	71	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	punkt osadniczy	

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
76.	Sarzyno	10	72	15-21	kultura pomorska ?	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	
77.	Konikowo	2	73	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	śląd osadnictwa	
78.	Sarzyno	16	104	15-21	średniowiecze i okres nowożytny	osada	W III
79.	Sarzyno	15	103	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	punkt osadniczy	
80.	Sarzyno	17	105	15-21	okres nowożytny	osada	
81.	Sarzyno	14	102	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	osada	
82.	Sarzyno	12	75	15-21	okres nowożytny	punkt osadniczy	
83.	Sarzyno	11	74	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
84.	Sarzyno	7	69	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
85.	Sarzyno	6	68	15-21	wczesne średniowiecze ?	punkt osadniczy	W III
86.	Sarzyno	2	64	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
87.	Sarzyno	5	67	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
88.	Sarzyno	4	66	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
					okres nowożytny	osada	
89.	Konikowo	2	77	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	śląd osadnictwa	
90.	Sarzyno	13	76	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	śląd osadnictwa	
91.	Konikowo	3	78	15-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					okres nowożytny	osada	
92.	Konikowo	4	79	15-21	kultura łużycka ?	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	
					średniowiecze i okres nowożytny	punkt osadniczy	
93.	Konikowo	25	100	15-21	średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
94.	Konikowo	24	99	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
95.	Konikowo	5	80	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
96.	Konikowo	6	81	15-21	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
97.	Konikowo	7	82	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
					średniowiecze i okres nowożytny	osada	
98.	Raduszka	2	53	15-21	kultura pomorska, Ha D ?	cmentarzysko ?	W III
99.	Raduszka	1	52	15-21	kultura łużycka lub pomorska	punkt osadniczy	W III
					średniowiecze	punkt osadniczy	
100.	Raduszka	3	54	15-21	kultura pomorska, Ha D ?	osada	W III
101.	Raduszka	4	55	15-21	wczesne średniowiecze ?	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	punkt osadniczy	
102.	Raduszka	5	56	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
103.	Raduszka	6	57	15-21	kultura pomorska ?	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	osada	
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
104.	Raduszka	10	61	15-21	średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
105.	Raduszka	7	58	15-21	kultura łużycka	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	osada	
106.	Raduszka	8	59	15-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
107.	Raduszka	9	60	15-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
108.	Dzierzęcino	16	1	15-22	średniowiecze	punkt osadniczy	W III
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
109.	Dzierzęcino	17	2	15-22	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
					średniowiecze	śląd osadnictwa	

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
110.	Dzierżęcino	18	3	15-22	kultura pomorska	śląd osadnictwa	W III
					wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	
					średniowiecze	punkt osadniczy	
111.	Dzierżęcino	20	5	15-22	kultura pomorska	punkt osadniczy	W III
					wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	
					okres nowożytny	punkt osadniczy	
112.	Dzierżęcino	21	6	15-22	wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	W III
113.	Dzierżęcino	19	4	15-22	wczesne średniowiecze	osada	W III
					średniowiecze	punkt osadniczy	
114.	Lubiatowo	4	7	15-22	epoka kamienia	śląd osadnictwa	W III
					kultura pomorska, La A/B	punkt osadniczy	
115.	Lubiatowo	6	8	15-22	kultura pomorska	punkt osadniczy	W III
116.	Lubiatowo	7	9	15-22	kultura wielbarska okres wpływów rzymskich	cmentarzysko ?	W II
					wczesne średniowiecze	punkt osadniczy	
					średniowiecze	śląd osadnictwa	
117.	Lubiatowo	9	11	15-22	wczesne średniowiecze	osada	W III
					średniowiecze	osada	
118.	Lubiatowo	8	10	15-22	kultura pomorska, La A/B	punkt osadniczy	W III
					wczesne średniowiecze	osada	
					średniowiecze	osada	

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
119.	Lubiatowo	5	14	15-22	kultura pomorska, Ha CD	cmentarzysko ?	W II
120.	Lubiatowo	3	13	15-22	wczesne średniowiecze	osada	W II
					średniowiecze	osada	
121.	Lubiatowo	2	12	15-22	kultura łużycka, Ha CD	cmentarzysko	W II
					okres wpływów rzymskich	osada ?	
					wczesne średniowiecze	osada ?	
					średniowiecze	osada ?	
122.	Lubiatowo	1	34	15-22	wczesne średniowiecze	osada palowa ?	W III
123.	Kretomino - Młynary	5	33	15-21	wczesne średniowiecze	skarb – 18 monet arabskich	W III
					średniowiecze	młyn	
124.	Kretomino	1	32	15-21	wczesne średniowiecze	grodzisko	W I (669)
125.	Koszalin Stare Miasto	-	-	14-21 15-21	średniowiecze	miasto	W III (6)
126.	Łabusz	1	1	13-21	mezolit	obozowisko	W II
127.	Łabusz	2	2	13-21	mezolit, średniowiecze	obozowisko, ślad osadnictwa	W II
128.	Łabusz	3	3	13-21	mezolit	obozowisko	W II
129.	Łabusz	4	4	13-21	mezolit	ślad osadnictwa	W III
130.	Łabusz	5	5	13-21	mezolit, średniowiecze	obozowisko, osada	W III
131.	Łabusz	6	6	13-21	średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
132.	Łabusz	7	7	13-21	okres wpływów rzymskich, wczesne średniowiecze, średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
133.	Łabusz	8	8	13-21	średniowiecze	punkt osadniczy	W II

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
134.	Łabusz	9	9	13-21	mezolit, okres wpływów rzymskich, średniowiecze	obozowisko, osada, ślad osadnictwa	W II
135.	Łabusz	10	10	13-21	mezolit, okres wpływów rzymskich, średniowiecze	obozowisko, osada, ślad osadnictwa	W III
136.	Łabusz	11	11	13-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
137.	Łabusz	12	12	13-21	okres wpływów rzymskich, średniowiecze	osada, ślad osadnictwa	W III
138.	Łabusz	13	13	13-21	wczesne średniowiecze, średniowiecze	osada	W III
139.	Łabusz	14	14	13-21	wczesne średniowiecze, średniowiecze	osada, ślad osadnictwa	W III
140.	Jamno	1	15	13-21	wczesne średniowiecze, średniowiecze	osada	W III
141.	Jamno	2	16	13-21	kultura pomorska, średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
142.	Jamno	3	17	13-21	epoka kamienia, średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
143.	Jamno	4	18	13-21	pradzieje, średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
144.	Jamno	5	19	13-21	epoka kamienia, średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
145.	Jamno	6	20	13-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
146.	Jamno	7	21	13-21	pradzieje, wczesne średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
147.	Jamno	8	22	13-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
148.	Jamno	9	23	13-21	wczesne średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
149.	Jamno	10	24	13-21	mezolit	ślad osadnictwa	W III
150.	Jamno	11	25	13-21	pradzieje, średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
151.	Jamno	12	26	13-21	wczesne średniowiecze	ślad osadnictwa	W III
152.	Jamno	13	27	13-21	mezolit, wczesne średniowiecze, średniowiecze	osada	W III
153.	Jamno	14	28	13-21	wczesne średniowiecze	ślad osadnictwa	W III

Lp.	Miejscowość	Nr stanowiska w miejscowości	Nr stan. na obszarze AZP	Obszar AZP	Okres chronologiczny	Forma osadnicza	Strefa (nr rej. zab.)
154.	Jamno	15	29	13-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
155.	Jamno	16	30	13-21	wczesne średniowiecze, średniowiecze	osada	W III
156.	Jamno	17	31	13-21	epoka kamienia	śląd osadnictwa	W III
157.	Jamno	18	32	13-21	epoka kamienia	śląd osadnictwa	W III
158.	Jamno	19	33	13-21	epoka kamienia, wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
159.	Jamno	20	34	13-21	średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
160.	Jamno	21	35	13-21	pradzieje, średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
161.	Jamno	22	36	13-21	wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
162.	Jamno	23	37	13-21	średniowiecze	śląd osadnictwa	W III
163.	Jamno	24	38	13-21	okres wpływów rzymskich, wczesne średniowiecze	osada	W III
164.	Jamno	25	39	13-21	wczesne średniowiecze	osada	W III
165.	Jamno	26	40	13-21	pradzieje, wczesne średniowiecze, średniowiecze	osada	W III
166.	Jamno	27	41	13-21	pradzieje	śląd osadnictwa	W III
167.	Jamno	28	42	13-21	epoka kamienia, kultura pomorska, wczesne średniowiecze	śląd osadnictwa	W III

2.4.11. Strefy ochrony konserwatorskiej

Zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami jedną z form ochrony wartości kulturowych w studium oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jest ustalenie stref ochrony konserwatorskiej.

Obecnie na terenie Koszalina obowiązuje 39 uchwalonych planów miejscowych zagospodarowania przestrzennego oraz zmian do planów, a w ich granicach – strefy ochrony konserwatorskiej A, B, K, W I, W II, W III.

W ramach niniejszej **zmiany** studium dokonano weryfikacji granic stref ochrony konserwatorskiej.

Strefami „A” ochrony historycznej struktury przestrzennej objęto: teren średniowiecznego miasta lokacyjnego wraz z otaczającymi je zabytkowymi murami oraz fragmentem otuliny,

zespół dawnego młyna, otoczenie kaplicy św. Gertrudy, teren dawnego przedmieścia Fryderyka Wilhelma **oraz** obszar historycznego ośrodka pielgrzymkowego – Sanktuarium Maryjnego na Górze Chełmskiej.

Strefami „B” ochrony układów przestrzennych objęto tereny przedmieść lub ich części oraz tereny dawnych wsi, w obrębie których dominuje historyczne rozplanowanie i zabudowa o cechach zabytkowych.

Strefami „K” ochrony krajobrazu komponowanego objęto: teren otuliny obszaru miasta lokacyjnego, parki o proveniencji XIX-wiecznej, obszar doliny rzeki Dzierżęcinki pomiędzy **ul. Młyńską a linią kolejową Koszalin - Gdańsk**, XIX-wieczną część cmentarza komunalnego przy ul. Gnieźnieńskiej, tereny dawnych cmentarzy ewangelickich: przy Bibliotece **Publicznej** (Park im. Tadeusza Kościuszki), przy ul. Lubiatowskiej i Północnej (Jamno) oraz żydowskiego przy ul. Rzeczej.

Strefą „W.I” pełnej ochrony archeologiczno-konserwatorskiej objęto obszar grodziska średniowiecznego położonego w Kretominie na granicy z miastem Koszalin, wpisanego do rejestru zabytków, strefami „W.II” częściowej ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych – szczególnie cenne i wartościowe poznawczo stanowiska na Górze Chełmskiej oraz na obszarze Dzierżęcina, Lubiatowa i Łabusza, strefami „W.III” ograniczonej ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych – pozostałe stanowiska oraz rejon zabytkowego układu średniowiecznego miasta Koszalina i historycznych przedmieść.

Na etapie sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego granice stref mogą ulec korektom.

Zasady ochrony obowiązujące w strefach:

1) strefa „A” ochrony historycznej struktury przestrzennej:

a) ścisłej ochronie podlega historyczna kompozycja przestrzenna obszaru, układ, geometria i historyczne materiały nawierzchni ulic, podział parcelacyjny, zabudowa historyczna, elementy zagospodarowania i wyposażenia wnętrz publicznych,

b) warunki ochrony:

- zachowanie i odtworzenie zasadniczych proporcji wysokościowych kształtujących sylwetę zespołu,
- zachowanie i odtworzenie osi kompozycyjnych i powiązań widokowych,
- zachowanie i odtworzenie historycznego charakteru wnętrz urbanistycznych,
- zachowanie i odtworzenie układu ulic i placów z zachowaniem bądź przywróceniem ich historycznych: przebiegu, przekrojów, dawnych linii rozgraniczających i linii zabudowy,
- uczynienie historycznych podziałów parcelacyjnych w postaci historycznych szerokości frontów zabudowy,
- utrzymanie istniejącej zabudowy zabytkowej oraz zachowanych elementów zagospodarowania terenu we właściwym stanie technicznym i funkcjonalnym,
- utrzymanie zachowanych układów zieleni wysokiej z koniecznością uzupełniania ubytków i zakazem niekontrolowanych dosadzeń;
- nawiązanie w nowej zabudowie do zasad historycznej kompozycji zespołu i cech zabudowy historycznej;

2) strefa „B” ochrony układów przestrzennych:

a) ochronie podlega historyczne: rozplanowanie, układ, geometria i materiały nawierzchni ulic, zachowany historyczny układ parcelacyjny, historyczne szerokości frontów parceli, linie zabudowy i jej rozplanowanie, zabudowa historyczna, elementy zagospodarowania i wyposażenia wnętrz publicznych,

b) warunki ochrony:

- utrzymanie układu ulic i placów wraz z zachowanymi historycznymi nawierzchniami,
- utrzymanie i uczynienie historycznej zasady podziałów parcelacyjnych,

- utrzymanie historycznych linii zabudowy,
- utrzymanie istniejącej zabudowy zabytkowej we właściwym stanie technicznym i funkcjonalnym,
- utrzymanie zachowanych układów zieleni wysokiej z koniecznością uzupełniania ubytków i zakazem niekontrolowanych dosadzeń;
- nawiązanie w nowej zabudowie do gabarytów i cech zabudowy historycznej,
- obowiązują procedury wynikające z przepisów ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz innych przepisów dotyczących zabytków;

3) strefa „K” ochrony krajobrazu komponowanego:

a) ochronie podlega historyczna kompozycja przestrzenna obszaru, ukształtowanie terenu, rozplanowanie zieleni, dróg i ścieżek, zabudowa historyczna, skład gatunkowy zieleni;

b) warunki ochrony:

- utrzymanie istniejącego ukształtowania oraz kompozycji pokrycia terenu (rozplanowanie zieleni, dróg i ścieżek, skład gatunkowy zieleni),
- utrzymanie istniejących obiektów zabytkowych we właściwym stanie technicznym i funkcjonalnym,
- utrzymanie istniejącego starodrzewu;

4) strefa “W.I” pełnej ochrony archeologiczno-konserwatorskiej, wykluczającej wszelką działalność inwestycyjną i inną. *Strefa “W.I” obejmuje stanowiska wpisane do rejestru zabytków i ujęte w ewidencji urzędu ochrony zabytków.*

Rygory obowiązujące w strefie:

a) zakaz wszelkiej działalności inżynierskiej, budowlanej i innej związanej z pracami ziemnymi (*np. kopania studni, melioracji, karczunku i nasadzenia drzew itd.*), *poza badaniami archeologicznymi oraz pracami zabezpieczającymi zabytek przed zniszczeniem, prowadzonymi na zasadach określonych przepisami szczególnymi dotyczącymi ochrony zabytków,*

b) zachowanie istniejącego układu topograficznego **terenu.**

5) strefa “W.II” częściowej ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych, dopuszczającej inwestowanie pod określonymi warunkami.

W strefie obowiązuje:

a) współdziałanie w zakresie zamierzeń inwestycyjnych i innych, związanych z pracami ziemnymi, z odpowiednim organem do spraw ochrony zabytków,

b) przeprowadzenie archeologicznych badań ratunkowych na terenie w granicach strefy, wyprzedzających rozpoczęcie prac ziemnych związanych z realizacją zamierzenia, na zasadach określonych przepisami szczególnymi dotyczącymi ochrony zabytków.

6) strefa “W.III” ograniczonej ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych, polegającej na prowadzeniu interwencyjnych badań archeologicznych w przypadku podejmowania prac ziemnych. *Strefa “W.III” obejmuje stanowiska ujęte w ewidencji służby konserwatorskiej.*

W strefie obowiązuje:

a) współdziałanie w zakresie zamierzeń inwestycyjnych i innych, związanych z pracami ziemnymi, z odpowiednim organem do spraw ochrony zabytków,

b) przeprowadzenie archeologicznych badań ratunkowych na terenie **objętym realizacją prac ziemnych**, na zasadach określonych przepisami szczególnymi dotyczącymi ochrony zabytków.

2.4.12. Parki kulturowe

W niniejszej zmianie studium podtrzymuje się – jako ustawową – formę ochrony obszarowej w postaci parków kulturowych⁹ zapisanych w obowiązującym studium. Na terenie miasta Koszalina proponuje się utworzenie dwóch parków kulturowych:

- *parku kulturowego PK „Góra Chełmska” w obszarze Lasu Miejskiego pomiędzy ul. Gdańską a Maszkowem,*
- *parku kulturowego PK „Kolejką do elektrowni” na terenie Koszalina oraz gminy Manowo; część obszaru w granicach administracyjnych miasta obejmuje teren kolei wąskotorowej w granicach wpisu do rejestru zabytków.*

Parki kulturowe powołuje się uchwałą rady gminy w zakresie zaopiniowanym przez wojewódzkiego konserwatora zabytków; uzgodniony z wojewódzkim konserwatorem zabytków i zatwierdzony przez radę plan ochrony parku stanowi materiał wyjściowy do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru parku, do którego sporządzenia należy przystąpić w terminie 3 miesięcy od utworzenia parku.

Granice proponowanych parków wymagają uszczegółowienia na etapie sporządzania dokumentacji do ustanowienia prawnej ochrony.

Zasady ochrony i zagospodarowania parków kulturowych:

- *utrzymanie charakterystycznych cech i formy krajobrazu z wykluczeniem lokalizacji obiektów o formach i funkcji obcych historycznie ukształtowanej przestrzeni oraz tworzących dominanty konkurencyjne dla dominant historycznych,*
- *szczegółowe określenie zasad zagospodarowania, w tym zakazów i ograniczeń dotyczących lokalizacji obiektów, prowadzenia robót budowlanych, działalności przemysłowej, rolniczej, hodowlanej, handlowej i usługowej, umieszczania tablic informacyjnych i reklam, składowania i magazynowania odpadów itd.*

2.4.13. Zagrożenia dla środowiska kulturowego

Do głównych zagrożeń i czynników degradujących zasoby dziedzictwa kulturowego należą:

- 1) zaniechanie działań remontowo-rewaloryzacyjnych na obiektach zabytkowych, powodujące postępującą degradację zabudowy,
- 2) niekontrolowane działania inwestycyjne, nieprawidłowa ingerencja w substancję zabytkową podczas remontu, adaptacji, przebudowy i rozbudowy (np. wymiana stolarki okiennej, remonty częściowe – fragmentów budynków i elewacji, zewnętrzne ocieplenia elewacji z wystrojem architektonicznym, adaptacje poddaszy, adaptacje lokali mieszkalnych na użytkowe, zwłaszcza w parterach budynków, związane z realizacją nowych otworów w elewacjach frontowych – drzwi, witryny),
- 3) niewystarczające mechanizmy ochrony (np. brak szczegółowych zapisów w planach miejscowych dotyczących zasad działania na substancji zabytkowej, brak nadzoru),
- 4) brak odpowiedniego programu użytkowego dla obiektów zabytkowych, zmiany funkcjonalne związane z niszczeniem substancji zabytkowej, brak środków,
- 5) nowe obiekty o gabarytach i formie nie uwzględniających historycznego otoczenia,
- 6) tymczasowe realizacje obniżające wartość krajobrazu kulturowego, ingerencje w krajobraz w postaci reklam wielkogabarytowych,
- 7) brak cezur pomiędzy historycznymi układami osadniczymi, zwłaszcza ruralistycznymi, a nową zabudową, bezplanowa zabudowa realizowana w sposób żywiołowy, chaotyczny, jako rozproszona bez komponowania w układy,

⁹ *Parki kulturowe ustanowione ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami*

- 8) niekontrolowane podziały parcelacyjne terenu,
- 9) zagrożenia ze strony układu komunikacyjnego – przebieg ruchu tranzytowego przez obszar centrum, przebudowa i modernizacja historycznych ciągów ulicznych i drogowych z dostosowaniem do obowiązujących parametrów, likwidacja ciągów zieleni przydrożnej,
- 10) dewastacja terenów historycznych cmentarzy.

2.5. Uwarunkowania społeczne

2.5.1. Sytuacja demograficzna

2.5.1.1. Stan ludności

W latach 1999 – 2008 (podstawowy okres badań) liczba ludności miasta zmniejszyła się o 2795 osób (w tym 1661 mężczyźni i 1134 kobiety), a złożyły się na to: ogólnie ujemny (zmienny w czasie) przyrost naturalny oraz ujemne saldo migracji, które dla badanego okresu wyniosło aż minus 1,9 tys. mieszkańców. Dane stanów ludnościowych w badanym okresie przedstawia tabela nr 9.

Tabela 9. Ludność miasta Koszalina w latach 1999 – 2008r.

Rok	Liczba ludności			kobiety na 100 mężczyzn
	Ogółem	mężczyźni	kobiety	
1999	109 941	52 537	57 404	109,3
2000	108 899	51 981	56 918	109,5
2001	108 582	51 834	56 748	109,5
2002	108 480	51 795	56 685	109,4
2003	107 877	51 454	56 423	109,7
2004	107 773	51 325	56 448	110,0
2005	107 886	51 426	56 460	109,8
2006	107 693	51 309	56 384	109,9
2007	107 376	51 042	56 334	110,4
2008	107 146	50 876	56 270	110,6
2008-1999	-2 795	-1 661	-1 134	1,3

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych z Banku Danych Regionalnych (http://www.stat.gov.pl/bdr_n/app/strona.indeks stan na 20.01.2010r.).

Po zmianie granic administracyjnych miasta liczba ludności wzrosła do ponad 109,5 tys. Mieszkańców.¹⁰

Na koniec 2009 r. gęstość zaludnienia miasta Koszalina wyniosła 1286 osób na 1 km² (przy średniej wojewódzkiej 74 osoby na 1 km² powierzchni ogólnej i 850 osób na 1 km² na terenach miast).

Gęstość zaludnienia na terenach zabudowanych i zurbanizowanych, w tym samym czasie, wynosiła odpowiednio:

- miasto Koszalin – 4 579 osób na 1 km²;
- województwo – 1 714 osób na 1 km²
- tym na terenach miejskich 2 503 osoby na 1 km².

¹⁰ Stan na 01.01.2010r. Źródło: dane Urzędu Miasta Koszalina

Jak widać z powyższych zestawień miasto Koszalin cechuje się o wiele większą gęstością zaludnienia w porównaniu ze wskaźnikami dla województwa zachodniopomorskiego.

W analizowanym okresie ostatnich 10 lat tylko w 2005 roku odnotowano 0,1% przyrost ludności miasta, w pozostałych latach nastąpił spadek liczby ludności o różnym nasileniu (najniższy wystąpił w roku 2003 i od tego czasu utrzymuje się średnio-rocznie na poziomie 0,2 – 0,3%.

W ostatniej dekadzie wystąpiła przewaga liczebna kobiet nad mężczyznami. W roku 2008 było 56 270 kobiet (52,5% - o 0,3 p.p. więcej niż w roku 1999). Na 100 mężczyzn w roku 1999 przypadają 109 kobiet, a w roku 2008 wskaźnik ten wynosił 110. Wskaźnik feminizacji jest uzależniony od wieku, w młodszych grupach wiekowych występowała przewaga mężczyzn, w starszych – kobiet. Przewagę liczby kobiet nad mężczyznami odnotowuje się od wieku 35 lat (dane dla 2008 r.). Strukturę wieku ludności z podziałem na płeć wg stanu na dzień 31.12. 2008 r. przedstawia tabela nr **10** oraz wykres 1.

Tabela 10. Struktura wiekowa populacji mieszkańców Koszalina wg grup roczników i płci (stan na 31.12.2008)¹¹

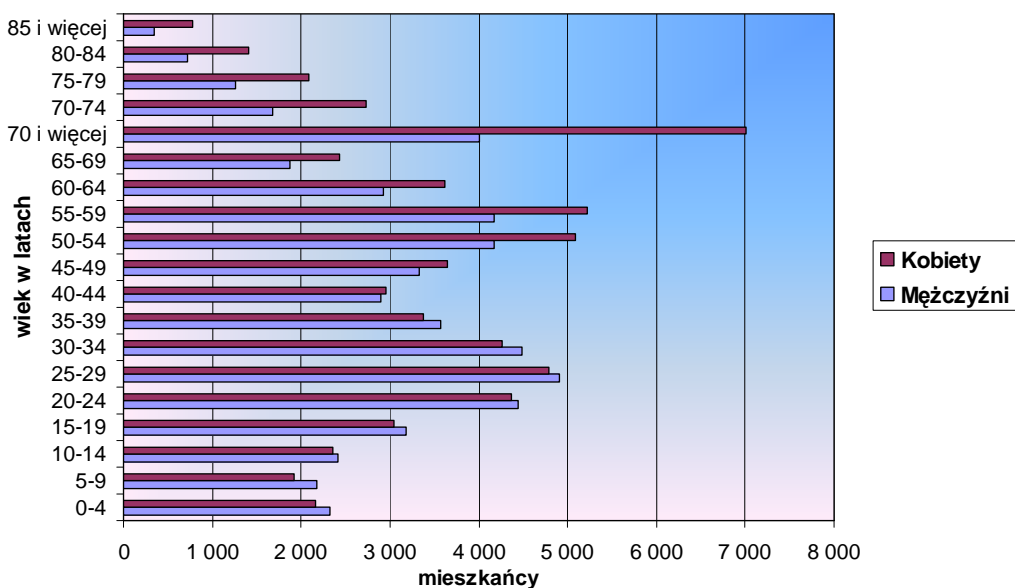
Wyszczególnienie	Ogółem		Mężczyźni		Kobiety	
	[osoby]	[%]	[osoby]	[%]	[osoby]	[%]
ogółem	107 146	100,0	50 876	100,0	56 270	100,0
0-4	4 487	4,2	2 319	4,6	2 168	3,9
5-9	4 095	3,8	2 170	4,3	1 925	3,4
10-14	4 763	4,4	2 414	4,7	2 349	4,2
15-19	6 227	5,8	3 180	6,3	3 047	5,4
20-24	8 804	8,2	4 438	8,7	4 366	7,8
25-29	9 701	9,1	4 915	9,7	4 786	8,5
30-34	8 754	8,2	4 487	8,8	4 267	7,6
35-39	6 948	6,5	3 569	7,0	3 379	6,0
40-44	5 858	5,5	2 901	5,7	2 957	5,3
45-49	6 975	6,5	3 329	6,5	3 646	6,5
50-54	9 252	8,6	4 166	8,2	5 086	9,0
55-59	9 408	8,8	4 179	8,2	5 229	9,3
60-64	6 549	6,1	2 930	5,8	3 619	6,4
65-69	4 309	4,0	1 878	3,7	2 431	4,3
70 i więcej	11 016	10,3	4 001	7,9	7 015	12,5
70-74	4 412	4,1	1 680	3,3	2 732	4,9
75-79	3 347	3,1	1 258	2,5	2 089	3,7
80-84	2 135	2,0	720	1,4	1 415	2,5
85 i więcej	1 122	1,0	343	0,7	779	1,4

Opracowanie: T. Szczygieł, D. Dziechciarz na podstawie danych GUS, Warszawa 2009 r.

¹¹ Szczegółowe dane (Koszalin na tle województwa) zawarto w tabeli załączonej do niniejszego opracowania.

Wykres 1. Struktura wiekowa populacji mieszkańców Koszalina (stan na 31.12.2008)

Opracowanie: T. Szczygieł, D. Dziechciarz na podstawie danych GUS, Warszawa 2009 r.

Strukturę wieku ludności w analizowanym okresie kształtowały dwa czynniki: przesuwające się przez kolejne grupy wiekowe wyżej i niżej demograficzne oraz depresja urodzeniowa. Dopiero w ostatnich dwóch latach (poza rokiem 2004) odnotowuje się wzrost liczby urodzeń w stosunku do roku bazowego. Dane charakteryzujące ruch naturalny ludności przedstawia tabela 11.

Tabela 11. Ruch naturalny ludności miasta Koszalina w latach 1999 – 2008 r.

Wyszczególnienie	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	1999-2008
małżeństwa	648	559	513	549	486	453	547	628	679	685	5747
urodzenia żywe	881	843	815	786	842	915	846	879	928	942	8677
zgony ogółem	870	826	823	805	836	877	906	878	917	969	8707
przyrost naturalny	12	17	9	-19	7	38	-60	1	11	-27	-11

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych US w Szczecinie oraz GUS - Bank Danych Regionalnych.

Zmiany w strukturze prowadzą do postarzenia się mieszkańców Koszalina. Proces starzenia się zmienia strukturę według grup ekonomicznych ludności i rodzi konsekwencje społeczne oraz ekonomiczne. W analizowanym dziesięcioleciu malała liczba i udział ludności w wieku przedprodukcyjnym (ogółem spadek o 7 tys.), a rosła liczba i udział pozostałych grup, szczególnie grupa ludności w wieku poprodukcyjnym. Dane te dają podstawę do postawienia tezy, że tendencja ta latami następnymi będzie się utrzymywać, prowadząc do podwojenia udziału osób w wieku poprodukcyjnym i spadku o prawie jedną trzecią udziału osób w wieku przedprodukcyjnym.

Obserwowany charakter zmian w analizowanym dziesięcioleciu nie doprowadził do wzrostu obciążenia ekonomicznego ludności w wieku produkcyjnym, a nawet licząc do roku bazowego spowodował jego zmniejszenie – z 54,3 do 50,1 osób w wieku nieprodukcyjnym na 100 osób w wieku produkcyjnym. Na okres perspektywy, kiedy mało liczebne roczniki osiągną wiek produkcyjny, a w wiek poprodukcyjny wejdą jeszcze liczne roczniki aktualnie w wieku produkcyjnym, prognozuje się wzrost współczynnika obciążenia ekonomicznego.

Tabela 12. Zmiany liczby ludności Miasta Koszalina wg grup ekonomicznych.

Wyszczególnienie	Ludność ogółem	Ludność w wieku:			Ludność w wieku nieprodukcyjnym na 100 osób w wieku produkcyjnym
		przedprodukcyjnym	produkcyjnym	poprodukcyjnym	
1999	109 941	23 823	71 230	14 888	54,3
2000	108 899	22 665	70 866	15 368	53,7
2001	108 582	21 397	71 436	15 749	52,0
2002	108 480	20 361	71 915	16 204	50,8
2003	107 877	19 279	72 103	16 495	49,6
2004	107 773	18 616	72 331	16 826	49,0
2005	107 886	18 044	72 751	17 091	48,3
2006	107 693	17 552	72 473	17 668	48,6
2007	107 376	17 218	71 881	18 277	49,4
2008	107 146	16 797	71 405	18 944	50,1
2008-1999	-2 795	-7 026	175	4 056	-4,3

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych US w Szczecinie oraz GUS - Bank Danych Regionalnych.

2.5.1.2. Ruch naturalny ludności

W ciągu ostatnich 10 lat pogłębia się w Koszalinie niekorzystna sytuacja w zakresie migracji ludności, decydującej o bezpośrednim spadku liczby ludności. Odpływ ludności był wyższy o 1,9 tys. osób od napływu na pobyt stały. W ciągu badanego okresu na pobyt stały zameldowało się w Koszalinie 12,6 tys. osób, z tego: 6,6 tys. z miast, 5,6 tys. z obszarów wiejskich i 0,4 tys. z zagranicy. Z kolei odpływ kształtował się na poziomie 14,5 tys. osób, z tego wymeldowania do miast – 6,4 tys. osób, na wieś – 6,9 tys. osób oraz 1,2 za granicę. Szczegółowe dane zaprezentowano w tabeli 13.

Tabela 13. Migracje - Miasto Koszalin

Wyszczególnienie	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	1999-2008
Napływ (zameldowania):											
Ogółem	1 167	1 243	1 013	1 563	1 206	1 309	1 229	1 261	1 314	1 268	12 573
z miast	599	681	549	821	673	709	615	619	645	639	6 550
ze wsi	542	523	438	714	512	589	592	583	586	550	5 629
z zagranicy	26	39	26	28	21	11	22	59	83	79	394
Odpływ (wymeldowania):											
Ogółem	1 230	1 273	1 242	1 434	1 610	1 531	1 492	1 566	1 729	1 374	14 481
do miast	649	630	579	697	730	612	659	628	706	524	6 414
na wieś	494	550	552	673	804	841	694	690	840	713	6 851
za granicę	87	93	111	64	76	78	139	248	183	137	1 216
Saldo migracji ogółem	-63	-30	-229	129	-404	-222	-263	-305	-415	-106	-1 908

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych US w Szczecinie oraz GUS - Bank Danych Regionalnych.

Na szczególną uwagę zasługuje zwiększająca się liczba osób migrujących z miasta na wieś nad ilością ludności przybyłych z obszarów wiejskich do miasta. Ujemne saldo migracji za ostatnie dziesięć lat wyniosło 1,2 tys. osób, tj. około 64% ogółu migrujących. Na drugim miejscu znalazła się grupa osób migrujących za granicę. Saldo migracji zagranicznej w ostatniej dekadzie lat 1999 – 2008 wynosiło 900 osób (dotyczy to tylko grupy osób ujętych w publicznej statystyce). W oparciu o powyższe dane prezentuje się wskaźniki demograficzne modułu gminnego w tabeli 14.

Tabela 14. Wskaźniki demograficzne modułu gminnego.

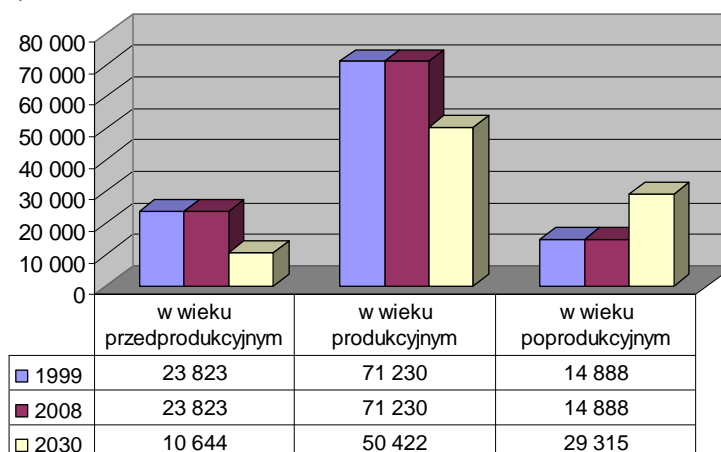
Wyszczególnienie	2002 [osoba]	2003 [osoba]	2004 [osoba]	2005 [osoba]	2006 [osoba]	2007 [osoba]	2008 [osoba]
ludność na 1 km ²	1 304	1 297	1 295	1 297	1 293	1 289	1 286
kobiety na 100 mężczyzn	109	110	110	110	110	110	111
małżeństwa na 1000 ludności	5,1	4,6	4,3	5,2	5,9	6,4	6,5
urodzenia żywe na 1000 ludności	7,4	7,9	8,6	8,0	8,3	8,8	9,0
zgony na 1000 ludności	7,5	7,8	8,3	8,5	8,3	8,7	9,2
przyrost naturalny na 1000 ludności	-0,2	0,1	0,4	-0,6	0,0	0,1	-0,3

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych US w Szczecinie oraz GUS - Bank Danych Regionalnych.

Mając na uwadze dane¹² postawiono poniższą tezę. Liczba ludności miasta Koszalina do roku 2030 ulegnie zmniejszeniu¹³ do 90,2 tys. osób, z tego w 5 letnich okresach stan ludności będzie się przedstawiał jak niżej:

- Stan istniejący rok 2010 – 108,0 tys. m.
- rok 2015 – 105,1 tys. m.
- rok 2020 – 101,2 tys. m.
- rok 2025 – 96,2 tys. m.
- rok 2030 - 90,2 tys. m.

Wykres 2. Struktura wiekowa (wg grup ekonomicznych) mieszkańców Koszalina w latach 1999, 2008 i 2030r.

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych US w Szczecinie Prognoza ludności Polski do 2030 r., GUS Warszawa 2004 r.

¹² Krajowa Strategia Rozwoju Regionalnego 2010 – 2020, Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Warszawa wrzesień 2009, Projekt Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju do 2030 r., Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Warszawa, grudzień 2008 r.

¹³ Spadek liczby ludności o 17 tys. mieszkańców wg danych Urzędu Miejskiego w Koszalinie, Wydział Rozwoju i Współpracy Zagranicznej, Liczba ludności Koszalina do 2030 r zmniejszy się o ponad 20 tys. mieszkańców.

Ponadto wpływ na rozwój sfery społecznej miasta Koszalina ma struktura gospodarstw domowych oraz poziom wykształcenia mieszkańców. Dane opisujące w/w zagadnienia przedstawiono w poniższych tabelach. Z uwagi na brak aktualnych danych analizę oparto na wynikach NSP 2002 r.

Według danych z NSP z roku 2002 liczba i struktura gospodarstw domowych przedstawiała się następująco:

Tabela 15. Struktura gospodarstw domowych wg liczby osób w Koszalinie (stan na 2002 r.)

Wyszczególnienie		Koszalin		ZACHODNIOPOMORSKIE - miasta	
		[szt]	[%]	[osoba]	[%]
Gospodarstwa	ogółem	44 127	100,0	448 612	100,0
	1 osoba	13 895	31,5	121 263	27,0
	2 osoby	11 644	26,4	114 358	25,5
	3 osoby	9 261	21,0	96 958	21,6
	4 osoby	6 693	15,2	77 959	17,4
	5 osób i więcej	2 634	6,0	38 074	8,5
ludność w gospodarstwach	ogółem	106 017	100,0	1 160 942	100,0
	1 osoba	13 895	13,1	121 263	10,4
	2 osoby	23 288	22,0	228 716	19,7
	3 osoby	27 783	26,2	290 874	25,1
	4 osoby	26 772	25,3	311 836	26,9
	5 osób i więcej	14 279	13,5	208 253	17,9

Opracowanie: T. Szczygieł, D. Dziechciarz na podstawie Spisu Powszechnego 2002, GUS 2003 r.

Tabela 16. Struktura wykształcenia

Wyszczególnienie	ZACHODNIOPOMORSKIE		Koszalin	
Ogółem	1 441 377	100,0	95 616	100,0
Wyższe	144 034	10,0	15 989	16,7
Policealne	43 172	3,0	2 729	2,9
średnie razem	413 705	28,7	35 019	36,6
<i>w tym:</i>				
Zawodowe	270 901	18,8	21 708	22,7
ogólnokształce	142 804	9,9	13 311	13,9
Zasadnicze zawodowe	316 444	22,0	16 026	16,8
Podstawowe ukończone	433 306	30,1	20 087	21,0
podstawowe nieukończone i bez wykształcenia szkolnego	59 727	4,1	2 193	2,3
Nieustalony	30 989	2,1	3 573	3,7

Opracowanie: T. Szczygieł, D. Dziechciarz na podstawie Spisu Powszechnego 2002, GUS 2003.

2.5.2. Wybrane aspekty życia mieszkańców

Na koniec 2009 r. gęstość zaludnienia miasta Koszalina wyniosła 1 286 osób na 1 km² (przy średniej wojewódzkiej 74 osoby na 1 km² powierzchni ogólnej i 850 osób na 1 km² na terenach miast (pow. ogólnej)).

Gęstość zaludnienia na gruntach zabudowanych i zurbanizowanych, w tym samym czasie, wynosiła odpowiednio:

- miasto Koszalin – 4 600 osób na 1 km²
- województwo – 17 600 osób na 1 km²
w tym na terenach miejskich – 3 400 osób na 1 km²

Jak widać z powyższych zestawień Koszalin cechuje się większą gęstością zaludnienia w porównaniu ze średnimi wskaźnikami dla województwa zachodniopomorskiego. Uzupełniającym badaniem było obliczenie udziału wskaźnika terenów biologicznie czynnych na 1-go mieszkańca. W Koszalinie wskaźnik ten wynosi 570 m² terenów podstawowych¹⁴ i 590 m² ogólnej powierzchni biologicznie czynnej¹⁵. W pozostałych miastach województwa wskaźniki te wynoszą odpowiednio 656 m² (pow. podstawowa) i 930 m² (ogólnej pow. biologicznie czynnej). Istniejąca sytuacja uległa zmianie na korzyść po włączeniu w granice administracyjne miasta nowych terenów położonych w gminie Będzino.

2.5.3. Zasoby mieszkaniowe

W roku 2008 (stan na 31.12) stan zasobów mieszkaniowych wynosił 41 238 mieszkań¹⁶, co stanowiło ok. 7% zasobów mieszkaniowych województwa. Pod względem liczby mieszkań na 1000 mieszkańców, Koszalin ze wskaźnikiem 385 jest powyżej średniej wojewódzkiej (341 mieszkań na 1000 mieszkańców) i średniej krajowej (346), podczas gdy średnio w Unii Europejskiej wynosi on 440. Na jedno mieszkanie przypada 3,2 izby¹⁷, a średnia powierzchnia użytkowa mieszkania wynosiła 60,8 m² (w województwie średnio 66,6m²).

Wskaźnik zamieszkania – liczba osób przypadająca na 1 mieszkanie wynosi 2,3 osoby, co daje 0,7 osoby na jedną izbę, przy średniej wojewódzkiej 1,3. Powierzchnia użytkowa mieszkania przypadająca na 1-go mieszkańca w Koszalinie wynosi 23,4 m², co jest zbliżone do średniej wojewódzkiej (23,3 m²).

Pod względem form własności w zasobie mieszkaniowym Koszalina dominują mieszkania należące do sektora spółdzielczego – 41,4% (średnia wojewódzka – 26,5%), na drugim miejscu znajdują się mieszkania osób fizycznych – 36,5% (średnia wojewódzka 54,6%), komunalny zasób mieszkaniowy to 16,7%, pozostało 5,5% to zasób mieszkaniowy zakładów pracy, Towarzystwa Budownictwa Spółdzielczego i pozostałych podmiotów.¹⁸

2.5.4. Kultura, turystyka, sport

2.5.4.1. Kultura

Koszalin jest drugim pod względem ilościowym i jakościowym centrum kultury w województwie zachodniopomorskim, skupiającym zarówno instytucje, placówki kultury jak i

¹⁴ Za podstawowe tereny biologicznie czynne na terenie miast uważa się sumę gruntów, w skład której wchodzi: grunty rolne, grunty leśne i zadrzewione, zurbanizowane tereny niezabudowane oraz tereny rekreacyjne.

¹⁵ Ogólna powierzchnia terenów biologicznie czynnych to suma powierzchni podstawowej powiększona o powierzchnię wód otwartych, użytków ekologicznych i nieużytków, dla których nie ustanowiono stref zagrożenia bądź uciążliwości.

¹⁶ Źródło: Dane GUS, Bank Danych Regionalnych, Warszawa 2009.

¹⁷ W mieszkaniach położonych w Mieście Koszalin istniało 145 465 izb o łącznej powierzchni użytkowej ca. 2 509 tys. m².

¹⁸ Źródło: Dane GUS, Bank Danych Regionalnych, Warszawa 2009, stan na 31.12.2007r.

rozrywki. Zadania z zakresu kultury realizują też środowiska twórcze. Celem w/w jednostek jest przede wszystkim rozwijanie, upowszechnianie i ochrona kultury, edukacja kulturalna, działalność artystyczna. Podejmowane przez nie inicjatywy i realizowane przedsięwzięcia niejednokrotnie mają wymiar ponadregionalny, ogólnopolski lub międzynarodowy.

Główne instytucje kultury – ogółem 5 obiektów:

- **Centrum Kultury 105**, ul. Zwycięstwa 105 (CK 105). Centrum Powstało w roku 2007 na bazie Miejskiego Ośrodka Kultury w Koszalinie. jest samorządową instytucją kultury, posiadającą osobowość prawną, wpisaną do rejestru kultury prowadzonego przez Miasto Koszalin. Aktualnie instytucja zarządza 3 obiektami, tj: obiekt przy ul. Zwycięstwa 105, będący siedzibą instytucji (sala widowiskowa o pow. 255,6 m² i 420 miejsc), Amfiteatr, ul. Piastowska 7 (widownia 1 066 m² 5000 miejsc), Domek Kąta, przy którym mieści się Teatr Propozycji Dialog, ul. Grodzka 3 (ilość miejsc 150);
- **Bałtycki Teatr Dramatyczny im. Juliusza Słowackiego**, ul. H. Modrzejewskiej 12. Teatr jest samorządową instytucją kultury, posiadającą osobowość prawną, wpisana do rejestru kultury prowadzonego przez Miasto Koszalin. Celem Teatru jest tworzenie, upowszechnianie i ochrona dóbr kultury, a zwłaszcza sztuki teatru i dyscyplin artystycznych tworzących Teatr posiada 2 sceny: scena duża (widownia parter 264 miejsca, widownia balkon 92 miejsca), scena mała (widownia 85 miejsc);
- **Koszalińska Biblioteka Publiczna im. Joachima Lelewela**, ul. Polonii 1. Biblioteka jest samorządową instytucją kultury, posiadającą osobowość prawną, wpisana do rejestru kultury prowadzonego przez organizatora, którym jest Miasto Koszalin, a w imieniu którego działa Prezydent Miasta. Nadzór merytoryczny nad biblioteką sprawuje Książnica Pomorska w Szczecinie. Ponadto Biblioteka posiada następujące filie:
 - Filia nr 1, ul. Powstańców Wielkopolskich 6
 - Filia nr 3, ul. Młyńska 12
 - Filia nr 4, ul. Ruszczyca 14
 - Filia nr 5, ul. Władysława IV 23b
 - Filia nr 6, ul. J. Lelewela 7
 - Filia nr 8, ul. gen. W. Andersa 2
 - Filia nr 9, ul. Struga 5
 - Filia nr 11, ul. M. Wańkowicza 82
 - Filia nr 12, ul. Spokojna 48
 - Filia nr 15, ul. H. Sucharskiego 5
- **Muzeum w Koszalinie**, ul. Młyńska 37-39. Muzeum jest samorządową jednostką kultury. Organizatorem Muzeum jest Miasto Koszalin. Wpisane jest do rejestru kultury prowadzonego przez organizatora i posiada osobowość prawną. Celem działania Muzeum jest gromadzenie i trwała ochrona dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości o charakterze materialnym i niematerialnym, informowanie o wartościach i treściach gromadzonych zbiorów, upowszechnianie podstawowych wartości historii, nauki i kultury polskiej oraz światowej, kształtowanie wrażliwości poznawczej i estetycznej oraz umożliwianie korzystania ze zgromadzonych zbiorów. Instytucja zarządza 7 obiektami, znajdującymi się pod ww. adresem: Pałac (obiekt zabytkowy z 1890r.), budynek Młyna (obiekt zabytkowy powstały w I połowie XIX w.), Garaże (Gospoda Jamieńska - rok budowy: 1954 r.), Chałupa etnograficzna (zagroda

skansenowska - obiekt zabytkowy, powstała w I połowie XIX w.), budynek administracji (2002 r.), Stodoła (2005 r.), budynek działu archeologii (2008 r.)

- **Filharmonia Koszalińska im. Stanisława Moniuszki w Koszalinie.** Filharmonia jest samorządową instytucją kultury, posiadającą osobowość prawną, wpisana do rejestru kultury prowadzonego przez Miasto Koszalin, powołana do tworzenia, promocji i ochrony kultury muzycznej. Zakres działania Filharmonii obejmuje kultywowanie i rozwijanie dziedzictwa muzycznego kultury narodowej i światowej. W planach miasta zaplanowana jest realizacja projektu „Filharmonia Koszalińska im. Stanisława Moniuszki” – budowa nowego obiektu z salą koncertową (widownia 500 miejsc i scena dla 70 osobowej orkiestry).

Wykaz najważniejszych imprez cyklicznych organizowanych przez instytucje kultury oraz środowiska twórcze:

- Koszaliński Festiwal Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”;
- Europejski Festiwal Filmowy „Integracja Ty i Ja”;
- Międzynarodowy Festiwal Filmów Dokumentalnych o Włodzimierzu Wysockim;
- Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej;
- Hanza Jazz Festiwal;
- Dni Koszalina;
- Lato Polonijne;
- Międzynarodowy Plener Malarski w Osiekach „Czas i miejsce dla sztuki”;
- Noc Muzeów;
- Międzynarodowy Festiwal Zespołowej Muzyki Akordeonowej;
- Letni Festiwal Kabaretu;
- Targ Młyński, Jarmark Jamneński i Międzynarodowy Festiwal Kataryniarzy;
- Muzealne Spotkania z Fotografiami;
- Międzynarodowy Festiwal Rockowy GENERACJA;
- Koszaliński Festiwal na Ulicy Smaków;
- Ogólnopolski Festiwal Piosenki Aktorskiej „REFLEKTOR”

2.5.4.2. Turystyka, sport i rekreacja

W Koszalinie wg danych GUS znajduje się 10 całorocznych obiektów zbiorowego zakwaterowania dysponujących ok. 450 miejscami noclegowymi, z czego ponad połowa to miejsca w hotelach. Do najważniejszych obiektów należą:

- Hotel „Gromada” – 169 miejsc;
- Hotel „Club 2 CV” – 23 miejsca;
- Hotel „Formula” – 60 miejsc;
- Hotel Sportowy „Gwardia” – 34 miejsca.

Ponadto w mieście znajdują się motele, schroniska młodzieżowe oraz centrum szkoleniowe dysponujące miejscami noclegowymi.

Liczba korzystających z noclegów w roku 2008 wyniosła 31 492 osób, w tym udział turystów zagranicznych wyniósł 14%. Udzielono 62 288 noclegów, w tym turystom zagranicznym 7845 noclegów, średni długość pobytu turystów w Koszalinie to ok. 2-3 dni (2 noclegi).

W Koszalinie funkcjonuje ponad 60 klubów sportowych - stowarzyszeń kultury fizycznej, w których pracuje ok. 200 trenerów. Ćwiczy w nich i bierze udział w zajęciach sportowych

ponad 8.000 osób, z czego zdecydowaną większość stanowią dzieci i młodzież. Dynamicznie rozwija się sport akademicki. Studiujący mają do wyboru kilkanaście dyscyplin.

Koszalin dysponuje bazą obiektów sportowych, która umożliwi uprawianie sportu, wychowania fizycznego, rekreacji. Większość z nich zbudowana została w latach 60-tych i 70-tych ubiegłego stulecia, a jedynie nieliczne w ostatnich latach. Nie były modernizowane, nie przeprowadzano w nich remontów kapitalnych, jak też większych remontów bieżących, wobec czego stan techniczny wielu z nich jest niezadowalający.

Wobec powyższego rozwój społeczno-gospodarczy miasta Koszalina w dużej mierze uzależniony jest od szybkiego podniesienia standardu obiektów już istniejących i budowy nowych.

Baza sportowo – rekreacyjna:

- Hala sportowa i stadion ZOS-Gwardia, ul. Fałata 34;
- Hala sportowa ZOS, ul. Głowackiego 3-5;
- Hala sportowa ZOS, ul. Orla 14;
- Hala sportowa Politechniki Koszalińskiej, ul. Raclawicka 15-17;
- Stadion ZOS „Bałtyk”, ul. Andersa 16;
- Basen kryty ZOS, ul. Głowackiego 3-5;
- Kort tenisowy - Klub Sportowy „Bałtyk”, ul. Andersa 16;
- Kort tenisowy - ZOS-Gwardia, ul. Fałata 34;
- Kryte lodowisko sztuczne, ul. Fałata 34;
- Kręgielnia, Galeria Emka, ul. Jana Pawła II 20;
- Ośrodek Szkoleniowy Taekwondo WTF, ul. Orłąt Lwowskich 26 B;
- Sportowa Dolina, ul. Niepodległości – Podgrodzie – Dąbrowskiego;
- Tor wyścigowy „Motopark”, ul. Gnieźnieńska 8A;
- Park Linowy na Górze Chełmskiej;
- Tereny podożynkowe u podnóża Góry Chełmskiej przy ul. Orłąt Lwowskich.

Znaczącą grupę obiektów wchodzących w skład miejskiej infrastruktury sportowej stanowią również obiekty przyszkolne, takie jak boiska o różnych funkcjach, hale sportowe czy tereny i urządzenia lekkoatletyczne. Zlokalizowane są one na terenach wszystkich koszalińskich szkół publicznych.

Miasto Koszalin, na przestrzeni ostatnich lat, angażowało wiele własnych środków budżetowych z przeznaczeniem na poprawę stanu i dostosowanie infrastruktury sportowej do potrzeb społecznych poprzez modernizacje, remonty i budowę nowych obiektów sportowych.

W ramach poprawy stanu bazy sportowo – rekreacyjnej wymaga ciągłych nakładów remontowo-modernizacyjnych oraz podejmowania realizacji nowych inwestycji w tym zakresie. Podstawowym założeniem jest przeciwdziałanie pogarszaniu się stanu technicznego istniejących obiektów i budowa nowych oraz przede wszystkim stworzenie prawidłowych warunków do masowego i kwalifikowanego uprawiania sportu i rekreacji.

2.5.5. Pomoc społeczna

Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Koszalinie prowadzi swoją działalność wykorzystując 9 obiektów:

- Siedziba Ośrodka, - Rejon Pracy Socjalnej nr 1, ul. Al. Monte Cassino 2,
- Ośrodek Wsparcia "Złoty Wiek", ul. Piłsudskiego 64,

- Środowiskowy Dom Samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi "ODRODZENIE", ul. Odrodzenia 34,
- Środowiskowy Dom Samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi "PRZYSZŁOŚĆ", ul. Łużycka 12A,
- Placówka opiekuńczo-wychowawcza wsparcia dziennego Świetlica Środowiskowa ul. Dworcowa 2,
- Rejon Pracy Socjalnej nr 3, ul. Dworcowa 2,
- Rejon Pracy Socjalnej nr 2, Rejon Pracy Socjalnej nr 4, Miejski Zespół Orzekania o Niepełnosprawności, ul. Podgórna 16,
- Mieszkanie chronione, ul. Wyspiańskiego 7/8,
- Mieszkanie chronione, ul. Piłsudskiego 25/1A.

2.5.6. Ochrona zdrowia

Ochroną zdrowia mieszkańców Koszalina zajmują się jednostki podstawowej opieki zdrowotnej, specjalistycznej ambulatoryjnej opieki zdrowotnej, opieki stacjonarnej – w ramach zamkniętych ośrodków – szpitale.

2.5.6.1. Podstawowa opieka zdrowotna

Podstawowa opieka zdrowotna na terenie Koszalina sprawowana jest przez następujące jednostki:¹⁹

- Zamknięte ośrodki opieki zdrowotnej (publiczne):
Szpitale – ogółem 3:
 - Specjalistyczny Zespół Gruźlicy i Chorób Płuc, ul. Niepodległości 44;
 - ZOZ MSWiA (poliklinika), ul. Szpitalna 2;
 - Szpital Wojewódzki im. Kopernika, ul. Chałubińskiego 7.
- poradnie specjalistyczne – 87 jednostek;
- pracownie diagnostyczne – 17 jednostek;
- stomatologia podstawowa – 43 jednostki;
- stomatologia specjalistyczna – 10 jednostek;
- rehabilitacja – 10 jednostek;
- poradnie psychiatryczne i leczenie uzależnień – 16 jednostek;
- opieka długoterminowa – 5 jednostek;
- zaopatrzenie ortopedyczne – 62 jednostki;
- świadczenia kontraktowane – 4 jednostki.

Według danych statystycznych na terenie Koszalina w 2008 roku funkcjonowały 4 żłobki dysponujące 360 miejscami.

W 2008 roku w placówkach ambulatoryjnych podstawowej opieki zdrowotnej (obiekty podległe samorządowi terytorialnemu) udzielono ponad 528 tys. porad lekarskich.

Podstawowy personel lekarski na terenie miasta Koszalina to 484 lekarzy ogólnych i specjalistów oraz 100 lekarzy dentyistów, spośród których 150 prowadzi prywatną praktykę lekarską.²⁰

¹⁹ Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych NFZ o/zachodniopomorski.

²⁰ Źródło: Dane NFZ o/zachodniopomorski

Inne ważniejsze obiekty opieki zdrowotnej na terenie miasta Koszalina:

- Jednostka Ratownictwa Medycznego MEDICA, ul. Kolejowa 1;
- Hospicjum im. Św. Maksymiliana Kolbe, ul. Wojska Polskiego 13;
- Hospicjum NZOZ, ul. Słoneczna 15
- Środkowopomorskie Regionalne Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, ul. Orłąt Lwowskich 26a;
- Zachodniopomorskie Centrum Organizacji i Promocji Zdrowia w Szczecinie o/Koszalin, ul. Andersa 34;
- MEDICUS Poradnia Stomatologiczno-ginekologiczna, ul. 1-go Maja 20/9;
- Pogotowie Ratunkowe i Stacja Pogotowia Ratunkowego, ul. Kościuszki 5;
- MEDISON NZOZ, ul. Słoneczna 15;
- Poradnia Cukrzycowa, ul. Chałubińskiego 7.

2.5.6.2. Apteki i punkty apteczne

W roku 2008 na terenie Miasta Koszalina funkcjonowały 29 aptek. Szczegółową lokalizację zamieszczono w tabeli 7.15) oraz 2 punkty apteczne, co daje wskaźnik 3 350 osób na jedną aptekę ogólnodostępną (przy średniej wojewódzkiej 3 700 osób na aptekę).

2.5.7. Edukacja, oświata i szkolnictwo wyższe.

2.5.7.1. Edukacja, szkolnictwo, nauka

Koszaliński system edukacji i oświaty zapewnia potrzeby społeczności lokalnej w pełnym zakresie. System jest w fazie reformowania, która jest konsekwencją przemian demograficznych i realizacji zadań zapisanych w resortowych aktach normatywnych, co wymusza zmiany zarówno w sieci szkół jak i organizacji. Podobna sytuacja wstępuje w miejskich przedszkolach.

Na 245 szkół i placówek oświatowych i edukacyjnych położonych na terenie Miasta Koszalina, a nadzorowanych przez zachodniopomorskiego kuratora oświaty, 114 to podmioty publiczne, zaś pozostałe 131 to podmioty niepubliczne.

Ogółem w Koszalinie było: - 102 szkoły, w tym 1 009 oddziałów, uczyło się 18 123 uczniów, a ukończyło je – 3 975 absolwentów.

W tym samym czasie funkcjonowały 23 szkoły dla dorosłych w których uczyło się 1 895 osób, a w ostatnim roku szkolnym ukończyło naukę 350 absolwentów.

W roku 2008 na obszarze miasta opieką przedszkolną objęto 2 363 dzieci, które uczęszczały do 21 przedszkoli i 10 oddziałów przedszkolnych przy szkołach podstawowych. Szczegółową charakterystyka szkolnictwa przedstawiono w tabeli poniżej.

Tabela 17. Edukacja i oświata w Koszalinie w 2008r. - obiekty, uczniowie i absolwenci

Wyszczególnienie		szkoły	oddziały	uczniowie	absolwenci
Szkoły dla dzieci i młodzieży	szkoły podstawowe	15	352	5 482	1 052
	gimnazja	14	149	3 492	984
	zawodowe szkoły zasadnicze	5	37	869	214
	licea ogólnokształcące	10	105	2 907	978
	licea profilowane	5	18	417	121
	technika	17	222	2 299	510
	szkoły policealne	36	126	2 657	116
	razem	102	1 009	18 123	3 975

Szkoły dla dorosłych	23	84	1 845	350
ogółem	125	1 093	19 968	4 325

Źródło: Obliczenia własne na podstawie danych GUS, Bank Danych Regionalnych, Warszawa 2009.

2.5.7.2. Nauka (szkolnictwo wyższe)

W Koszalinie swoją siedzibę bądź oddział posiada 10 uczelni wyższych. Według danych Urzędu Miasta kształci się tu obecnie 18 tys. studentów, w większości na Politechnice Koszalińskiej. Koszalin nie jest postrzegany jako miasto szczególnie atrakcyjne dla młodzieży podejmującej naukę. Pod tym względem znacznie silniej (drenażowo) oddziałują Gdańsk i Szczecin - w każdym z tych miast jest dwukrotnie więcej studentów.

2.5.8. Administracja i instytucje publiczne

Koszalin jako byłe miasto wojewódzkie i drugi ośrodek pod względem wielkości ma dobrze wykształcone instytucje i jednostki w zakresie obsługi ludności zarówno na poziomie lokalnym jak i ponadlokalnym.

Zachodniopomorska administracja rządowa

W Koszalinie mają swoje siedziby następujące instytucje państwowe:

- Wojewoda Zachodniopomorski - delegatura,
- Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny,
- Prokuratura Rejonowa i Okręgowa,
- Sąd Rejonowy i Okręgowy,
- Urząd Celny,
- Urzędy Skarbowe,
- Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Szczecinie - delegatura

oraz inne urzędy administracji rządowej w formie oddziałów lub delegatur.

Koszalin jest również siedzibą diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej Kościoła Rzymsko-Katolickiego.

Samorząd województwa zachodniopomorskiego

Samorząd Województwa Zachodniopomorskiego stanowią mieszkańcy województwa, tworzący z mocy prawa regionalną wspólnotę samorządową. W Koszalinie ma swoją siedzibę Wydział Zamiejscowy Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego w Szczecinie. Ponadto w mieście znajdują się następujące wojewódzkie osoby prawne oraz wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne m. in:

- Zachodniopomorski Zarząd Dróg Wojewódzkich w Koszalinie;
- Zachodniopomorski Ośrodek Ruchu Drogowego w Koszalinie;
- Zespół Kolegiów Nauczycielskich;
- Centrum Edukacji Nauczycieli;
- Policealna Szkoła Medyczna im. Tytusa Chałubińskiego;
- Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej – Szpital Wojewódzki im. Mikołaja Kopernika;
- Samodzielny Publiczny Specjalistyczny Zespół Gruźlicy i Chorób Płuc;
- Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy.

Samorząd gminny i powiatowy

Koszalin od 1 stycznia 1999 roku jest gminą na prawach powiatu, czyli gminą miejską wykonującą zadania powiatu. Podstawowym elementem struktury samorządowej jest Urząd Miasta Koszalina, któremu podlegają lub, z którym współdziałają spółki i jednostki organizacyjne gminy, m. in:

- MZK Koszalin Sp. z o.o.;
- Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Spółka z o.o.;
- Zarząd Dróg Miejskich;
- Zarząd Budynków Mieszkalnych;
- Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej;
- Centrum Innowacji i Przedsiębiorczości
- Izba Wyrzeźwień w Koszalinie;
- Straż Miejska;
- Szkoły Podstawowe;
- Gimnazja;
- Licea Ogólnokształcące;
- Zespoły Szkół;
- Poradnie psychologiczno-pedagogiczne;
- Inne placówki oświatowo-wychowawcze;
- Placówki opiekuńczo-wychowawcze;
- Przedszkola;
- Żłobki;
- Instytucje kultury;
- Filie biblioteczne;
- Komenda Miejska Policji;
- Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego;
- Komenda Miejska Państwowej Straży Pożarnej.

Organy nadzoru i kontroli

- Regionalna Izba Obrachunkowa w Szczecinie. Zespół Zamiejscowy w Koszalinie;
- Samorządowe Kolegium Odwoławcze;
- Najwyższa Izba Kontroli. Departament Kontroli Doraźnych. Oddział zamiejscowy;
- Urząd Kontroli Skarbowej

Wymiar sprawiedliwości

- Sąd Okręgowy w Koszalinie
- Sąd Rejonowy
- Prokuratura Okręgowa w Koszalinie
- Prokuratura Rejonowa
- Samorządowe Kolegium Odwoławcze
- Wojskowa Prokuratura Garnizonowa
- Areszt Śledczy
- Zakład Karny
- Młodzieżowy Ośrodek Adaptacji Społecznej

Pozostałe instytucje

- Urząd Pocztowy Koszalin (14 oddziałów)
- Banki (21 przedstawicielstw banków, w tym niektóre posiadają w Koszalinie po kilka oddziałów);
- Apteki (ponad 30 obiektów)
- oraz szereg innych specjalistycznych jednostek usługowych.

2.5.9. Zagrożenia bezpieczeństwa ludności i jej mienia

Szczegółowa analiza zagrożeń bezpieczeństwa mienia i ludności miasta Koszalina wskazuje, że postrzeganie zagrożenia przez lokalną społeczność zależy od sposobu zaistnienia zagrożenia, dotychczasowych doświadczeń w ich przewyżczeniu oraz stanu

świadomości społecznej. Wpływ na obiektywną ocenę wrażliwości ma lokalna specyfika przestrzeni cywilizacyjnej i naturalnej miasta: powierzchnia, zaludnienie, zurbanizowanie, zabudowanie, wyposażenie w elementy infrastruktury technicznej i komunikacji, struktura społeczna i posiadane zasoby sił i środków. Podstawowy katalog zagrożeń istniejących i mogących się ujawnić w badanym obszarze to:

- 1) Zagrożenia wynikające z położenia geograficznego i ukształtowania terenu miasta:
 - zagrożenia transgraniczne, radiologiczne, chemiczno-ekologiczne oraz militarne;
 - zagrożenia zjawiskami anomalii pogodowych mających swoje źródło w oddziaływaniu klimatu morskiego;
 - zagrożenia chemiczne wód przybrzeżnych;
 - masowe zakażenia wynikające z turystycznego charakteru miasta;
- 2) Zagrożenia wynikające ze struktury przestrzennej miasta:
 - zagrożenia terrorystyczno-sabotażowe z uwagi na usytuowanie na terenie miasta obiektów specjalnych o podwyższonym stopniu ryzyka (jednostki wojskowe),
 - zagrożenia pożarowe terenów zieleni (lasy, parki) i zwartej zabudowy;
- 3) Zagrożenia wynikające z wyposażenia miasta w elementy infrastruktury technicznej:
 - katastrofy, wypadki i kolizje drogowe jako wynik dużego natężenia ruchu drogowego na układzie drogowym o dużym stopniu zużycia i złych parametrach techniczno-eksploatacyjnych;
 - katastrofy budowlane o różnych źródłach przyczyn zaistnienia.

2.6. Uwarunkowania systemów komunikacji

System komunikacyjny Koszalina można podzielić na **cztery** podstawowe podsystemy: lotniczy, kolejowy, drogowy **oraz rowerowy i pieszy**. W ramach podsystemu drogowego można wydzielić dwa rodzaje transportu: komunikacja zbiorowa i indywidualna.

2.6.1. Stan podsystemów komunikacji – ogólna charakterystyka

a) podsystem lotniczy

Komunikacja lotnicza w Koszalinie oparta jest na funkcjonującym porcie lotniczym Szczecin – Goleniów oddalonym od miasta ponad 100 km. Jest to port regionalny dla całego województwa Zachodniopomorskiego. Funkcja tego lotniska dla miasta Koszalina jest mało atrakcyjna ze względu na znaczne oddalenie. Stąd też obecnie port lotniczy Szczecin – Goleniów nie ma większego znaczenia dla całego systemu komunikacyjnego miasta.

Widząc istotę problemu władze miasta wraz z firmą Ove Arup & Partners International Limited podjęły kroki do uruchomienia w Zegrzu Pomorskim lotniska cywilnego obsługującego rejon miasta Koszalina. Lotnisko zlokalizowane jest w odległości zaledwie 18 km **od** Koszalina. Perspektywa uruchomienia nowego portu lotniczego jest uzależniona od możliwości przystosowania dawnego lotniska wojskowego do obsługi pasażerskiej. Nowy port lotniczy miałby rocznie obsługiwać docelowo około 400 tys. pasażerów. Celem jest, aby inwestycja w przyszły port lotniczy była opłacalna, a obiekt był samofinansujący się. Samoloty, które mogłyby lądować na tym lotnisku to statki mogące pomieścić około 200 pasażerów. Planowana długość pasa startowego 2.5 km. Dla systemu komunikacyjnego miasta powstanie portu lotniczego w tak niewielkiej odległości miałoby bardzo duże znaczenie powodujące uatrakcyjnienie miasta.

b) podsystem kolejowy

Układ komunikacji szynowej – kolejowej miasta Koszalina składa się z trzech linii kolejowych:

- od wschodu – linia pierwszorzędna – kierunek Gdynia, Gdańsk, jednotorowa zelektryfikowana
- od południowego zachodu – linia pierwszorzędna w kierunku Białogardu, a dalej na południe do Poznania i na zachód do Szczecina – linia jednotorowa zelektryfikowana
- od północnego zachodu – drugorzędna linia w kierunku Kołobrzegu – linia jednotorowa, zelektryfikowana.
- pozostałe linie, w tym wąskotorowe, są w stanie zdegradowanej infrastruktury, wymagającej znacznych nakładów finansowych na ich uruchomienie. Jako uwarunkowanie można jedynie stwierdzić, że istnieją korytarze z przeznaczeniem na linie kolejowe: w kierunku południowo – wschodnim do Bobolic, co mogłoby mieć istotne znaczenie przy uruchomieniu lotniska w Zegrzu Pomorskim oraz odgałęzienia na Rosnowo – Zegrze, a także odgałęzienie z miejscowości Mścice w kierunku Mielna.

Dla samego Koszalina podsystem kolejowy nie ma znaczenia, gdyż w mieście funkcjonuje jedynie stacja Koszalin Główny. Nie ma innych przystanków kolejowych, które mogłyby powodować skutek w ruchu wewnętrznym w mieście. Niemniej jednak lokalizacja dworca PKP w samym centrum miasta powoduje, iż dla przyjezdnych może to być atrakcyjny środek transportu, a jednocześnie miejsce będące swego rodzaju generatorem ruchu indywidualnego i komunikacji zbiorowej kołowej, umożliwiającej dostęp do komunikacji szynowej.

Podsystem kolejowy ma dość duże znaczenie w układzie aglomeracyjnym. Koszalin, jako ośrodek administracyjno – kulturalny oraz przemysłowy, największe miasto w promieniu ponad 50 km jest istotnym punktem dla okolicznych mieszkańców, ze względu na ilość miejsc pracy oraz generowanych przez swoje funkcje miejsc docelowej podróży.

c) podsystem drogowy

System drogowy w mieście oparty jest na istniejącej infrastrukturze ulicznej. Infrastruktura ta jest powiązana z układem dróg zewnętrznych o znaczeniu krajowym oraz wojewódzkim. Przez miasto Koszalin obecnie przebiegają drogi krajowe nr 6 (na kierunku Szczecin – Gdańsk, zachód – wschód) i 11 (na kierunku Poznań – Kołobrzeg, południe – północ). Obie drogi przenoszą ruch regionalny o charakterze gospodarczym i podróży służbowych. Ich znaczenie rośnie w okresie wakacyjnym, gdy przeważa rola dróg turystycznych, obsługujących pasmo nadmorskie.

Przez miasto drogi te przebiegają ulicami:

DK nr 6

Szczecińska, Syrenki, Bohaterów Warszawy, Armii Krajowej, Monte Cassino, Juliana Fałata, Gdańską. Poza odcinkiem ulicy Szczecińskiej i Syrenki droga przebiega ulicami o przekroju 2x2.

DK nr 11

Gnieźnieńska, Krakusa i Wandy, Armii Krajowej, Bohaterów Warszawy, Morską. Odcinek ulicy Morskiej w całym układzie tej drogi jest jednojezdniowy, pozostała część infrastruktury stanowi układ o przekroju 2x2.

Ważnym elementem w całym układzie dróg krajowych są decyzje na szczeblu centralnym dotyczące przebiegu w przyszłości dróg ekspresowych nr S6 i S11. **Obecnie GDDKiA realizuje projekt budowlany drogi ekspresowej nr 6 i znana jest jej lokalizacja i korytarz oraz powiązania z układem komunikacyjnym dróg na terenie Koszalina. Droga ekspresowa S11 obecnie jest na etapie wskazania lokalizacyjnego – studium korytarzowego i jej przebieg lokowany jest w całości poza terenem miasta Koszalina.** Nie wiadomo, jaką rangę w przyszłości będą miały istniejące drogi krajowe, ale ich rola w

mieście nadal będzie znacząca i będą należały do podstawowego układu drogowego. **Realizując zapisy ustawy o drogach publicznych obecne drogi krajowe powinny stać się drogami gminnymi. Jednak należy dołożyć wszelkich starań, aby ich kategoria była wyższa ze względu na aglomeracyjny, a nawet wojewódzki charakter.**

Ponadto w układzie regionu przez miasto przebiegają drogi wojewódzkie:

DW nr 167 ulicą Połczyńską od ul. Gnieźnieńskiej południowej granicy miasta

DW nr 203 ulicą Darłowską od ul. Gdańskiej (DK nr 6) do północno – wschodniej granicy miasta

DW nr 206 ulica Zwycięstwa od ul. R. Traugutta do wschodniej granicy miasta.

Wszystkie drogi wojewódzkie są ulicami jednojezdniowymi.

Ponadto występują ulice o znaczeniu dla najbliższej aglomeracji, drogi powiatowe:

Lp.	Nazwa ulicy	Przebieg drogi	Numer drogi
1	4 Marca	od ul. Gnieźnieńskiej do ul. Zwycięstwa	5500Z
2	Andersa Władysława	od ul. 1 Maja do ul. Wojska Polskiego	5501Z
3	Batalionów Chłopskich	od ul. Młyńskiej do ul. Kwiatkowskiego oraz wzdłuż rzeki Dzierżęcinki	5502Z
4	Bojowników o Wolność i Demokrację	od ul. Przemysłowej w kierunku ul. Szczecińskiej	5503Z
5	Chałubińskiego Tytusa	od ul. Piłsudskiego w kierunku ul. Sanatoryjnej	5504Z
6	Dzierżęcińska	od ul. Św. Wojciecha do Lubiatowskiej	5505Z
7	Energetyków	od ul. Morskiej do ul. Martina Kinga	5506Z
8	Franciszkańska	od al. Monte Cassino do ul. Krańcowej	5507Z
9	Rotmistrza Witolda Pileckiego	od ul. Zwycięstwa do ul. Kościuszki	5508Z
10	1 Maja	od ul. Zwycięstwa do pl. Gwiazdowego	5509Z
11	Jana Pawła II	od ul. Gdańskiej do ul. Władysława IV	5510Z
12	Kędzierzyńska	od DK nr 6 do granic administracyjnych miasta	5511Z
13	Konstytucji 3 Maja	od ul. Krakusa i Wandy do pl. Gwiazdowego	5512Z
14	Kościuszki Tadeusza	od ul. Piłsudskiego do ul. Młyńskiej	5513Z
15	Kutrzeby Tadeusza	od al. Monte Cassino do ul. Władysława IV	5514Z
16	Kwiatkowskiego Eugeniusza	od ul. Batalionów Chłopskich do ul. Władysława IV	5515Z
17	Lange Oskara	od ul. Gdańskiej do ul. Pomorskiej	5516Z
18	Lechicka	od ul. Krakusa i Wandy do granic administracyjnych miasta	5517Z
19	Lubiatowska	od ul. Zwycięstwa przez Chełomoniewo, Dzierżęcino do Lubiatowa	5518Z
20	Mieszka I	od ul. Szczecińskiej do ul. BoWiD	5519Z
21	Młyńska	od Rynku Staromiejskiego do al. Monte Cassino	5520Z
22	Monte Cassino	od ul. Fałata do ul. Kościuszki	5521Z
23	Na Jamno	od ul. Morskiej do granic administracyjnych miasta	5522Z
24	Na Skwierzynkę	od ul. Władysława IV do granic administracyjnych miasta	5523Z
25	Niepodległości	od ul. Spółdzielczej do al. Armii Krajowej	5524Z
26	Orlą Łwowskich	od ul. Fałata do ul. Piłsudskiego	5525Z
27	Paproci	od ul. Wrzosów do granic administracyjnych miasta	5526Z
28	Piastowska	od ul. Młyńskiej do ul. Zwycięstwa	5527Z

29	Piłsudskiego Józefa Marszałka	od ul. Zwycięstwa do ul. Słupskiej	5528Z
30	Podgrodzie	od ul. Spółdzielczej do ul. Młyńskiej	5529Z
31	Połączyńska	od ul. Gnieźnieńskiej do pl. Gwiazdowego	5530Z
32	Powstańców Wielkopolskich	od ul. Lechickiej do ul. Zwycięstwa	5531Z
33	Przemysłowa	od ul. BoWiD do ul. Morskiej	5532Z
34	Rynek Staromiejski	od ul. Zwycięstwa do ul. Młyńskiej	5533Z
35	Słowiańska	od ul. Lechickiej do ul. Połączyńskiej	5534Z
36	Słupska	od ul. Piłsudskiego do granic administracyjnych miasta	5535Z
37	Spokojna	od ul. Sienkiewicza do ul. Franciszkańskiej	5536Z
38	Szczecińska	od ul. Zwycięstwa do ul. Syrenki	5537Z
39	Śniadeckich	od ul. Jana Pawła II do ul. Oskara Lange	5538Z
40	Św. Wojciecha	od ul. Zwycięstwa do ul. Wojska Polskiego	5539Z
41	Traugutta Romualda	od ul. Piłsudskiego do ul. Zwycięstwa	5540Z
42	Wańkowicza Melchiora	od ul. Fałata do ul. Władysława IV	5541Z
43	Waryńskiego Ludwika	od ul. Piłsudskiego do ul. Zwycięstwa	5542Z
44	Władysława IV	od al. Monte Cassino do granic administracyjnych miasta	5543Z
45	Wojska Polskiego	od ul. Zwycięstwa do ul. Św. Wojciecha	5544Z
46	Wrzosów	od ul. Paproci do ul. Połączyńskiej	5545Z
47	Zdobyców Wału Pomorskiego	od ul. Zwycięstwa do ul. Słonecznej	5546Z
48	Zwycięstwa	od ul. Szczecińskiej do ul. Traugutta	5547Z
49	Stawisińskiego*	od ronda Solidarności do ul. Zwycięstwa	brak numeru
50	Koszalińska Północna Starowiejska	od ul. Władysława IV do ul. Jamneńskiej od ul. Jamneńskiej do ul. Starowiejskiej od ul. Północnej	0360Z
51	Połączyńska**	od ul. 4 Marca do ul. Słowiańskiej	brak numeru
52	Słowiańska**	od ul. Słowiańskiej do ul. Szczecińskiej	brak numeru
53	Jamneńska	od ul. Koszalińskiej do drogi Na Jamno	0359Z

* wszczęta procedura zaliczenia drogi do dróg powiatowych;

** ulice bez nazwy, jeszcze nie zaliczone do żadnej kategorii, jednak z przeznaczeniem jako droga powiatowa

a także drogi o znaczeniu wyłącznie dla samego Koszalina, drogi gminne:

Lp.	Nazwa ulicy	Przebieg drogi
1.	Akacyjowa	od ul. Św. Wojciecha do ul. Dębowej
2.	Akademicka	od ul. Władysława IV do ul. Staszica
3.	Artylerzystów	od ul. Zwycięstwa do ul. Westerplatte
4.	Asnyka Adama	od ul. Młyńskiej do ul. Grodzkiej
5.	Barlickiego Norberta	od ul. Drzymały do ul. Konstytucji 3 Maja
6.	Bartłomieja	od ul. Zwycięstwa do ul. Macieja
7.	Batorego Stefana	od ul. Sowińskiego
8.	Bauera Jana	od ul. Rodła
9.	Bema Józefa	od ul. Zwycięstwa do ul. Zielonej

10.	Bliska	od ul. Pomorskiej do ul. Wesolej
11.	Bławatków	od ul. Konwalii
12.	Boczna	od ul. Prostej do ul. Gajowej
13.	Bogusława II	od ul. Zwycięstwa do ul. Podgrodzie
14.	Bonifacego	od ul. Światowida
15.	Borówkowa	od ul. Malinowej
16.	Bosmańska	od ul. Franciszkańskiej do granicy z gruntami KSM „Na Skarpie”
17.	Botaniczna	od ul. Św. Wojciecha
18.	Boya Żeleńskiego	od ul. Wojska Polskiego do ul. Kasprowicza
19.	Bożka Arkadiusza	od ul. Rodła
20.	Bożydara	od ul. Lubiatowskiej
21.	Bratków	od ul. Paproci
22.	Brzoskwiniowa	od ul. Czereśniowej do ul. Morelowej
23.	Brzozowa	od ul. Bohaterów Warszawy do ul. Szczecińskiej
24.	Bursztynowa	od ul. Franciszkańskiej do ul. Bosmańskiej
25.	Bzów	od ul. Dębowej do ul. Dębowej
26.	Chabrów	od ul. Łubinów
27.	Chełmońskiego Józefa	od ul. Zwycięstwa do ul. Żeromskiego
28.	Chełmska	od ul. Tradycji
29.	Chodkiewicza Karola	od ul. Sowińskiego
30.	Chopina Fryderyka	od ul. Moniuszki do ul. Karłowicza
31.	Chrobrego Bolesława	od ul. Zwycięstwa do ul. Krzywoustego
32.	Chrzanowskiego Ignacego	od ul. Wąwozowej do ul. Wyki
33.	Cisowa	od ul. Jarzębinowej do ul. Sosnowej
34.	Clausiusa Rudolfa	Od ul. Zwycięstwa do ul. Andersa
35.	Czarneckiego Stefana	od ul. Sowińskiego
36.	Czeremchowa	od ul. Wierzbowej do ul. Kalinowej
37.	Czereśniowa	od ul. Morelowej do ul. Św. Wojciecha
38.	Czwartaków	od ul. Westerplatte
39.	Daleka	od ul. Bliskiej do ul. Turowskiego
40.	Dąbrowskiego Jarosława	od ul. Franciszkańskiej do ul. Podgrodzie
41.	Dąbrówki	od ul. Kazimierza Wielkiego do Rynku Staromiejskiego
42.	Dębowa	od ul. Zwycięstwa do ul. wojska Polskiego
43.	Dokerów	od ul. Sienkiewicza
44.	Domańskiego Bolesława Ks. Dr	od ul. Rodło
45.	Domina Czesława Ks. Biskupa	od ul. Laskonogiego do ul. Komisji Edukacji Narodowej
46.	Doroszewskiego Witolda	od ul. Adama Próchnika do ul. Kazimierza Wyki
47.	Drzymały Michała	od ul. Krakusa i Wandy do ul. Połtawskiej
48.	Dworcowa	od ul. Zwycięstwa
49.	Dywizji Drezdeńskiej	od ul. Westerplatte
50.	Działkowa	od ul. Połczyńskiej
51.	Dzieci Wrzesińskich	od ul. Zwycięstwa do ul. Drzymały
52.	Fiołków	od ul. Bratków
53.	Gąszczak Marii	od ul. Rodła

	Magdaleny	
54.	Gerberowa	od ul. Św. Wojciecha do ul. Sadowej
55.	Gierczak Emilii	od ul. Kutrzeby do ul. Kwiatkowskiego
56.	Głogowa	od ul. Lubiatowskiej do ul. Tataraków
57.	Głowackiego Bartosza	Od ul. Jedności do ul. Rotmistrza Witolda Pileckiego
58.	Golisza Maksymiliana	od ul. Rodła
59.	Goździków	od ul. Paproci
60.	Grabowa	od ul. Modrzewiowej do ul. Wiązowej
61.	Grodzka	od ul. Asnyka do ul. Zwycięstwa
62.	Grottgera Artura	od ul. Zwycięstwa do ul. Wojska Polskiego
63.	Grunwaldzka	od ul. Zwycięstwa do ul. Podgrodzie
64.	Harcerska	od ul. Komisji Edukacji Narodowej do ul. Konstytucji 3 Maja
65.	Hebanowa	od ul. Wierzbowej do ul. Topolowej
66.	Hołdu Pruskiego	od ul. Zwycięstwa do ul. Szymanowskiego
67.	Hubalczyków	od ul. Sianowskiej
68.	Irysów	od ul. Goździków
69.	Jabłoniowa	od ul. Św. Wojciecha do ul. Zielonej
70.	Jachtowa	od ul. Morskiej do ul. Franciszkańskiej
71.	Jagodowa	od ul. Malinowej
72.	Jagoszewskiego Henryka	od ul. Jana Pawła II do ul. Wańkowicza
73.	Jana z Kolna	od al. Armii Krajowej do ul. Zwycięstwa
74.	Jantarowa	od ul. Bursztynowej do ul. Franciszkańskiej
75.	Jarzębinowa	od ul. Św. Wojciecha do ul. Akacjowej
76.	Jaskótek	od ul. Sarzyńskiej
77.	Jaskrów	od ul. Paproci
78.	Jasna	od ul. Szczecińskiej
79.	Jaśminowa	od ul. Zwycięstwa do ul. Zdobywców Wału Pomorskiego
80.	Jaworowa	od ul. Jarzębinowej do ul. Akacjowej
81.	Jedności	od ul. Piastowskiej do ul. Zwycięstwa
82.	Jesionowa	od ul. Dębowej do ul. Kalinowej
83.	Jeziorna	od ul. Lubiatowskiej
84.	Jeżynowa	od ul. Malinowej
85.	Jodłowa	od ul. Zdobywców Wału Pomorskiego do ul. Świerkowej
86.	Jutrzenki	od ul. Chałubińskiego do ul. Leśnej
87.	Kaczeńców	od ul. Paproci
88.	Kadetów	od ul. Zdobywców Wału Pomorskiego
89.	Kalinowa	od ul. Topolowej do ul. Palmowej
90.	Kamieniarska	od ul. Gnieźnieńskiej
91.	Karłowicza Mieczysława	od ul. Piłsudskiego do ul. Ogińskiego
92.	Kasprowicza Jana	od ul. Boya Żeleńskiego do ul. Korczaka
93.	Kasztanowa	od ul. Dębowej do ul. Kalinowej
94.	Kaszubska	od ul. Zwycięstwa do ul. Drzymały
95.	Kazimierza Wielkiego	od ul. Bogusława II do ul. Zwycięstwa
96.	Kinga Martina	od ul. Franciszkańskiej
97.	Klemensiewicz Zenona	od ul. Akademickiej do ul. Kotarbińskiego

98.	Klonowa	od ul. Jaśminowej do ul. Zdobywców Wału Pomorskiego
99.	Kochanowskiego Jana	od ul. Zwycięstwa
100.	Kolejowa	od ul. Zwycięstwa do ul. Lechickiej
101.	Kołątaja Hugona	od ul. Śniadeckich do ul. Staszica
102.	Komisji Edukacji Narodowej	od ul. Połtawskiej do pl. Gwieździstego
103.	Konopnickiej Marii	od ul. wojska Polskiego do ul. Jana Kasprowicza
104.	Konwalii	od ul. Paproci
105.	Kopernika Mikołaja	od ul. Sportowej
106.	Korczaka Janusza	od ul. 4 Marca do ul. Kasprowicza
107.	Kostaneckiego Jerzego Doktora	od ul. Rodła do ul. Oskara Lange
108.	Kosynierów	od ul. Spokojnej do ul. Franciszkańskiej
109.	Kotarbińskiego Tadeusza	od ul. Tatarkiewicza do ul. Akademickiej
110.	Krańcowa	od ul. Morskiej
111.	Krawiecka	od ul. Lubiatowskiej do ul. Kupieckiej
112.	Krokusów	od ul. Paproci
113.	Krucza	od ul. Kościuszki do ul. Sportowej
114.	Krzywoustego Bolesława	od ul. Zwycięstwa do ul. 1 Maja
115.	Krzyżanowskiego Juliana	od ul. Wąwozowej do ul. Wyki
116.	Księżnej Anastazji	od ul. Dąbrówki do ul. Marii Ludwiki
117.	Księżycowa	od ul. Jutrzenki do ul. Zorzy
118.	Kubusia Puchatka	od ul. 4 Marca
119.	Kujawska	od ul. Pomorskiej
120.	Kupiecka	od ul. Lubiatowskiej do ul. Krawieckiej
121.	Kutrowa	od ul. Teligi
122.	Laskonogiego Władysława	od ul. Zwycięstwa do ul. Domina
123.	Lawendy	od ul. Malw
124.	Legnicka	od ul. Połczyńskiej do ul. Modrzejewskiej
125.	Lelewela Joachima	od ul. Oskara Lange do ul. Staszica
126.	Leszczynowa	od ul. Zdobywców Wału Pomorskiego do ul. Modrzewiowej
127.	Leśna	od ul. Chałubińskiego do ul. Sanatoryjnej
128.	Lotników	od ul. Sianowskiej
129.	Lubuska	od ul. Pomorskiej do ul. Śląskiej
130.	Lubuszan	od ul. Słowińskiej
131.	Lutyków	od ul. Lechickiej do ul. Poprzecznej
132.	Łąkowa	od ul. Dzierżęcińskiej
133.	Łubinów	od ul. Paproci
134.	Łużycka	od ul. Kolejowej do ul. Poprzecznej
135.	Macieja	od ul. Pankracego
136.	Mahoniowa	od ul. Topolowej do ul. Wojska Polskiego
137.	Maków	od ul. Krokusów
138.	Malinowa	od ul. Lubiatowskiej
139.	Malownicza	od ul. Oskara Lange do ul. Kuczковского
140.	Malw	od ul. Goździków
141.	Mariańska	od ul. Drzymały do ul. Konstytucji 3 Maja

142.	Marii Ludwiki	od ul. Młyńskiej do ul. Kazimierza Wielkiego
143.	Marynarzy	od ul. Morskiej do Żeglarzy
144.	Matejki Jana	od ul. Zwycięstwa do ul. Moniuszki
145.	Mazowiecka	od ul. Pomorskiej
146.	Mazurska	od ul. Pomorskiej
147.	Mickiewicza Adama	od ul. Młyńskiej do ul. Zwycięstwa
148.	Miła	od ul. Mieszka I
149.	Mireckiego Józefa	od ul. Piłsudskiego do ul. Rejtana
150.	Modrzejewskiej Heleny	od ul. Legnickiej do ul. Gnieźnieńskiej
151.	Modrzewiowa	od ul. Leszczynowej do ul. Grabowej
152.	Moniuszki Stanisława	od ul. Zwycięstwa do ul. Piłsudskiego
153.	Morełowa	od ul. Zwycięstwa do ul. Gerberowej
154.	Mściwoja	od ul. Światowida
155.	Nagietków	od ul. Malw
156.	Nasturcji	od ul. Roż
157.	Nerudy Pablo	od ul. Franciszkańskiej
158.	Norwida Cypriana Kamila	od ul. Reja
159.	Nowowiejskiego Feliksa	od ul. Traugutta do ul. Karłowicza
160.	Obotrytów	od ul. Lechickiej do ul. Poprzecznej
161.	Obrońców Helu	od ul. Westerplatte
162.	Odrodzenia	od ul. Batalionów Chłopskich do ul. Podgórnej
163.	Ogińskiego Michała	od ul. Zwycięstwa do ul. Karłowicza
164.	Ogrodowa	od ul. Kościuszki do ul. Sportowej
165.	Okrężna	od ul. Sarzyńskiej
166.	Okrzei Stefana	od ul. Zwycięstwa do ul. Dworcowej
167.	Olchowa	ul. Bohaterów Warszawy do ul. Szczecińskiej
168.	Orla	od ul. Modrzejewskiej
169.	Orzechowa	od ul. Wierzbowej do ul. Kalinowej
170.	Paderewskiego Jana Ignacego	od ul. Gnieźnieńskiej do ul. Sybiraków
171.	Pancerniaków	od ul. Zdobywców Wału Pomorskiego do Westerplatte
172.	Pankracego	od ul. Bartłomieja
173.	Parkowa	od ul. Westerplatte
174.	Partyzantów	od al. Monte Casino do ul. Kruczej
175.	Piaskowa	od ul. Wojska Polskiego
176.	Picassa Pablo	od ul. Franciszkańskiej
177.	Pięięznego Seweryna	od ul. Rodła
178.	Plac Gwiazdzisty	od ul. 1 Maja do ul. Połczyńskiej
179.	Plac Kilińskiego	od ul. Młyńskiej do Podgórnej
180.	Plac Wolności	od ul. Zwycięstwa do ul. Andersa
181.	Plac Zwycięstwa	od ul. Zwycięstwa do ul. Andersa
182.	Platanowa	od ul. Kalinowej do ul. Orzechowej
183.	Płowce	od ul. Połczyńskiej do ul. Modrzejewskiej
184.	Podchorążych	od ul. Westerplatte
185.	Podgórna	od ul. Młyńskiej do ul. Bałtyckiej
186.	Podlaska	od ul. Pomorskiej
187.	Podmiejska	od ul. Wrzosów
188.	Polan	od ul. Słowiańskiej
189.	Polnych Kwiatów	od ul. Św. Wojciecha do ul. Tulipanów

190.	Poławska	od ul. Zwycięstwa do ul. Harcerskiej
191.	Pomorska	od ul. Oskara Lange
192.	Poprzeczna	od ul. Połczyńskiej do ul. Łużyckiej
193.	Próchnika Adama	od ul. Akademickiej do ul. Doroszewskiego
194.	Przyjaźni	od ul. Westerplatte
195.	Pszeniczna	od ul. Żytniej
196.	Raławicka	od ul. Andersa
197.	Radogoszczańska	od ul. Łużyckiej do ul. Powstańców Wielkopolskich
198.	Radości	od ul. Wspólnej
199.	Reja Mikołaja	od ul. Zwycięstwa
200.	Rejtana Tadeusza	od ul. Orłąt Lwowskich
201.	Reymonta Władysława	od ul. wojska Polskiego do ul. Żeromskiego
202.	Robotnicza	od ul. Warszawskiego
203.	Rodła	od ul. Oskara Lange
204.	Rolna	od ul. Gdańskiej do ul. Słupskiej
205.	Róż	od ul. Bławatków
206.	Różana	od ul. Morskiej
207.	Rumianków	od ul. Malw
208.	Ruszczyca Ferdynanda	od ul. Zwycięstwa do ul. Sanatoryjnej
209.	Rybacka	od ul. Morskiej
210.	Rynek Staromiejski	od ul. Młyńskiej do ul. Dąbrówki
211.	Rzeczna	od ul. Gnieźnieńskiej
212.	Rzemieślnicza	od ul. Niepodległości do Szkoły Podstawowej Nr 13
213.	Sadowa	od ul. Gerberowej
214.	Sanatoryjna	od ul. Ruszczyca do ul. Nowosanatoryjnej
215.	Sarzyńska	od ul. Gnieźnieńskiej do ul. Połczyńskiej
216.	Seminaryjna	od ul. Połczyńskiej do ul. Sarzyńskiej
217.	Serwacego	od ul. Pankracego
218.	Sezamkowa	od ul. 4 Marca
219.	Sianowska	od ul. Westerplatte
220.	Sienkiewicza Henryka	od ul. Morskiej do ul. Franciszkańskiej
221.	Sierpińskiego Wacława	od ul. Tatarkiewicza do ul. Próchnika
222.	Sikorek	od ul. Skowronków
223.	Skargi Piotra	od ul. Krakusa i Wandy do ul. Łużyckiej
224.	Skłodowskiej Curie Marii	od ul. Połczyńskiej do Modrzejewskiej
225.	Skowronków	od ul. Sarzyńskiej
226.	Słoneczna	od ul. Sanatoryjnej
227.	Słoneczników	od ul. Paproci
228.	Słowackiego Juliusza	od ul. Zwycięstwa
229.	Słowików	od ul. Skowronków do ul. Jaskótek
230.	Sosnowa	od ul. Jarzębinowej do ul. Jaworowej
231.	Sowińskiego Józefa	od ul. Czarnieckiego do ul. Zielonej
232.	Spokojna	od ul. Rybackiej do ul. Sienkiewicza
233.	Sportowa	od ul. Piłsudskiego do Promenady Kopernika
234.	Spółdzielcza	od ul. Jana z Kolna do ul. Podgrodzie
235.	Staffa Leopolda	od ul. Zwycięstwa do ul. Żeromskiego
236.	Staszica Stanisława	od ul. Oskara Lange do ul. Jana Pawła II

237.	Stoczniowców	od ul. Franciszkańskiej
238.	Stokrotek	od ul. Paproci
239.	Strażacka	od ul. Gnieźnieńskiej
240.	Struga Andrzeja	od ul. Reymonta do ul. Żeromskiego
241.	Strumykowa	od ul. Dąbrowskiego do ul. batalionów Chłopskich
242.	Sybiraków	od ul. 4 Marca do ul. Paderewskiego
243.	Synów Pułku	od ul. Sanatoryjnej do ul. Wopistów
244.	Szafirków	od ul. Malw
245.	Szarych Szeregów	Od ul. Mieszka I
246.	Szeroka	od ul. Konstytucji 3 Maja
247.	Szkutnicza	od ul. Franciszkańskiej
248.	Szpitalna	od pl. Gwieździstego
249.	Szymanowskiego Karola	od ul. Karłowicza do ul. Waryńskiego
250.	Szyprów	od ul. Krańcowej do ul. Kutrowej
251.	Śląska	od ul. Pomorskiej
252.	Światowida	od ul. Lubiatowskiej
253.	Świerkowa	od ul. Westerplatte do ul. Jodłowej
254.	Świętopełka	od ul Światowida
255.	Tataraków	od ul. Lubiatowskiej
256.	Tetmajera Kazimierza	od ul. 4 Marca do ul. Staffa
257.	Tęczy	od ul. Jutrzenki do ul. Zorzy
258.	Topolowa	od ul. Zwycięstwa do ul. Dzierżęcińskiej
259.	Tradycji	od ul. Oskara Lange do ul. Rodła
260.	Tulipanów	od ul. Św. Wojciecha do ul. Polnych Kwiatów
261.	Turowskiego Władysława	od ul. Dalekiej
262.	Tuwima Juliana	od ul. Wańkowicza
263.	Ułańska	od ul. Zdobywców Wału Pomorskiego
264.	Walecznych	od ul. Pancerników
265.	Warmińska	od ul. Pomorskiej
266.	Wąwozowa	od ul. Władysława IV
267.	Wenedów	od ul. Słowiańskiej do ul. Poprzecznej
268.	Wery - Kostrzewy	od ul. Kwiatkowskiego do ul. Warszawskiego
269.	Wesoła	od ul. Weteranów do ul. Bliskiej
270.	Westerplatte	od ul. Artylerzystów
271.	Wiązowa	od ul. Modrzewiowej do ul. Grabowej
272.	Wielkopolska	od ul. Prostej do ul. Pomorskiej
273.	Wierzbowa	od ul. Dębowej do ul. Mahoniowej
274.	Wiklinowa	od ul. Żarnowieckiej
275.	Wiśniowa	od ul. Zdobywców Wału Pomorskiego
276.	Własna	od ul. Wspólnej do ul. Grochowskiego
277.	Wopistów	od ul. Westerplatte do ul. Zdobywców Wału Pomorskiego
278.	Wróblewskiego Walerego	od ul. Konstytucji 3 Maja do ul. Drzymały
279.	Wrześniowa	od ul. Westerplatte
280.	Wspólna	od ul. Oskara Lange do ul. Turowskiego
281.	Wybickiego Józefa	od ul. Piłsudskiego do ul. Rejtana
282.	Wydmowa	od ul. Franciszkańskiej do ul. Rybackiej
283.	Wyki Kazimierza	od ul. Wąwozowej do ul. Krzyżanowskiego

284.	Wyspiańskiego Stanisława	od ul. Wojska Polskiego do ul. Chełmońskiego
285.	Wyszyńskiego Stefana Kardynała	od ul. 1 Maja do ul. Chrobrego
286.	Zacisze	od ul. Mieszka I
287.	Zalesie	od ul. Św. Wojciecha
288.	Zamenhoffa Ludwika	od ul. Zwycięstwa do ul. Ruszczyca
289.	Zawiszy Czarnego	od ul. Kazimierza Wielkiego do ul. Młyńskiej
290.	Zbożowa	od ul. Połczyńskiej do ul. Działkowej
291.	Zgoda	od ul. Traugutta do ul. Moniuszki
292.	Zielona	od ul. Zwycięstwa do ul. Gerberowej
293.	Ziemowita	od ul. Światowida
294.	Złotych Kłosów	od ul. Połczyńskiej do ul. Gryczanej
295.	Zorzy	od ul. Leśnej
296.	Żarnowiecka	od ul. Tataraków
297.	Żebrowskiego Michała	od ul. Tradycji
298.	Żeglarska	od ul. Morskiej
299.	Żeromskiego Stefana	od ul. Wojska Polskiego
300.	Żwirowa	od ul. Wojska Polskiego
301.	Żytia	od ul. Połczyńskiej do ul. Złotych Kłosów
302.	Baczewskiego Jana	od ul. Kostenckiego do ul. Rodła
303.	Korsarzy	od ul. Starowiejskiej
304.	Posagowa	od ul. Jamneńskiej do ul. Sołeckiej
305.	Promowa	od ul. Sołeckiej
306.	Ratowników WOPR	od ul. Starowiejskiej do jeziora Jamno
307.	Róży Wiatrów	od ul. Starowiejskiej do ul. Biwakowej
308.	Sołeczka	od ul. Jamneńskiej
309.	Starowiejska	od ul. Farmerskiej do ul. Ratowników WOPR

Dla dalszego rozwoju systemu drogowego w mieście znaczenie będą miały uwarunkowania środowiskowe, lokalizowanie obiektów o charakterze gospodarczym: przemysłowych, administracyjnych, handlowych, a także lokalizowanie infrastruktury parkingowej oraz stref wyłączonych z ruchu lub z ograniczeniem ruchu.

Ze względu na usytuowanie miasta w okresach wakacyjnych nadal ważnym elementem będzie rozwój sieci drogowej pod względem turystycznym.

d) podsystem rowerowy i pieszy

Układ istniejących ścieżek rowerowych i pieszo – rowerowych przedstawiono w poniższej tabeli.

Wykaz istniejących ścieżek rowerowych i pieszo – rowerowych

Lp	Nazwa ulicy	Długość [km]			
		łącznie	drogi rowerowe oznakowane znakami C-13	drogi z ruchem rowerowym po jednej stronie drogi pieszo-rowerowej	drogi użytkowane wspólnie przez pieszych i rowerzystów
1	ul. 4 Marca (od ul. Gnieźnieńskiej do ul. Zwycięstwa)	3,370		3,37	

2	<i>ul. Traugutta (od ul. Zwycięstwa do ul. Piłsudskiego)</i>	1,440		1,44	
3	<i>ul. Piłsudskiego (od ul. Traugutta do ul. Rolnej)</i>	0,650			0,65
4	<i>ul. Słupska (od ul. Rolnej do Sanktuarium)</i>	0,950			0,95
5	<i>ul. Śniadeckich (od ul O. Lange do Jana Pawła II)</i>	0,950		0,95	
6	<i>ul. Jana Pawła II (od ul. Gdańskiej do ul. Władysława IV)</i>	1,029	1,029		
7	<i>ul. Fałata (od ul. Jana Pawła II do ul. Wańkowicza)</i>	0,290	0,290		
8	<i>ul. Władysława IV (od ul Monte Cassino do drogi na Skwierzynkę)</i>	3,030	0,180	2,52	0,33
9	<i>ul. Władysława IV (od skrzyżowania na Skwierzynkę w kierunku osiedla Unii Europejskiej)</i>	1,530			1,53
10	<i>ul. Władysława IV (od osiedla Unii Europejskiej w kierunku Jamna)</i>	1,000			1,00
11	<i>od mostu w ul. Batalionów Chłopskich do ul. Franciszkańskiej</i>	0,764	0,764		
12	<i>od ul Franciszkańskiej do ul. Morskiej</i>	0,669	0,669		
13	<i>ul. Monte Cassino (od ul. Władysława IV do kładki)</i>	0,250			0,25
14	<i>ul. Morska</i>	2,625	2,095	0,53	
15	<i>ul. Armii Krajowej (od ul. Franciszkańskiej do PKP)</i>	0,860		0,31	0,55
16	<i>ul. Bohaterów Warszawy (od Morskiej do Mieszka I)</i>	0,940	0,610	0,13	0,20
17	<i>ul. Krakusa i Wandy (od ul. Zwycięstwa do ul. Lechickiej)</i>	0,600			0,60
18	<i>ul. Krakusa i Wandy (od P. Skargi do Połczyńskiej)</i>	0,540			0,54
19	<i>ul. Lechicka od ul.Lutyków do torów kolejowych</i>	1,100			1,10
20	<i>ul. Lutyków (od Lechickiej do P. Skargi)</i>	0,180			0,18
21	<i>ul. Gnieźnieńska (od ul. Połczyńskiej do ul. Paderewskiego)</i>	0,900		0,90	
22	<i>ul. Stawisińskiego</i>	1,000		1,00	
23	<i>ul. Połczyńska</i>	1,290			1,29
24	<i>ul. Batalionów Chłopskich</i>	0,780		0,78	
25	<i>ul. Staszica</i>	0,200		0,20	
26	<i>ul. Fałata (od ul. Jana Pawła II do ul. Monte Cassino)</i>	0,600		0,60	
27	<i>ul. Orłąt Lwowskich</i>	0,700			0,70
28	<i>ul. Sybiraków i ul. Paderewskiego</i>	1,360		1,36	
29	<i>ul. Wenedów</i>	0,400		0,40	
30	<i>ul. Kwiatkowskiego</i>	1,100		1,10	
31	<i>ul. Syrenki</i>	0,750		0,75	

32	ul. Wrzosów	0,950			0,95
33	ul. Szczecińska od torów kolejowych do granic miasta	0,870		0,87	
34	ul. Gdańska od ul. Jana Pawła II do ul. O. Lange	0,900		0,90	
RAZEM		34,567	5,637	18,11	10,82

Nie uwzględniono w powyższym zestawieniu ścieżek rowerowych wykonanych w nowooddanych do użytku ulicach „Słowiańskiej” i „Połczyńskiej” stanowiących zewnętrzną pierścień miasta.

Obecny układ dróg rowerowych umożliwi bezpieczne przemieszczanie się rowerem poza jezdnią w następujących relacjach:

- dookoła śródmieścia Koszalina wzdłuż południowej części małego pierścienia;
- dookoła śródmieścia Koszalina począwszy od skrzyżowania ulic Przemysłowej i BOWiD do skrzyżowania Batalionów Chłopskich i Monte Cassino z wyłączeniem odcinka pomiędzy skrzyżowaniami Piłsudskiego, Traugutta, Orłąt Lwowskich oraz Orłąt Lwowskich, Gdańska, Jana Pawła II;
- połączenie terenów mieszkaniowych usytuowanych na północy miasta z centrum;
- stref składowo – przemysłowych Lechitów i Przedmieścia Księżnej Anny z obwodnicą śródmiejską.

Bezpieczny dojazd rowerem zapewniony jest także w kierunku Góry Chełmskiej oraz w kierunku miejscowości położonych na wybrzeżu Morza Bałtyckiego – drogi rowerowe wzdłuż ulicy Morskiej (kierunek Mielno) oraz ul. Władysława IV (kierunek Jamno). Drogi te mają przede wszystkim funkcję rekreacyjno – turystyczną. Należy dążyć do rozwoju tej infrastruktury oraz zachęcania do korzystania z tego środka lokomocji i transportu. Mankamentem w polskich warunkach klimatycznych jest sezonowość tego środka lokomocji, ale 6 ÷ 8 miesięcy w roku daje duże możliwości i zwiększenie udziału w podróżach.

Infrastruktura ruchu pieszego w Koszalinie jest rozwinięta. Większość odcinków chodników i ciągów pieszych posiada nową nawierzchnię z kostki betonowej lub płyt betonowych. Na wielu przejściach dla pieszych wykonane są obniżenia krawężników ułatwiające przemieszczanie się osobom niepełnosprawnym fizycznie.

W Koszalinie znajduje się jedno przejście podziemne które zbudowano w końcu lat 70. Przejście usytuowane jest w ciągu między wyjściem z dworca kolejowego i ulicą Dworcową (ciąg pieszy prowadzący w kierunku ul. Zwycięstwa, która jest główną ulicą handlową w mieście). Przejście to nie jest przystosowane w praktyczny i umożliwiający wygodne korzystanie sposób dla osób niepełnosprawnych ruchowo i nie tylko. Ze względów społecznych i bezpieczeństwa należy dążyć do uatrakcyjnienia ruchu pieszego i likwidację barier w postaci podziemnych przejść dla pieszych.

2.6.2. Komunikacja zbiorowa

2.6.2.1. Komunikacja zamiejska – regionalna

Przewozy regionalne realizowane są poprzez PKS Koszalin oraz nielicznych przewoźników indywidualnych. Przewoźnicy indywidualni zaznaczają swoją aktywność głównie w okresie wakacyjnym, gdy popyt na tego rodzaju usługi wzrasta. Nie posiadają wydzielonych przystanków i skupiają się na transporcie turystycznym do pobliskich kurortów. PKS Koszalin obsługuje głównie aglomerację koszalińską oraz kilka tras dalekobieżnych (Łódź, Szczecin, Warszawa, Słupsk, Zakopane). Obecnie dysponuje 89 pojazdami. Dworzec zlokalizowany jest przy skrzyżowaniu ulic Zwycięstwa, Armii Krajowej oraz Krakusa i Wandy. Jest istotnym generatorem ruchu zarówno zbiorowego, jak i indywidualnego. Ze względu na

swój charakter funkcjonowania nie przewiduje się powiększania w przyszłości dworca czy też znacznego rozwoju tej gałęzi komunikacji.

2.6.2.2. Komunikacja miejska

Przewozy o charakterze miejskim i podmiejskim realizowane są za pomocą komunikacji miejskiej oferowanej przez Miejski Zakład Komunikacji. Obecnie na terenie miasta funkcjonuje 12 linii miejskich, 7 linii podmiejskich oraz 3 linie sezonowe. Łącznie w ciągu roku komunikacja zbiorowa miejska przewozi około 23 milionów pasażerów. W chwili obecnej firma dysponuje 78 pojazdami o dość wysokim standardzie. Komunikacja zbiorowa stanowi ważny element w całym systemie transportowym miasta i powinno dążyć się do jej rozwoju, podnoszenia jakości usługi, poprzez uprzywilejowanie w ruchu za pomocą specjalnych faz ruchu w sygnalizacjach ulicznych, możliwości korzystania ze stref wyłączonych z ruchu ogólnego, wydzielonych pasów ruchu. Daje to możliwość otwarcia niektórych obszarów miasta oraz uatrakcyjnienia komunikacyjnego.

Innym rodzajem transportu indywidualno - zbiorowego są korporacje oraz sieci taksówkarskie. Obecnie na terenie obsługującym Koszalin i okolice funkcjonuje 7 korporacji taksówkarskich zrzeszających około 250 pojazdów. Być może w systemie transportowym pomija się znaczenie tego rodzaju transportu, ale ma on dość duże znaczenie, szczególnie w okresach znacznej intensyfikacji ruchu indywidualnego (święta), w transporcie osób niepełnosprawnych, komunikacji nocnej. W związku z tym, że taksówka może przewieźć od 1÷3 osób minimum lub więcej w zależności od rodzaju pojazdu, może stanowić dość znaczny udział w komunikacji ogólnej. Wydaje się, zasadnym aby ten rodzaj transportu mógł w przyszłości korzystać z równych praw co komunikacja miejska autobusowa. Ze względu na komercyjny charakter transportu będzie on się rozwijał tylko i wyłącznie w sytuacjach przynoszenia korzyści finansowych. Znaczenie w systemie i infrastrukturze jest istotne, gdyż należy przewidzieć dla tego typu transportu postoje taksówek dostępne dla wszystkich korporacji i stowarzyszeń.

2.6.3. Komunikacja indywidualna

Komunikacja indywidualna oparta **jest** na posiadaczach samochodów osobowych. Rozwój motoryzacji w ostatnich latach spowodował, że infrastruktura drogowa wydaje się być niewystarczająca. Ciągły wzrost potrzeb do szybkiego i komfortowego przemieszczania się spowodował wzrost liczby pojazdów w miastach i okolicach. Znaczna część społeczeństwa odbywa podróże pojazdami indywidualnymi.

Dość ważnym elementem tego systemu jest również system parkingowy. W mieście zorganizowano i funkcjonuje strefa płatnego parkowania oraz trzy parkingi typu „parkuj i jedź”. Ze względu na obserwowaną dość znaczną rotację parkowania wydaje się, że strefa jest akceptowalna. Niewątpliwie, jeżeli dojdzie do wyznaczenia miejsc, ciągów wyłączonych z ruchu indywidualnego zaistnieje potrzeba rekompensaty w postaci zorganizowanych parkingów umożliwiających dojsie lub dojazd komunikacją zbiorową do pożądanego celu.

Rozmieszczenie parkingów w Koszalinie przedstawiono w poniższych tabelach.

Wykaz miejsc postojowych w strefie płatnego parkowania

Wykaz miejsc postojowych parkowania płatnego			
Lp.	Lokalizacja parkingu	Liczba miejsc płatnych	Liczba miejsc bezpłatnych dla inwalidów
1	ul. Zwycięstwa od ul. J.Słowackiego do ul. Zwycięstwa nr 104	23	1
2	ul. Zwycięstwa od ul. Kaszubskiej do ul. Połtawskiej	14	1
3	ul. Jana z Kolna pomiędzy : ul. Zwycięstwa i ul. Spółdzielczą	25	1
4	ul. Połtawska odcinek od ul. Zwycięstwa do ul. Drzymały	48	3
5	ul. Drzymały od ul. Barlickiego do ul. Połtawskiej	21	2
6	ul. Asnyka od ul. Młyńskiej do ul. Mickiewicza	15	1
7	ul. W. Andersa od ul. 1 Maja do ul. J. Słowackiego	18	1
8	Rynek Staromiejski od ul. Dąbrówki do ul. Młyńskiej	36	2
9	ul. 1 Maja, pomiędzy: ul. Wyszyńskiego i ul. Krzywoustego	25	1
10	al. Armii Krajowej - parking w pasie rozdzielczym	99	1
11	Plac Gwiazdzisty	20	1
12	ul. Kard. Stefana Wyszyńskiego	10	1
13	ul. W. Andersa, przy pl. Zwycięstwa	37	2
14	ul. A. Mickiewicza, od ul. Asnyka do ul. Młyńskiej	37	2
15	ul. Wł. Laskonogiego, przy Katedrze	18	2
16	ul. Mickiewicza, od ul. Zwycięstwa do ul. Asnyka	9	
17	ul. A. Asnyka, od ul. Mickiewicza do ul. Grodzkiej	9	
18	ul. Grodzka, od ul. Asnyka do ul. Zwycięstwa	9	
RAZEM		473	22
		495	

Wykaz miejsc postojowych parkowania bezpłatnego

Wykaz miejsc postojowych parkowania bezpłatnego				
L p.	Lokalizacja parkingu	Liczba miejsc dla sam. osobowych	Liczba miejsc dla autobusów	Liczba miejsc dla osób niepełnosprawnych
A	ul. Dąbrowskiego	23	6	
B	ul. Jana z Kolna /przy banku PKO S.A./	162		7
C	ul. Połczyńska /między pl. Gwiazdzistym a ul. Płowce/	46		
D	ul. Grunwaldzka /przy dojeździe do kina Adria/	113	możliwość parkowania (4)	4
RAZEM		354		

Na podstawie zebranych informacji stwierdzić można, że w Koszalinie zasadniczo nie występują bardzo duże problemy parkingowe. Najbardziej odczuwalny brak miejsc postojowych występuje w Śródmieściu Koszalina, w sąsiedztwie budynku Urzędu Miasta oraz innych instytucji publicznych, a także na osiedlach stanowiących „sypialnie” miasta. Jednak w związku ze zwiększającą się liczbą pojazdów na terenie miasta problem ten może się rozwijać. Należy ostrożnie podejmować decyzje o lokalizacji miejsc postojowych ze względu na fakt, iż są one generatorami ruchu, a tym samym nie zachęcają do korzystania z komunikacji zbiorowej.

Dla zdiagnozowania ogólnej sytuacji w ruchu indywidualnym wykonano pomiary natężenia ruchu oraz skonfrontowano pomiary z prognozą wykonaną w ramach opracowania Zintegrowany Plan Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013 **(wykonanego w kwietniu 2007 r. przez DHV Polska Sp. z o. o.)**.

Dnia 19.05.2009 r. wykonano pomiary ruchu drogowego na wybranych skrzyżowaniach:

- I. Zwycięstwa – Armii Krajowej – Krakusa i Wandy – Szczecińska
- II. Bohaterów Warszawy – Morska – Armii Krajowej
- III. Monte Cassino – Fałata – Młyńska
- IV. Fałata – Gdańska – Jana Pawła II – Orłąt Lwowskich
- V. Szczecińska – Syrenki
- VI. Gnieźnieńska – 4 Marca
- VII. 4 Marca – Zwycięska - Traugutta

Do analizy wybrano przekroje ulic, które były ujęte w opracowaniu Zintegrowany Plan Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013 **(wykonanego w kwietniu 2007 r. przez DHV Polska Sp. z o. o.)**, czyli:

- I. przekrój 22 – ul. Gdańska
- II. przekrój 24 – ul. Zwycięstwa
- III. przekrój 26 – ul. Gnieźnieńska
- IV. przekrój 29 – ul. Szczecińska

W ramach wykonanych pomiarów nie dokonano przeliczenia pojazdów rzeczywistych na umowne.

Aby analiza była wiarygodna do dalszych prac można było wykorzystywać wyłącznie wariant bezinwestycyjny.

W tabeli nr **18** przedstawiono wyniki dokonanego pomiaru ruchu przez DHV Polska Sp. z o. o.

Tabela 18. Pomiar natężenia ruchu wykonany na wybranych przekrojach przez DHV Polska Sp. z o. o. w ramach Zintegrowanego Planu Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006-2013

POMIAR WYKONANY W DNIU 2006-04-13 NA PODSTAWIE OPRACOWANIA DHV POLSKA SP. Z O. O.								
Przekrój	okres	kierunek	osobowe	dostawcze minibusy	ciągarowe	autobusy	poiągi	RAZEM
Przekrój nr 22 Ul. Gdańska	szczyt poranny	do Centrum	542	70	15	5	23	655
		z Centrum	376	80	21	5	38	520
		suma	918	150	36	10	61	1175
	szczyt popołudniowy	do Centrum	464	57	26	15	22	584
		z Centrum	776	78	9	14	24	901
		suma	1240	135	35	29	46	1485
Przekrój nr 24 Ul. Zwycięstwa	szczyt poranny	do Centrum	718	80	20	12	1	831
		z Centrum	566	59	15	8	1	649
		suma	1284	139	35	20	2	1480
	szczyt popołudniowy	do Centrum	694	66	8	8	6	782
		z Centrum	773	56	11	11	1	852
		suma	1467	122	19	19	7	1634
Przekrój nr 26 Ul. Gnieźnierska	szczyt poranny	do Centrum	443	76	27	17	37	600
		z Centrum	219	47	28	12	11	317
		suma	662	123	55	29	48	917
	szczyt popołudniowy	do Centrum	575	80	21	12	19	707
		z Centrum	513	37	23	19	21	613
		suma	1088	117	44	31	40	1320
Przekrój nr 29 Ul. Szczecińska	szczyt poranny	do Centrum	564	69	6	22	3	664
		z Centrum	757	81	14	16	6	874
		suma	1321	150	20	38	9	1538
	szczyt popołudniowy	do Centrum	964	35	7	26	2	1034
		z Centrum	849	43	10	16	0	918
		suma	1813	78	17	42	2	1952

Tabela 19. Pomiar natężenia ruchu wykonany w dniu 19.05.2009 r.

POMIAR WYKONANY W DNIU 2009-05-19								
Przekrój	okres	kierunek	osobowe	dostawcze minibusy	ciężarowe	autobusy	podziagi	RAZEM
Przekrój nr 22 Ul. Gdańska	szczyt poranny	do Centrum	615	110	16	15	34	790
		z Centrum	366	98	35	11	20	530
		suma	981	208	51	26	54	1320
	szczyt popołudniowy	do Centrum	566	61	21	15	44	707
		z Centrum	973	63	21	11	17	1085
		suma	1539	124	42	26	61	1792
Przekrój nr 24 Ul. Zwycięstwa	szczyt poranny	do Centrum	912	94	14	7	-	1027
		z Centrum	616	61	11	7	3	698
		suma	1528	155	25	14	3	1725
	szczyt popołudniowy	do Centrum	948	63	7	8	-	1026
		z Centrum	990	60	3	10	2	1065
		suma	1938	123	10	18	2	2091
Przekrój nr 26 Ul. Gnieźnieńska	szczyt poranny	do Centrum	495	87	22	20	29	653
		z Centrum	674	42	30	15	3	764
		suma	1169	129	52	35	32	1417
	szczyt popołudniowy	do Centrum	760	74	9	15	12	870
		z Centrum	913	32	21	22	15	1003
		suma	1673	106	30	37	27	1873
Przekrój nr 29 Ul. Szczecińska	szczyt poranny	do Centrum	626	58	-	22	3	709
		z Centrum	959	129	6	18	1	1113
		suma	1585	187	6	40	4	1822
	szczyt popołudniowy	do Centrum	1039	38	-	20	4	1101
		z Centrum	849	74	2	17	1	943
		suma	1888	112	2	37	5	2044

W tabeli **19** przedstawiono wyniki pomiaru rzeczywistego dokonanego w dniu 19.05.2009 r. dla szczytu porannego 7³⁰ ÷ 8³⁰ oraz dla szczytu popołudniowego 15³⁰ ÷ 16³⁰.

Aby dokonać porównania z wykonanym przez DHV Polska Sp. z o. o. modelem ruchu należało sprowadzić wykonany pomiar rzeczywisty do pierwszego sugerowanego w Zintegrowanym Planie Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013 horyzontu czasowego dla modelu ruchu, a mianowicie do roku 2010. W tym celu zakładając dalszy stan bezinwestycyjny, dokonano sprowadzenia pomiaru rzeczywistego z 19.05.2009 r. na rok 2010 poprzez zastosowanie wyłącznie współczynnika wzrostu. Zgodnie z dokonywanymi w ostatnich okresach czasowych pomiarami przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad okazuje się, że najbardziej miarodajnym współczynnikiem wzrostu natężenia ruchu jest procentowy Produkt Krajowy Brutto. Przy ostatnich założeniach rządowych oszacowano PKB w 2009 r. na poziomie 0.8%.

Stosując współczynnik PKB dokonano sprowadzenia ruchu na wybranych przekrojach do roku 2010, co pokazuje tabela **20**.

Tabela **20**. Sprowadzone natężenie ruchu na rok 2010 wraz ze współczynnikami wzrostu

Przekrój	okres	kierunek	szacowany PKB w 2009 r	PRZYRÓST W CIĄGU 4 LAT [%]	PRZYRÓST ŚREDNIOROCZNY PRZEZ 4 LATA [%]
			0,8%		
			KOREKTA POMIARU 2009 NA ROK 2010		
Przekrój nr 22 Ul. Gdańska	szczyt poranny	do Centrum	796	21,53%	5,38%
		z Centrum	534	2,69%	0,67%
		suma	1330	13,19%	3,30%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	712	21,92%	5,48%
		z Centrum	1093	21,31%	5,33%
		suma	1805	21,55%	5,39%
Przekrój nr 24 Ul. Zwycięstwa	szczyt poranny	do Centrum	1035	24,55%	6,14%
		z Centrum	703	8,32%	2,08%
		suma	1738	17,43%	4,36%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	1034	32,23%	8,06%
		z Centrum	1073	25,94%	6,48%
		suma	2107	28,95%	7,24%
Przekrój nr 26 Ul. Gnieźnieńska	szczyt poranny	do Centrum	658	9,67%	2,42%
		z Centrum	770	142,90%	35,73%
		suma	1428	55,73%	13,93%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	876	23,90%	5,98%
		z Centrum	1011	64,93%	16,23%
		suma	1887	42,95%	10,74%
Przekrój nr 29 Ul. Szczecińska	szczyt poranny	do Centrum	714	7,53%	1,88%
		z Centrum	1121	28,26%	7,07%
		suma	1835	19,31%	4,83%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	1109	7,25%	1,81%
		z Centrum	950	3,49%	0,87%
		suma	2059	5,48%	1,37%

Po dokonanych sprowadzeniach pomiarów na pierwszy horyzont czasowy 2010 roku należało dokonać porównania z danymi wynikającymi z modelu ruchu wykonanego przez DHV Polska Sp. z o. o. Tabela 23 przedstawia natężenia ruchu odczytane z modelu ruchu.

Tabela 21. Natężenia ruchu w 2010 roku na podstawie modelu ruchu wykonanego przez DHV Polska Sp. z o. o. w ramach Zintegrowanego Planu Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013

MODEL RUCHU NA PODSTAWIE OPRACOWANIA DHV POLSKA SP. Z O. O.			
Przekrój	okres	kierunek	RAZEM
Przekrój nr 22 Ul. Gdańska	szczyt poranny	do Centrum	1040
		z Centrum	750
		suma	1790
	szczyt popołudniowy	do Centrum	927
		z Centrum	1299
		suma	2226
Przekrój nr 24 Ul. Zwycięstwa	szczyt poranny	do Centrum	350
		z Centrum	180
		suma	530
	szczyt popołudniowy	do Centrum	329
		z Centrum	236
		suma	565
Przekrój nr 26 Ul. Gnieźnieńska	szczyt poranny	do Centrum	1110
		z Centrum	630
		suma	1740
	szczyt popołudniowy	do Centrum	1307
		z Centrum	1218
		suma	2525
Przekrój nr 29 Ul. Szczecińska	szczyt poranny	do Centrum	780
		z Centrum	640
		suma	1420
	szczyt popołudniowy	do Centrum	1214
		z Centrum	672
		suma	1886

Wnioski i cele

W tabeli 22 pokazano, jaki efekt przyniosło porównanie pomiaru sprowadzonego ruchu rzeczywistego do modelu ruchu wykonanego przez DHV Polska Sp. z o. o. w ramach Zintegrowanego Planu Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013.

Tabela 22. Porównanie sprawzonego rzeczywistego natężenia ruchu do modelu ruchu wykonanego przez DHV Polska Sp. z o. o. w ramach Zintegrowanego Planu Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013 w pierwszym horyzoncie czasowym – rok 2010

Przekrój	okres	kierunek	Różnica pomiędzy modelem, a prognozą = 2010 roku	
			Przeszacowanie	Wartość
Przekrój nr 23 Ul. Gdańska	szczyt poranny	do Centrum	Przeszacowanie	30,65%
		z Centrum	Przeszacowanie	40,45%
		suma	Przeszacowanie	34,55%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	Przeszacowanie	30,20%
		z Centrum	Przeszacowanie	18,85%
		suma	Przeszacowanie	23,32%
Przekrój nr 24 Ul. Zwycięstwa	szczyt poranny	do Centrum	Niedoszacowanie	-66,18%
		z Centrum	Niedoszacowanie	-74,40%
		suma	Niedoszacowanie	-69,51%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	Niedoszacowanie	-68,18%
		z Centrum	Niedoszacowanie	-78,01%
		suma	Niedoszacowanie	-73,18%
Przekrój nr 26 Ul. Gnieźnieńska	szczyt poranny	do Centrum	Przeszacowanie	68,69%
		z Centrum	Niedoszacowanie	-18,18%
		suma	Przeszacowanie	21,85%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	Przeszacowanie	49,20%
		z Centrum	Przeszacowanie	20,47%
		suma	Przeszacowanie	33,81%
Przekrój nr 29 Ul. Szczerbińska	szczyt poranny	do Centrum	Przeszacowanie	9,24%
		z Centrum	Niedoszacowanie	-42,91%
		suma	Niedoszacowanie	-22,62%
	szczyt popołudniowy	do Centrum	Przeszacowanie	9,47%
		z Centrum	Niedoszacowanie	-29,26%
		suma	Niedoszacowanie	-8,40%

Na podstawie tabeli 22 dość jednoznacznie narzuca się stwierdzenie, że należałoby wykonać nowy model ruchu uwzględniający dane ruchowe oraz zachowania uczestników ruchu na przełomie ostatnich 3-4 lat.

Uznając w/w analizę za materiał służący odniesieniu się do wykonanego modelu ruchu można postawić następujące wnioski:

A. Model ruchu wykazuje znaczne niedoszacowanie dla ulic w ścisłym centrum, sięgające rzędu 70%. Dana powyższa na potrzeby Studium ma charakter wyłącznie informacyjny, gdyż nie powinno dokonywać się w Studium zmian tak daleko idących, które miałyby na celu wprowadzenie ruchu do ścisłego centrum. Skutkiem takiego działania byłaby konieczność dokonywania wyburzeń i naruszenia tkanki miejskiej kształtowanej przez stulecia. Zgodnie z sugestią przytoczoną przez DHV Polska Sp. z o. o. w ramach Zintegrowanego Planu Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013 oraz tendencjami ogólnoeuropejskimi należy dążyć do usunięcia ruchu indywidualnego z centrum miast oraz ze stref chronionych na rzecz wprowadzania transportu zbiorowego. Ze względu na lokalizację w centrum obiektów biznesowo – administracyjnych i znaczną chłonność komunikacyjną należałoby dążyć do wyznaczania stref umożliwiających dotarcie do tych

instytucji. Strefami tymi mogłyby być obiekty parkingowe zlokalizowane na obrzeżach ścisłego centrum, dla których szacowana izochrona dojścia powinna zamknąć się w promieniu 500 m. Innym typem strefy dotarcia jest zlokalizowanie w mieście parkingów typu „Parkuj i jedź”. Należy nadmienić, że system ten nie wykazał znacznej skuteczności w Europie. Bezwzględną koniecznością zminimalizowania chłonności komunikacyjnej obszaru ścisłego centrum byłoby wprowadzenie drastycznych opłat parkingowych powodujących konieczność rotacji na istniejących miejscach postojowych oraz rozważenie wprowadzenia opłat za wjazd do ścisłego centrum. Dodatkowo ważną informacją sygnalizującą przyłożenie mniejszej wagi do wykonanej analizy porównawczej dla ścisłego centrum jest fakt, iż funkcjonuje tu uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Ponadto należy dążyć do dalszego rozpowszechniania komunikacji zbiorowej, autobusowej oraz taksówkarskiej mogących korzystać ze stref o ograniczonym dostępie dla ruchu indywidualnego.

B. Model ruchu wykazał przeszacowanie w stosunku do sprowadzonego ruchu na ulicach znajdujących się poza ścisłym centrum. To przeszacowanie w zależności od rejonu występowania kształtuje się na poziomie od 10% ÷ 40%. Na potrzeby Studium jest to dość istotna informacja mówiąca, że założenia modelu posiadają rezerwy ruchowe. Dzięki temu można wykorzystać model ruchu na potrzeby Studium, gdyż zapewni on sprawność układu drogowego w sytuacjach niekontrolowanego wzrostu natężeń ruchu spowodowanego zmianami w organizacji ruchu na sąsiadujących ulicach. Ponadto istnieje dość znaczne prawdopodobieństwo, że natężenia szczytowe godzinowe zawierają w sobie natężenia chwilowe, które znacznie przekraczają szacunek godzinowy. Stosując model ruchu dla ulic poza ścisłym centrum można wyznaczać odpowiednie zapotrzebowanie w korytarzu i przestrzeni komunikacyjnej zapewniające właściwe poziomy swobody ruchu. Dlatego też sugeruje się wykorzystanie modelu ruchu wykonanego przez DHV Polska Sp. z o. o. w ramach Zintegrowanego Planu Rozwoju Transportu Publicznego Miasta Koszalina na lata 2006÷2013 na potrzeby wyznaczenia przestrzeni na układy komunikacyjne mając gwarancję sprawności ruchowej w mieście.

C. Należy dążyć do uruchomienia lotniska w Zegrzu Pomorskim oraz połączenia komunikacyjnego z tym portem. W tym celu należałoby na nowo wybudować linię w kierunku Bobolic z rozgałęzieniem na Rosnowo i Zegrze Pomorskie, ale już jako linię normalnotorową. Uatrakcyjnieniu powinno ulec również, jako równoległe połączenie drogowe z DK nr 11 w kierunku Zegrza Pomorskiego.

D. Niezależnie od rozwoju zewnętrznej sieci drogowej należy dążyć do utrzymania przebiegu dróg krajowych przez miasto, aby nie powodować jego ograniczenia i znaczenia w komunikacji krajowej i wojewódzkiej. Jednocześnie dla polepszenia środowiska w mieście zalecany jest eliminacja ruchu tranzytowego na relacjach wschód – zachód i północ – południe. Istnieje ryzyko spadku zainteresowania miastem pod względem turystycznym, niemniej jednak podniesie się komfort życia mieszkańców.

2.7. Uwarunkowania systemów infrastruktury technicznej

2.7.1. Zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków (wg Miejskie Wodociągi i Kanalizacja spółka z o.o. w Koszalinie oraz Gminny Zakład Komunalny w Będzinie)

2.7.1.1. Podstawowe parametry układu technologicznego zasilania w wodę

System zaopatrzenia miasta Koszalina w wodę komunalną przedstawia się następująco:

A. Ujęcia Wody:

- Mostowo 37 studni głębinowych
- Koszalin 18 studni głębinowych
w tym Jamno 2 studnie głębinowe

B. Stacje Uzdatniania Wody posiadają wydajność:

- S.U.W. Mostowo 30.000 m³/d
- S.U.W. Koszalin 15.558 m³/d
w tym SUW Jamno 198 m³/d

C. Zbiorniki wodociągowe posiadają pojemność:

- Góra Chełmska 2x 5.000 m³

D. System zaopatrzenia w wodę

System dystrybucji wody dla miasta Koszalina składa się z :

- **Dwóch** magistral przesyłowych o długości (20km DN800 i 25,5km DB1000) zapewniających tranzyt wody z Ujęcia Wody w Mostowie do miasta Koszalina, na trasie przebiegu magistral umiejscowiono komory wodociągowe połączeniowe umożliwiające w sytuacji awaryjnej wyłączenia miejscowe i przekierowanie przepływu wody w taki sposób, aby zapewnić niezawodność dostawy wody,
- **Dwóch** zbiorników zapasowo-wyrównawczych o łącznej objętości V=10 000 m³
- Systemu sieci magistralnych zlokalizowanych na terenie miasta,
- Systemu sieci rozdzielczych,
- Przyłączy domowych.

System dystrybucji wody dla **osiedla Jamno-Łabusz** składa się z :

- Magistral przesyłowych w formie pierścienia w Jamnie oraz magistrali przesyłowej do Łabusza.

MWiK Sp. z o.o. w Koszalinie zaopatruje w wodę miasto Koszalin oraz miejscowości na trasie przebiegu magistrali Mostowo – Koszalin, Maszewo, Wyszebórz, Manowo oraz miejscowości zlokalizowane w pasie nadmorskim (Mielno, Mielenko, Sarbinowo, Gąski).

Woda ujmowana na ujęciu w Mostowie systemem magistral wykorzystując naturalne ukształtowanie wysokościowe terenu, transportowana jest do miasta pokrywając bieżące zapotrzebowanie, natomiast jej nadmiar kierowany jest do zbiorników zapasowo – wyrównawczych. Zbiorniki pełnią rolę swoistego stabilizatora, utrzymując stałe ciśnienie wody w sieci w ciągu doby oraz stanowią zapas wody do wykorzystania w sytuacjach awaryjnych (50% dobowego zapotrzebowania). Stosunkowo niewielkie różnice wysokościowe terenu objętego dystrybucją wody oraz zbiorniki zapasowo-wyrównawcze zapewniają średnie ciśnienie w sieci na poziomie 0,45 Mpa (P min=0,2 Mpa, Pmax=0,6 MPA) bez konieczności strefowego podnoszenia ciśnienia.

System zaopatrzenia w wodę w granicach miasta składa się z magistral i sieci rozdzielczych pracujących w systemie pierścieniowym. Tak funkcjonujący układ dystrybucji wody jest układem korzystnym z punktu widzenia hydrauliki (rozkład ciśnień i przepływów masowych) oraz umożliwia skuteczne minimalizowanie obszarów wyłączeń wody w przypadku sytuacji awaryjnych. Na uwagę zasługuje fakt dywersyfikacji źródeł zasilania miasta w wodę (dwa niezależne ujęcia: w Mostowie i Koszalinie) oraz dwie niezależne i jednocześnie współpracujące za sobą magistrale dosyłowe. Takie rozwiązanie wraz ze zbiornikami zapasowo-wyrównawczymi, stanowiącymi zapas wody, jest gwarantem bezpieczeństwa i zapewnienia stałości dostaw do odbiorców także w sytuacjach specjalnych (awarie ujęć, magistral przesyłowych, sieci rozdzielczych wynikających z zawodności technologii oraz także w wyniku sabotażu).

2.7.1.2. Określenie zużycia wody

Średnie, dobowe zużycie wody na jednego mieszkańca na podstawie sprzedaży wody dla gospodarstw domowych na dzień 31.12.2012 r. wynosi **112,42** litra/dobę/osobę. Średniodobowe zużycie wody na podstawie sprzedaży wody dla wszystkich odbiorców w okresie letnim (VI, VII, VII – 2012 r.) wyniosło **21.252** m³/dobę, w tym dla gminy Mielno 5.210 m³/dobę.

Średniodobowe zużycie wody na podstawie sprzedaży wody dla wszystkich odbiorców w okresie zimowym (XII-2011, I, II –2012 wyniosło **16.632** m³/dobę, w tym dla gminy Mielno **786** m³/dobę.

2.7.1.3. Podstawowe parametry układu technologicznego oczyszczalni ścieków z podaniem ewentualnej rezerwy przepustowości

Oczyszczalnia Ścieków „JAMNO” została zrealizowana na podstawie następujących założeń projektowych:

- Q_{śr-d} = 40 000 m³/d
- C BZT5 = 380 mg O₂/dm³
- C ChZT = 690 mg O₂/dm³
- C Pog = 14,0 mg P/dm³
- C Nk = 70 mg/dm³
- C zaw.og. = 290 mg/dm³

Wg danych z roku 2008 wartości rzeczywiste uśrednione wynoszą:

- Q_{śr-d} = 26 863 m³/d
- C BZT5 = 939 mg O₂/dm³
- C ChZT = 1674 mg O₂/dm³
- C Pog = 22,2 mg P/dm³
- C Nog = 104 mg N/dm³
- C zaw.og. = 1123 mg/dm³

Oczyszczalnia Ścieków „JAMNO” jest niedociążona hydraulicznie przy jednoczesnym przeciążeniu technologicznym. Obecnie występuje rezerwa w ilości 700-1000 m³/d przeznaczona jest dla ewentualnego podłączenia miasta Sianowa.

Zrzut oczyszczonych ścieków do rzeki Dzierżęcinki, dalej do Jez. Jamno.

Oczyszczalnia ścieków zlokalizowana jest na dwóch obszarach obejmujących część technologiczną i część związaną z gospodarką osadową.

W opracowaniu "Aneks do oceny oddziaływania na środowisko dot. Projektu modernizacji i rozbudowy oczyszczalni ścieków dla miasta Koszalina w Jamnie" z 2001 r. dla oczyszczalni wyznaczony został obszar przekroczeń NDS w powietrzu atmosferycznym dla H₂S w promieniu 300 m.

Wokół terenu oczyszczalni należy utrzymać pas o szerokości 300 m wolny od zabudowy mieszkaniowej i innej, związanej z przebywaniem ludzi.

2.7.1.4. Kanalizacja sanitarna

Obszar w granicach opracowania obsługiwany jest zasadniczo systemem kanalizacji sanitarnej w układzie grawitacyjno-ciśnieniowym ze zrzutem na oczyszczalnię ścieków w Jamnie.

Do oczyszczalni miejskiej Jamno doprowadzane są ścieki z następujących miejscowości spoza terenu miasta Koszalina:

- Mścice gmina Będzino
- Konikowo gmina Świeszyno
- **Kretomino gmina Manowo.**

Kanalizacja sanitarna grawitacyjna

Kanały sanitarne grawitacyjne wykonane są z rur kamionkowych, betonowych oraz z rur PCV o średnicach 160-1800 mm. Istniejące kolektory I rzędu (o średnicy powyżej 500 mm) zostały wykonane w zdecydowanej większości po roku 1945. Wiek kolektorów rozdzielczych oraz przyłączy kanalizacji sanitarnej od 2 – 80 lat.

Kanalizacja sanitarna tłoczna

System kanalizacji sanitarnej tłocznej oparty jest na 2 głównych elementach, a mianowicie:

- Przepompowniach ścieków
- Rurociągach tłocznych

Systemem kanalizacji sanitarnej tłocznej objęto następujące rejony miasta:

- Dzielnicę Północ I (północno-wschodni rejon dzielnicy)
- Dzielnicę Północ II (północno – zachodni rejon dzielnicy)
- Dzielnicę Południową I (południowy rejon dzielnicy)
- Dzielnicę Zachód (południowy rejon dzielnicy)
- **Osiedle Jamno-Łabusz**

Określenie podstawowych parametrów układu technologicznego istniejących przepompowni ścieków :

1. Zbiorniki szczelne z polimerobetonu o średnicy min. 1500mm
2. Pompy
 - z wolnym przelotem min. 80 mm
 - z wyłącznikiem wilgotnościowym
 - z wyłącznikiem temperaturowym
 - z izolacją klasy „F”
 - z szybkozłączem łączącym z rurociągiem tłoczonym z co najmniej podwójnym uszczelnieniem mechanicznym
 - wykonanie z powłoką odporną na ścieki /np. epoksydowe/
 - wykonanie zgodne PN-86/M-44015, ISO STANDARD 2548 CLASS B
 - dopływ ścieków centralnie pomiędzy pompy
3. Zasuwy i uzbrojenie
 - na kanale grawitacyjnym zasuwę doziemne nożowe
 - na kanale tłoczonym z klinem gumowanym dostępne z powierzchni terenu
 - zawory zwrotne wg normy PN-EN 12050-4 / np. systemu Szuster/.
4. Zasilanie elektryczne
 - szafa zasilana dwustronnie w połączeniu pierścieniowym
 - w przypadku braku możliwości j.w. należy przewidzieć zasilanie rezerwowe z agregatu prądotwórczego
 - możliwość sterowania lewo-prawo wirnikiem pompy
 - oświetlenie 24V szafy sterowniczej i komory
5. Wskaźnik poziomu – sonda hydrostatyczna Apliesens do ścieków ze zdublowaniem stanów awaryjnych pływakami
6. Części stałe przepompowni – ze stali nierdzewnej
7. Sterowanie i sygnalizacja
 - system sterowania musi współpracować z modułem telemetrycznym MT-201 /prod. Abmicro/ zainstalowanym w panelu odbiorczym pulpitu operatorskiego w dyspozytorni MWiK /np. MT-101/ sygnały w systemie GPRS
 - Mikrokod wykorzystywany w sterownikach MT+101 jest integralną częścią systemu monitoringu przepompowni ścieków należących do spółki MWiK.
8. Transmitowane stany: - transmisja dwukierunkowa:

- awaria pompy lub pomp – wyłącznik termiczny
- awaria pompy lub pomp – zadziałanie czujnika wilgoci
- przekroczenie stanu max
- zanik napięcia
- powrót zasilania
- niski poziom - suchobieg
- praca pompy lub pomp
- poziom ścieków w zbiorniku
- sabotaż w szafie lub komorze
- pobierany prąd

Przewody kanalizacji sanitarnej tłocznej wykonane są z PE na ciśnienie 6 bar, podwójne (zabezpieczenie przed uszkodzeniem).

2.7.1.5. Sieć kanalizacji deszczowej

Ścieki deszczowe z miasta są odprowadzane kanalizacją deszczową do dwóch odbiorników naturalnych:

- rzeki Dzierżęcinki
- do rowu melioracyjnego - przepompowni melioracyjnej.

W systemie odprowadzającym wody deszczowe z terenu miasta, w celu wyrównania dopływu ścieków deszczowych do odbiorników, znajdują się zbiorniki retencyjne:

- na wylocie kolektora deszczowego z Dzielnicy Północ I, przed zrzutem do rowu melioracyjnego
- w rejonie ul.4 Marca (ul.4 Marca), przed zrzutem do rzeki Dzierżęcinki.

Kolektory deszczowe I i II rzędu wykonane są z rur betonowych, przeważnie o przekroju kołowym. Zdecydowana większość z nich została zrealizowana po 1945r.

Na istniejącej sieci kanalizacji deszczowej urządzenia do oczyszczania wód deszczowych zlokalizowano wg poniższej tabeli :

LP	Numer wyl./NOWA NUMERACJA	Stan. Techn.	Km+	Nr PT	PWP	Gdzie/pow. zlewni/średn	Powierzchnia zlewni/terenów utwardzonych	Nr działki obrob, właściciel, administrator	Urządzenie podczyszczające	Charakterystyka separatora
1	W1		13+830	06/06	OS.I RK.62 10-44/02, do 31 grudnia 2027 dla M Koszalin	Dzierżęcina (2 rowy do rzeki), wylot kolektora dn 500		26/5-separator,25/5, działka należy do Gminy M.K., zarządca ZDM, wylot kolektora D-p. Sieradzcy	Osadnik piaskownik poj 5m ³ -1szt.	Separatory lamelowe UNIKON SYSTEM UNISEP 40/400 – szt.
2	W4	Do remontu generalnego	11+545	Separator 00111/06. ST-1-211-4-001,94/96, ST-III-78-658-6. Osadnik: 00065/06, ST-1-211-1-0084,10/02	IK.III.RK 61 10-30/05, do 31 grudnia 2015	4-go Marca/38 ha, 1000 bet.(prawa strona rzeki)	38,00	1i 127/13, 1 Skarb Państwa, Zarząd Melioracji; 127-Gmina M. Koszalin, MWiK K-lin	2 osadniki wirowe V2B1-17 ECOL UNICON(max 1917 dm ³ /s)	Separatory lamelowe UNIKON SYSTEM S 160/1600 – 2 szt.

3	W32	Stan dobry	11+115	00021/06, ST-1-211-1-0022 5/95	IK.III.RK.62 10-19/04, do 31 grudnia 2015	Orla/3ha, 200 bet	3,00	Dz.nr 11/4, obr. 26	Brak	Separator lamelowy UNIKON SYSTEM UNISEP 20/200 - 1
4	W6	stan dobry	10+480	Brak, jest PT ale Zwycięstwa od Grodzkiej do Gw. Ludowej: 00059/06, ST-1-211-1-0078	IK III RK 6210-41/07	Andersa-Baltyk DN800 bet/21,8 ha	21,80	58/1, obreb 21 ZDM	Piaskownik pionowy o śred. 2,0m, pojemność 5,0m3	Separator lamelowy UNIKON SYSTEM S 90/900 – 1 szt
5	W11	Stan b. dobry	9+225	00112 ST-1-211-4-002 23/05	IK.III.RK.62 10-35/06, do 31 grudnia 2015	Batalionów chłopskich/2ha DN500 bet.	2,00	17/1 obręb20 Skarb Państwa ZZMiUW	Osadnik EKOL-UNICON DN2500-1szt.(zawie siny)	Separator lamelowy UNIKON SYSTEM S 160/1600 DN300 szt.1 (ropoch) Max. 117 dmm
6	W19	Stan b. dobry	6+390		IK III RK 6210-18/00	Krancowa DN 600-800, kamionka, beton, 36 ha	36,00	Dz. 10/01 obr. GiM Koszalin	Dwukomorowy osadnik poziomy do zawieszin	Koryto przelewowe z matami absorbcyjnymi
7	W20	Stan b. dobry	5+375		OŚ.I.RK. 6210-2/03	Unii Europejskiej-Dzierżęcinka DN 1 i 2, 14,6 ha, pozost. 48,7 ha	63,30	1/23 1/24 GMK Koszalin 1/15 Sem. Duchowne 1/22,13-Sk.Państwa	Osadnik Os-11000 PURATOR	Sep. Lamelowy ECOPUR 150/1500
8	WZ21	zdezas towana				Strefa ekonomiczna	Dz Nr 2/7 obr 5		Podczyszczalnia wód opadowych typ Ekwodrol 586/09/2006	
9	WZ39					Unii europejskiej, TBS do rowu i zbiornika			Osadnik poj. 15m	Separator ACOLISatp r L-CS By-Pass Z 150/1500/15
10	W21					TBS-Unii Europejskiej do Dzierżęcinki			Osadnik cyrkulacyjny AWAS typ 1. OC 400	
11	W3B					Paderewskiego -Sybiraków FORUM			Zbiornik retencyjny pow. 1250 m	Sparator PSV LAMELA 160/1600S
12	WZ41					Ul. Kamieniarska			Osadnik D2000 + zespół rozsączający	Separator 10/100

2.7.1.6. Sieć kanalizacji ogólnospławnej

Kanalizacja ogólnospławna znajduje się w południowo-wschodniej części miasta (ul. Piłsudskiego). W chwili obecnej trwa przebudowa kanalizacji ogólnospławnej na kanalizację systemu rozdzielczego.

2.7.2. Zaopatrzenie w gaz

Miasto Koszalin zasilane jest w przewodowy gaz ziemny grupy Ls i E. Gaz ziemny pobierany jest z 2 stacji redukcyjnych gazu I-stopnia zlokalizowanych w rejonie Starych Bielic i Bonina.

Gazem ziemnym grupy Ls zaopatrywany jest obszar miasta Koszalina od torów kolejki wąskotorowej na północ, natomiast gazem grupy L obszar miasta Koszalina od torów kolejki wąskotorowej na południe.

2.7.2.1. Stacje redukcyjne I st.

Istniejące stacje redukcyjne I st. zlokalizowane są:

- od zachodu stacja Stare Bielice o przepustowości 40000 Nm³/h
- od południa stacja Bonin o przepustowości 10000 Nm³/h.

2.7.2.2. Układ sieci

Układ sieci zaopatrującej zabudowę miejską Koszalina oparty jest na:

- sieci gazociągów Śr/c
- sieci gazociągów N/n
- stacji redukcyjnych 2 st.

Układ sieci zaopatrującej Jamno oparty jest na:

- sieci gazociągów Śr/c

Sieć gazociągów Śr/c tworzy układ pierścieniowy. Z układu sieci gazowej Śr/c poprzez stacje redukcyjne 2 st zasilany jest system sieci gazowej N/n ciśnienia.

W poniższych tabelach podano podstawowe dane istniejącego systemu zaopatrzenia w gaz Miasta Koszalina uzyskane od Wielkopolskiego Operatora Systemu Dystrybucyjnego Oddział Dystrybucji Gazu Koszalin.

Tabela długości sieci gazowej – stan na 30.06.2010

Długość gazociągów w Koszalinie [m]				
Rodzaj gazu	Materiał	Ciśnienie		Ogółem
		N/c	Śr/c	
Ls	stal	126771	15087	141858
	PE	41893	40626	82519
E	Stal		470	470
	PE		8552	8552
Razem		168664	64735	233399

Tabela długości i ilości przyłączy gazowych – stan na 30.06.2010

Długość i ilość przyłączy gazowych w Koszalinie				
Rodzaj gazu	Materiał	Ciśnienie		Ogółem
		N/c	Śr/c	
Ls	Długość [m]	78204	18514	96718
	Ilość [szt]	5844	738	6582
E	Długość [m]		3786	3786
	Ilość [szt]		227	227
Razem	Długość [m]	78204	22300	100503
	Ilość [szt]	5844	965	6809

Tabela stacji gazowych II st (sieciowych) – stan na 30.06.2010

L.p.	Jednostka Organizacyjna	Adres stacji	Qnom Nm ³ /h	Rodzaj gazu
1	RDG Koszalin	Koszalin ul. Połczyńska	3000	Ls
2	RDG Koszalin	Koszalin ul. Traugutta	1500	Ls
3	RDG Koszalin	Koszalin ul. Kwiatkowskiego	3000	Ls
4	RDG Koszalin	Koszalin ul. Boh. Warszawy	1200	Ls
5	RDG Koszalin	Koszalin ul. Morska	1500	Ls
6	RDG Koszalin	Koszalin ul. Monte Casino	1500	Ls
7	RDG Koszalin	Koszalin ul. Śniadeckich	1500	Ls
8	RDG Koszalin	Koszalin ul. Lechicka	1200	Ls
9	RDG Koszalin	Koszalin ul. Chałubińskiego	1200	Ls
10	RDG Koszalin	Koszalin ul. Rolna	1500	Ls
11	RDG Koszalin	Koszalin ul. Pomorska	1600	Ls
12	RDG Koszalin	Koszalin ul. Zwycięstwa	1500	Ls
13	RDG Koszalin	Koszalin ul. Morelowa	1500	Ls
14	RDG Koszalin	Koszalin ul. 4 Marca	1600	Ls

2.7.3. Zaopatrzenie w ciepło

Do układu miejskiego systemu ciepłowniczego w Koszalinie należą, zgodnie ze stanem na **31.12.2012 r.** (wg MEC Koszalin):

- sieci ciepłownicze o łącznej długości **108,5 km (w tym sieci wysokoparametrowe 88,3 km i sieci niskoparametrowe 20,2 km)** z czego około **63%** ogółu sieci należącej do Spółki (tj. **68,105 km**) stanowi sieć preizolowana,

- węzły ciepłownicze o łącznej ilości **557** szt. na które składają się :

- **343 węzły ciepłownicze** stanowiące własność Spółki (**62%**), z czego:
 - 249** węzłów indywidualnych;
 - 94** węzły grupowe;
- **41 węzłów** stanowiących współwłasność z odbiorcami ciepła (**7%**), z czego:
 - 35** węzłów indywidualnych;
 - 6** węzłów grupowych;
 - 173** węzły stanowiące własność odbiorców ciepła (**31%**).

W węzłach zamontowane są wymienniki ciepła płytowe oraz wymienniki ciepła typu Jad 6/50 i 3/18. W/w węzły zaspokajają potrzeby c.o. i c.w.u. **i wentylacji,**

- **źródła ciepła** - 2 **kotłownie** rejonowe w Koszalinie o łącznej mocy zainstalowanej 197,7 MW, z czego:

- **Kotłownia** DPM o mocy zainstalowanej 110,5 MW;
- **Kotłownia** FUB o mocy zainstalowanej 87,2 MW;
- **4 małe kotłownie gazowe** o łącznej mocy zainstalowanej ok. **0,6** MW.

2.7.3.1. Wytwarzanie ciepła

Działalność Spółki w tym zakresie polega na wytwarzaniu energii cieplnej (c.o. i c.w.u.) w dwóch **kotłowniach** i w **czterech** mniejszych kotłowniach gazowych zlokalizowanych na terenie Koszalina. Najwięcej energii cieplnej dla użytkowników Koszalina wytwarzane jest w **kotłowni** DPM przy ul. Mieszka I-go oraz w **kotłowni** FUB przy ul. Słowiańskiej. Zapotrzebowanie miasta Koszalina w energię cieplną zaspokajane jest przez MEC Koszalin Sp. z o.o. w wysokości ok. 60%. Szczegółowy wykaz kotłowni gazowych, będących w posiadaniu Spółki **wg stanu na 31.12.2012 r** przedstawia tabela w pkt 2.7.3.4.

Kotłownie w Spółce wyposażone są w urządzenia zmniejszające niekorzystne oddziaływanie na środowisko. Zalicza się do nich zarówno urządzenia eliminujące emisję pyłów do powietrza jak i urządzenia oczyszczające wodę.

2.7.3.2. Instalacje eliminujące emisję pyłów do powietrza

W kotłowniach DPM i FUB zainstalowane są dwustopniowe układy odpylania spalin, w które wyposażone są kotły WR25 oraz WR10, czyli:

- I – go stopnia, tj. multicyklonu przelotowego typu MOS,
- II – go stopnia, tj. baterii cyklonów typu CE,

Układy dwustopniowe wyprodukowane zostały przez firmę EKOMEGA Łódź.

2.7.3.3. Instalacje oczyszczające wodę

- zainstalowane w **kotłowni** DPM, FUB:

- odmulacze sieciowe
- odgazowywacze termiczne
- urządzenia stacji uzdatniania wody

- zainstalowane na poziomie węzłów ciepłych:

- odmulacze sieciowe;
- filtro-odmulniki
- filtry siatkowe.

2.7.3.4. Zestawienie źródeł ciepła

Lp.	Adres kotłowni	Rodzaj paliwa	Moc zainstalowana (MW)	Moc wykorzystana (MW)	Stopień wykorzystania zdolności produkcyjnych
1	Kotłownia DPM ul. Mieszka I 20A	miał węglowy i biomasa	110,5	151,60	76,4%
2	Kotłownia FUB ul. Słowiańska 8	miał węglowy	87,2		

3	Kotłownia gazowa ul. Spokojna 50 Koszalin	gaz ziemny zaazotowany	0,130	0,109	83,8%
4	Kotłownia gazowa ul. Piłsudskiego 30-32 Koszalin	gaz ziemny zaazotowany	0,260	0,189	72,7%
5	Kotłownia gazowa ul. Zwycięstwa 111 Koszalin	gaz ziemny zaazotowany	0,162	0,060	37,0%
6	Kotłownia gazowa ul. Zdobyców Wału Pomorskiego 31/12 (HOSPICJUM) Koszalin	gaz ziemny zaazotowany	0,042	0,040	95,2%

2.7.4. Elektroenergetyka

2.7.4.1. Ogólna charakterystyka układu elektroenergetycznego i zasilania Koszalina w energię elektryczną

Głównym źródłem zasilania Koszalina w energię elektryczną jest zlokalizowana w pobliżu stacja elektroenergetyczna 400/220/110 kV w Dunowie. Stacja Dunowo zasilana jest liniami 400 kV z systemu krajowego, powiązana z elektrownią „Dolna Odra” w Krajniku i elektrownią szczytowo-pompową w Żarnowcu oraz linią 220 kV z elektrownią szczytowo-pompową w Żydowie. **Rozdzielnia 110kV stacji w Dunowie powiązana jest ponadto liniami 110kV z ENERGA – OPERATOR SA Oddział w Słupsku oraz z sąsiednimi Zakładami Energetycznymi t.j. „ENEA” w Szczecinie i Poznaniu.**

Teren miasta Koszalina zasilany jest z 5-ciu stacji (GPZ) 110/15 kV (w tym z czterech zlokalizowanych na obszarze miasta) poprzez 2 wydzielone dla miasta linie napowietrzne 110 kV wyprowadzone ze stacji 400/110 kV Dunowo.

2.7.4.2. Dane techniczne układu zasilającego

Linie 110 kV

Z rozdzielni 110 kV stacji „Dunowo” dla potrzeb zasilania miasta wybudowane zostały 2 linie napowietrzne 110 kV z przewodami AFL-240 mm². Są to n/w linie:

- Stacja „Dunowo” – GPZ „**Strefa**” - 7,6 km
- **GPZ „Strefa” – GPZ „Przemysłowy”** - 1,5 km
- GPZ „Przemysłowy” – GPZ „Morska” - 1,24 km
- GPZ „Morska” – GPZ „Północ” - 7,24 km
- GPZ „Północ” – GPZ „Południe” - 15,56 km
- GPZ „Południe” – stacja „Dunowo” - 9,0 km

Razem 42,14 km

Ponadto stacja GPZ „Północ” powiązana jest dodatkowo linią 110 kV ze Sławna z pominięciem stacji „Dunowo”. Zaletą tego powiązania jest możliwość zasilania miasta w przypadku awarii w rozdzielni 110 kV Dunowo.

GPZ 110/15 kV

Jak wcześniej wspomniano dla zasilania miasta **wykorzystywanych jest 5 GPZ-ów, z których 4 zlokalizowane są** na terenie Koszalina:

- GPZ 110/15 kV „Morska” z 2-ma transformatorami, każdy o mocy 16 MVA
- GPZ 110/15 kV „Północ” z 2-ma transformatorami, każdy o mocy **31,5 MVA**

- GPZ 110/15 kV „Południe” z 2-ma transformatorami, każdy o mocy **31,5 MVA**
- GPZ 110/15 kV „Przemysłowy” z 2-ma transformatorami, każdy o mocy 16 MVA
- **GPZ 110/15kV „Strefa” z jednym transformatorem o mocy 31,5 MVA.**

Wszystkie GPZ-ty posiadają dwustronne zasilanie liniami 110 kV, a GPZ „Północ” dodatkowo trzecią linię 110 kV **w kierunku GPZ Sławno.**

Obciążenie GPZ-tów w szczycie jesienno-zimowym **2012:**

GPZ „Strefa”	-	4,5 MW
GPZ „Morska”	-	12,9 MW
GPZ „Północ”	-	12,6 MW
GPZ „Południe”	-	17,8 MW
GPZ „Przemysłowy”	-	10,4 MW

Zarejestrowane w minionym szczycie zapotrzebowanie **na** moc oraz obciążenie GPZ-tów wskazuje, **że w GPZ-ach zasilających Koszalin istnieje rezerwa mocy umożliwiająca przyłączenie nowych odbiorców. Możliwe jest również rezerwowe zasilanie** odbiorców (w przypadku uszkodzenia i wyłączenia jednego transformatora).

Sieć zasilająca 15 kV

Układ zasilania średniego napięcia (15 kV) na terenie miasta obejmuje **około** 60 linii wyprowadzonych z **pięciu** rozdzielni 15 kV znajdujących się w GPZ 110/15 kV oraz z **trzech** rozdzielni sieciowych 15 kV RS „Centrum”, RS „Zwycięstwa” **i RS „Topolowa”**. W układzie sieci rozdzielczej 15 kV przeważającą większość stanowią linie kablowe 15 kV, z których dwustronne zasilanie posiada **około** 500 stacji transformatorowych. Aktualnie na terenie miasta pozostaje jeszcze **65** słupowych stacji transformatorowych 15/0,4 kV. Pozostają one głównie na osiedlu Rokosowo, na południowo-zachodnim obrzeżu miasta – Sarzyno, **Raduszka**, rejon ul. Szczecińskiej **oraz w nowym osiedlu Jamno-Łabusz przyłączonym do Koszalina w 2010r.** Sieci **napowietrzne 15kV** nie stanowią istotnych problemów w rozwoju miasta. W miarę prowadzonej modernizacji sieci są sukcesywnie likwidowane i zastępowane liniami kablowymi 15 kV, a stacje słupowe – małogabarytowymi stacjami kontenerowymi.

Niezależnie od wspomnianych obszarów sieci napowietrznej 15 kV w układzie zasilania SN pozostaje kilkanaście linii napowietrzno – kablowych 15 kV spełniających istotną funkcję w układzie sieci zasilającej. Linie te są w dobrym stanie technicznym, nie wymagają w ciągu najbliższych 15 lat modernizacji. Są to niżej wymienione linie:

1. GPZ Południe – RS Bonin
2. GPZ Południe – stacja ujęcia wody Mostowo
3. GPZ Południe – stacja 400/220/110 kV Dunowo
4. GPZ Południe – rozdzielnia 15 kV Topolowa
5. GPZ Południe – elektrownia wodna Niedalino
6. GPZ Przemysłowy – Elektrownia Wodna Rosnowo
7. GPZ Przemysłowy – GPZ Morska
8. GPZ „**Strefa**” – PZZ „Mścice”
9. GPZ Morska – RS Mielno
10. GPZ Północ – Oczyszczalnia ścieków
11. GPZ Północ – RS Mielno.

2.7.4.3. Ocena zasilania w energię elektryczną obiektów użyteczności publicznej

Szereg obiektów w mieście takich jak: szpital, kotłownię, oczyszczalnia ścieków, stacja ujęcia wody, mają bardzo istotne znaczenie w prawidłowym funkcjonowaniu miasta i jego

mieszkańców. Przerwy w dostawie energii dla takich obiektów skutkują znaczną dezorganizacją funkcjonowania miasta i znacznymi uciążliwościami dla ogółu mieszkańców. W ocenie wybrano największe obiekty o znaczeniu ogólnomiejskim.

Stacja „Ujęcia Wody Mostowo”

Obiekt ten stanowi podstawowe źródło dostawy wody dla całego miasta. Pewność dostawy energii dla tego obiektu należy uznać za właściwą. Sieć zasilająca 15 kV kilka lat temu została zmodernizowana. Obiekt posiada 2 linie zasilające SN z GPZ Południe. Dodatkowa 3-cia linia z elektrowni wodnej Rosnowo pełni funkcję awaryjnego zasilania.

Oczyszczalnia Ścieków Jamno

Pewność zasilania wystarczająca. Obiekt zasilany jest 3-ma liniami 15 kV wyprowadzonymi z GPZ Morska i GPZ Północ.

Kotłownia „Słowiańska”

Pewność zasilania wystarczająca. Obiekt zasilany wydzielonymi liniami kablowymi 15 kV z GPZ Południe i Przemysłowy.

Kotłownia DPM

Podobnie jak kotłownia „Słowiańska” pewność zasilania wystarczająca. Obiekt zasilany wydzielonymi liniami kablowymi 15 kV z GPZ Przemysłowy i Morska.

Szpital Wojewódzki – Chełmońskiego

Zasilanie obiektu zostało zmodernizowane w 2012r. – wybudowano nowe linie zasilające z GPZ „Północ” i RS „Zwycięstwa”. Zasilanie obiektu należy uznać za bardzo dobre.

Centrum Handlowe „Atrium”

Obiekt **zasilany nowymi liniami z GPZ Południe**. Zasilanie właściwe i wystarczające.

Centrum Handlowe „EMKA”

Obiekt zasilany z dwóch linii 15kV z rozległej sieci miejskiej. W przypadku awarii istnieje możliwość zasilania drugostronnego po dokonaniu przełączeń w sieci 15kV. Zasilanie obiektów jest tylko poprawne. Zdecydowaną poprawę przyniosłoby zasilanie obiektów z nowej wydzielonej linii zasilającej.

Trakcja PKP

Obiekt posiada własną stację transformatorową – dwusekcyjną, zasilaną 2-ma liniami kablowymi 15 kV. Mankamentem układu zasilającego SN jest fakt wyprowadzenia obydwu linii z jednego GPZ-tu.

Poczta i Telekomunikacja

Obiekty te zasilane są liniami kablowymi z RS 15 kV „Centrum”. Znaczne zwiększenie pewności zasilania nastąpiłoby w przypadku wybudowania bezpośredniej – wydzielonej linii kablowej 15 kV z GPZ-tu do stacji głównej TPSA.

Stadion i hala sportowa „Gwardia”

Obiekty zasilone z rozległej sieci miejskiej jedną linią 15kV wyprowadzoną z RS Centrum. W przypadku awarii istnieje możliwość zasilania drugostronnego po dokonaniu przełączeń w sieci 15kV. Zasilanie obiektów jest tylko poprawne.

Zdecydowaną poprawę przyniosłoby zasilenie obiektów z nowej wydzielonej linii zasilającej.

Stadion Bałtyk

Obiekt zasilony z rozległej sieci miejskiej jedną linią 15kV wyprowadzoną z RS Centrum. W przypadku awarii istnieje możliwość zasilania drugostronnego po dokonaniu przełączeń w sieci 15kV. Zasilanie obiektu jest tylko poprawne. Zdecydowaną poprawę przyniosłoby zasilenie obiektu z nowej wydzielonej linii zasilającej.

Basen i hala sportowa przy ul. Głowackiego

Obiekty zasilone z rozległej sieci miejskiej jedną linią 15kV wyprowadzoną z RS Centrum. W przypadku awarii istnieje możliwość zasilania drugostronnego po dokonaniu przełączeń w sieci 15kV. Zasilanie obiektów jest tylko poprawne. Zdecydowaną poprawę przyniosłoby zasilenie obiektów z nowej wydzielonej linii zasilającej.

Hala sportowa przy ul. Śniadeckich

Obiekt zasilany z dwóch linii 15kV z sieci miejskiej. Jedna z linii zasila tylko kilka stacji. Zasilanie wystarczające.

2.7.5. Gospodarka odpadami

Odpady komunalne z terenu Koszalina wywożone i składowane są poza obszarem miasta, na terenie gminy Sianów przez wyodrębniony podmiot gospodarczy, który prowadzi odbiór, transport, segregację i unieszkodliwianie odpadów. Gospodarka odpadami realizowana jest zgodnie z Planem Gospodarki Odpadami dla Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2012 – 2017 z uwzględnieniem perspektywy na lata 2018-2023. W ramach przyjętego systemu planowana jest budowa Zakładu Termicznego Przekształcania Odpadów, którego wydajność wraz z systemem zbiórki i odzysku odpadów zapewni możliwość odbioru i przekształcania wszystkich odpadów komunalnych, osadów ściekowych i innych. System zbiórki odpadów tworzą punkty odbioru odpadów, punkty zbiórki odpadów problemowych, lokalne stanowiska zbiórki i segregacji odpadów. System nie obejmuje odpadów przemysłowych i innych tego rodzaju, których właściciel w ramach uzyskanych pozwoleń lub przepisów prawa odpowiada za ich wtórne wykorzystanie lub utylizację. Na obszarze Miasta konieczne jest wskazanie miejsca i realizacja terenów pod lokalizację punktów selektywnej zbiórki odpadów.

2.7.6. Regulacja stosunków wodnych

Koszalin prawie w całości położony jest na Równinie Białogardzkiej. Niewielka część północna Koszalina znajduje się w obrębie Wybrzeża Słowińskiego, która w tej części wznosi się od 0,2 m n.p.m. przy brzegu Jeziora Jamno do 13,7 m n.p.m. w Jamnie.

Generalnie całość terenu jest pochylona ku północy ku morzu. W rzeźbie analizowanego obszaru wyróżnia się: brzegi nadmorskiego Jeziora Jamno, płaskie nisko położone równiny (wys.0,2 – 1,5 m) zajęte przez użytki zielone i wysoczyzny o rzeźbie lekko falistej wzniesione od 2,0 – 13,7 m n.p.m. Na styku od strony wschodniej Koszalin przylega do Równiny Słupskiej, która stanowi przedłużenie Równiny Białogardzkiej, od której jest oddzielona wałem Góry Chełmskiej (136,21 m). Pod względem zagospodarowania jest to kraina rolnicza.

Wody powierzchniowe na terenie miasta reprezentowane są przez rzeki, mniejsze cieki, jeziora, oczka polodowcowe i sztuczne zbiorniki wodne.

Zdecydowana większość obszaru miasta Koszalina jest odwadniana przez ciek uchodzący do jeziora Jamno.

Głównymi ciekami są: Dzierżęcinka, która przepływa przez Koszalin, częściowo Kanał Łabusz oraz rowy melioracyjne uchodzące do rzeki Unieść. Niewielka, południowa część obszaru należy do zlewni dopływu z Jeziora Tatowskiego, który uchodzi do Czarnej, a ta z kolei do Parsęty uchodzącej do morza. W strefie przyjeziornej Jamna zlokalizowane są poldery. Z obszaru obwałowanego, leżącego przy jeziorze, wody przy wysokich stanach są do niego przepompowywane.

W przypadku niskich stanów wód w jeziorze możliwy jest przepływ grawitacyjny poprzez przepusty w wałach. W obszarze miasta zlokalizowane są trzy poldery:

- polder Bonin II o pow. 33,77 ha stanowiący użytki zielone i nieużytki
- częściowo polder Łabusz o pow. 620 ha stanowiący użytki zielone i nieużytki
- częściowo polder Dobiesławiec o pow. 233,155 ha stanowiący użytki zielone, grunty orne i nieużytki.

Z polderów wody odprowadzane są na stacje pomp przystosowane do odwadniania użytków rolnych. Wydajności pompowni odwadniających są rzędu od 0,1 do 1.0 m³s⁻¹.

Na analizowanym obszarze występują tereny podmokłe o znacznych powierzchniach. Zaliczyć do nich można Bukowy Las między Koszalinem a Mścicami, Unieskie Moczary (część), obszar przyległy do brzegów jeziora Lubiatowo Północne, kompleks leśny na południe od Sianowa i inne mniejsze.

Obszar miasta charakteryzuje stosunkowo niewielki odsetek wód powierzchniowych. Największym zbiornikiem wodnym w obrębie miasta jest jezioro Lubiatowo Płn. 56,0 ha (część jeziora), a w bezpośrednim sąsiedztwie jezioro Jamno.

Ponadto obszar w granicach miasta jest wyjątkowo ubogi w oczka śródpolne i śródleśne, których jest zaledwie kilkanaście. W południowej części miasta znajdują się niewielkie odcinki całkowicie uregulowanej rzeki Raduszki, która jest dopływem rzeki Czarnej, znajdującej się w dorzeczu Radwi (dopływ Parsęty).

Od strony północnej na terenie miasta płynie ciek (kolektor XXVIII) do kanału Łabusz, przechodzący przez rozległy kompleks ogródków działkowych przy ulicy Władysława IV. Dopływ ten nie jest w całości uregulowany.

Dawne strumienie – prawobrzeżne dopływy Dzierżęcinki, spływające ze skłonu Góry Krzyżanki (Chełmskiej) są uregulowane i na obszarach zabudowanych miasta ujęte w kolektory. Zachował się jedynie dopływ biegnący przez Dzierżęcino.

W północnej części miasta znajduje się jeszcze niewielki lewobrzeżny dopływ Dzierżęcinki o nazwie Glinianka.

Zagrożenie powodzią na terenie miasta występuje: w przybrzeżnej części jeziora Jamno, lokalnie wzdłuż doliny rzeki Dzierżęcinki, rzeki Unieść oraz w obrębie jeziora Lubiatowo.

W obszarze miasta Koszalina występują wały przeciwpowodziowe:

- wał Bonin II o długości – 890 m, szer. 1,0 - 1,5 m, wys. 1,0 m, kat. IV,
- wał Dobiesławiec po prawej stronie rzeki Dzierżęcinki o długości 2370 m, szer. 1,5 – 2,0 m, wys. 1,5 m, kat. IV,
- wał Dobiesławiec po lewej stronie rzeki Dzierżęcinki o długości 2240 m, szer. 1,5 – 2,0 m, wys. 1,5 m, kat. IV.

Regulacji wymaga rzeka Dzierżęcinka na całej długości przepływu w granicach administracyjnych miasta Koszalina. Uregulowanie i uporządkowanie brzegów pozwoli na wykorzystanie przyległych do nich terenów oraz powstałych nabrzeży pod funkcję parku ogólnomiejskiego z urządzeniami turystyczno-rekreacyjnymi, wpłynie to również na krajobraz i estetykę całości miasta; przyczyni się do uatrakcyjnienia śródmiejskiej strefy funkcjonalno-przestrzennej w połączeniu z nabrzeżem jeziora Jamno.

Dla ochrony przeciwpowodziowej terenów położonych w dolnym odcinku rzeki Dzierżęcinki należy wraz z regulacją rzeki przeprowadzić konserwację jej istniejącego obwałowania oraz obwałowanie nabrzeża jeziora Jamno. Systematyczne wykonanie

prac regulacyjnych w połączeniu z konserwacją obwałowania rzeki i jeziora zapobiegnie przelewaniu się wód w czasie wezbrań powodziowych w połączeniu z cofką na jeziorze Jamno w obszary położone w ujściowym odcinku rzeki.

2.7.7. Odnawialne źródła energii

W Ustawie Prawo energetyczne odnawialne źródła energii zdefiniowano jako „źródła wykorzystujące w procesie przetwarzania energię wiatru, promieniowania słonecznego, geotermalną, fal, prądów i pływów morskich, spadku rzek oraz energię pozyskiwaną z biomasy, biogazu wysypiskowego, a także biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu składowanych szczątków roślinnych i zwierzęcych”. W Polsce nałożono obowiązek zakupu energii z odnawialnych źródeł energii, o czym mówi rozporządzenie ministra gospodarki.

W rejonie Koszalina występuje płytkie zaleganie podłoża mezozoicznego, które stwarza możliwość rozpoznania ujęcia wód geotermalnych. Wymaga to specjalistycznych prac geologicznych. Wstępne pozytywne rezultaty dostarczyły wyniki wierceń rozpoznanych w rejonie Jamna. Ponadto na terenie Koszalina istnieją korzystne warunki dla dopuszczenia lokalizacji ogniw fotowoltaicznych, kolektorów słonecznych, pomp ciepła, elektrowni wiatrowych o mocy elektrycznej nie większej niż 40 kW (mikroinstalacja) oraz innych źródeł (biomasa, biogaz).

2.7.8. Wnioski

2.7.8.1. System zaopatrzenia w wodę

Analizując uzyskane dane dotyczące systemu zaopatrzenia w wodę można stwierdzić:

- W istniejącym systemie zaopatrzenia w wodę istnieją rezerwy w produkcji wody jak i w przewodach magistralnych – system Koszalin,
- **Realizację sieci wodociągowej projektowanej należy prowadzić w dostosowaniu do przewidywanego układu komunikacyjnego.**

2.7.8.2. System unieszkodliwiania ścieków komunalnych

Analizując uzyskane dane dotyczące systemu unieszkodliwiania ścieki bytowe można stwierdzić:

- W istniejącym systemie oczyszczania ścieków komunalnych brak rezerw w przepustowości w stosunku do założeń projektowych i eksploatacyjnych oczyszczalni ścieków,
- W istniejących kolektorach sanitarnych I rzędu istnieje rezerwa w ich przepustowości na terenie m. Koszalina,
- W **osiedlu Jamno-Łabusz oraz na terenie Sarzyna, Lubiatowa, Chełmoniewa-wschód, Dzierżęcina** brak systemu odprowadzania ścieków komunalnych,
- **Oczyszczalnia ścieków obejmuje obszar mieszczący się na dwóch terenach; jeden stanowi część technologiczną, drugi część związaną z gospodarką osadową. Obecna powierzchnia terenu oczyszczalni zabezpiecza możliwość rozbudowy, do wielkości docelowej bez powiększenia powierzchni terenu,**
- **Realizację sieci kanalizacji sanitarnej projektowanej należy prowadzić w dostosowaniu do przewidywanego układu komunikacyjnego.**

2.7.8.3. System odprowadzania i oczyszczania ścieków deszczowych

Analizując uzyskane dane dotyczące systemu unieszkodliwiania ścieki deszczowe można stwierdzić:

- W odprowadzeniu ścieków deszczowych istnieją ograniczenia związane z istniejącymi odbiornikami ścieków deszczowych (rzeki: Dzierżęcinka, Uniesta, Czarna),
- Istnieją ograniczenia przepustowości kolektorów deszczowych I rzędu, związane z powiększaniem ich zlewni oraz „uszczelnieniem” istniejących zlewni kolektorów deszczowych I rzędu,
- Należy **przebudować** istniejącą kanalizację ogólnospławną w Śródmieściu (**Połtawska, Mariańska, Młyńska**) i wschodniej części miasta na sieć rozdzielczą,
- **Osiedle Jamno-Łabusz oraz rejon Sarzyna, Wilkowa, Kretomina, Lubiatowa, Chełmoniewa, Dzierżęcina** wymaga budowy nowego systemu odprowadzania i oczyszczania ścieków deszczowych,
- **Realizację sieci kanalizacji deszczowej projektowanej należy prowadzić w dostosowaniu do przewidywanego układu komunikacyjnego.**

2.7.8.4. System zaopatrzenia w gaz

Istniejący system zaopatrzenia w gaz miasta Koszalina (w tym **osiedla Jamno-Łabusz**) posiada rezerwę w swojej przepustowości wynikającą z możliwości zmiany rodzaju gazu, z gazu grupy Ls na gaz grupy E (wyższa kaloryczność gazu grupy E).

Miejscowość Kretomino oraz osiedle Raduszka wymagają rozbudowy sieci zaopatrującej te miejscowości w gaz, a **osiedle Jamno-Łabusz** budowy nowej sieci gazowej.

Wzdłuż istniejących gazociągów wysokiego ciśnienia obowiązują strefy kontrolowane o szerokości, zakazach i ograniczeniach regulowanych przepisami odrębnymi.

2.7.8.5. System zaopatrzenia w energię cieplną

Istniejący system ciepłowniczy posiada rezerwy mocy, tak w zakresie wytwarzania jak i przesyłu energii.

Realizację sieci ciepłej projektowanej należy prowadzić w dostosowaniu do przewidywanego układu komunikacyjnego.

2.7.8.6. System zaopatrzenia w energię elektryczną

1. Układ zasilania miasta w energię elektryczną należy uznać jako dobry. Zasilanie ma miejsce ze stacji elektroenergetycznej 400/220/110 kV. Miasto zasilane jest wydzielonymi liniami 110 kV. Stan techniczny linii jest dobry.
2. **Przeprowadzona wymiana transformatorów 110/15kV w GPZ „Północ”, GPZ „Południe” oraz wybudowanie GPZ „Strefa” spowodowało, że obecnie w GPZ-ach na terenie Koszalina istnieje rezerwa mocy w stosunku do zapotrzebowania odbiorców energii elektrycznej.**
3. **Istniejąca obecnie rezerwa mocy w stacjach GPZ 110/15kV zapewnia możliwość rozwoju miasta bez dużych inwestycji w infrastrukturę elektroenergetyczną (na poziomie napięcia 110kV) w perspektywie około 5 – 10 lat.**
4. **Przewidywany rozwój miasta w kierunku północnym (Jamno – Łabusz) i wschodnim (Rokosowo) w dalszej perspektywie może spowodować konieczność wybudowania nowych stacji GPZ 110/15kV w lokalizacjach wskazanych w opracowaniu TOM II zmiany studium – Kierunki Rozwoju.**
5. **Rozwój Specjalnej Strefy Ekonomicznej i związany z tym wzrost zapotrzebowania na energię elektryczną może spowodować konieczność rozbudowy istniejącego GPZ-u „Strefa” o drugi transformator 110/15kV lub konieczność wybudowania nowej stacji GPZ 110/15kV w lokalizacji wskazanej w opracowaniu TOM II zmiany studium – Kierunki Rozwoju.**

2.7.8.7. Gospodarka odpadami

- 1. Utrzymanie wywozu i składowania odpadów komunalnych poza obszarem miasta, na terenie gminy Sianów.**
- 2. Realizowanie modelu gospodarki odpadami na terenie miasta zgodnie z Wojewódzkim Planem Gospodarki Odpadami.**
- 3. Konieczna realizacja na terenie miasta punktów selektywnej zbiórki odpadów.**
- 4. Planowana budowa Zakładu Termicznego Przekształcania Odpadów.**

2.8. Potrzeby i możliwości rozwoju miasta

Potrzeby i możliwości rozwoju miasta zostały zawarte w niniejszym tekście uwarunkowań w punktach 2.1 do 2.7, w całości uwzględniających problematykę określoną w art.10 ust.1, punkty od 1 do **15** ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W uwarunkowaniach rozwoju miasta przeanalizowano również wnioski, które zgłoszono w związku z przystąpieniem do zmiany studium i w większości je uwzględniono.

W granicach administracyjnych miasta przewiduje się tereny dla rozwoju funkcji mieszkalnictwa wielo- i jednorodzinne. W układzie perspektywicznym zakłada się rozgęszczenie liczby mieszkańców w istniejącej zabudowie do ok. 90 000. Realizacja zabudowy na nowych terenach zabezpieczy mieszkania dla ok. 25 000 – **30 000** osób.

W wyniku realizacji powyższych założeń liczba mieszkańców miasta może osiągnąć poziom ok. 115 000 – **120 000** mieszkańców.

Opracowanie wykonane przez STUDIO A4 Sp. z o.o. w Szczecinie

Skład zespołu projektowego:

główny projektant: mgr inż. arch. **Andrzej Morawski**

uprawnienia nr 1104/90 do projektowania w planowaniu przestrzennym
członek nr Z-227 Zachodniej Okręgowej Izby Urbanistów we Wrocławiu.

Projektanci:

mgr inż. arch. Andrzej Morawski

mgr inż. arch. Irena Kukła

mgr inż. Mikołaj Horniatko

dr Ryszard Dobracki

mgr Krzysztof Dobracki

Lucyna Kaczyńska

mgr inż. Sławomir Rabenda

mgr inż. Katarzyna Przybysz

mgr inż. Jerzy Mikrzak

mgr inż. Edward Czaja

mgr inż. Tadeusz Szczygieł

dr Dariusz Dziechciarz

Asystenci:

mgr inż. Dominika Szerniewicz

Jakub Morawski

Współpraca:

mgr inż. Wiesław Makay

**Opracowanie zmiany studium wykonane przez STUDIO A4 Sp. z o.o.
w Szczecinie**

Skład zespołu projektowego:

Zespół głównego projektanta:

główny projektant: mgr inż. arch. Andrzej Morawski

uprawnienia nr 1104/90 do projektowania w planowaniu przestrzennym

projektant: mgr inż. arch. Irena Kukła

uprawnienia nr 1097/90 do projektowania w planowaniu przestrzennym

Projektanci:

mgr inż. arch. Tatiana Balcerzak

uprawnienia nr 230/Sz/84 do projektowania w specjalności architektonicznej

członek nr ZP-0007 Zachodniopomorskiej Okręgowej Izby Architektów w Szczecinie

mgr inż. Mikołaj Horniatko

Lucyna Kaczyńska

mgr inż. Sławomir Rabenda

mgr inż. Katarzyna Przybysz

mgr inż. Bogdan Kosmowski

mgr inż. Edward Czaja

Asystenci:

mgr inż. Dominika Szerniewicz